Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2014 Ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, Ἁγ. Διογένους, Ὁσίου Νεκταρίου τοῦ Ἀθωνίτου, Ἁγ. Ἀναστασίου | ΕΤΟΣ ΝΔ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2048

Ἐκκλησιολογικῶς καὶ κανονικῶς ἀπαράδεκτα ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ Φανάριον κατὰ τὸ Συλλείτουργον μὲ τόν... «Ἁγιώτατον»

• ΠΩΣ ΤΟ ΥΠΕΡΦΥΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΕΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗ, ΔΙΑ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑΝ. • ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΜΕ ΤΑΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ. • ΠΩΣ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΝ ΕΝΤΙΜΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΙΣΤΟΝ ΛΑΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ «ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ» ΤΟΥ «ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ» ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ, ΠΑΠΑ

Τοῦ ***π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου***

ΓΙΑ ΜΙΑ ἀκόμα φορά γίναμε μάρτυρες τῶν ὅσων διεπράχθησαν στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου στὴ Κωνσταντινούπολη κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου (29-30.11.2014). Τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἔχουμε ξαναδεῖ καὶ ἀπ' ὅτι φαίνεται θὰ τὸ βλέπουμε ὅλο καὶ συχνότερα, γιὰ νὰ τὸ συνηθίζουμε καλύτερα καὶ ἔτσι ἀγάλια-ἀγάλια νὰ προχωρήσουμε χωρὶς ἀντιδράσεις καὶ ἀμφισβητήσεις σὲ ἀποκατάσταση –ὅπως μᾶς εἶπε ὁ Παναγιώτατος– τῆς «πλήρους κοινωνίας» μὲ τὴν «πρωτόθρονη ἀδελφὴ ἐκκλησία τῆς Ρώμης», τὴν «προκαθημένη τῆς ἀγάπης» -γιὰ νὰ ἔχουμε καὶ λίγο ἀπὸ Πατέρες.

Τὸ ὅτι διαφέρουμε καὶ θὰ διαφέρουμε σὲ καίριας σημασίας ζητήματα πίστεως εἶναι μικρῆς καὶ ἐπουσιώδους, μᾶλλον, σημασίας. Τὸ ὅτι κάποιοι Ὀρθόδοξοι ἀδελφοί μας σκανδαλίζονται δὲν μᾶς νοιάζει καὶ πολύ. Εὔκολα τοὺς βάζουμε τὴν ταμπέλα τοῦ "φανατικοῦ" καὶ "φονταμενταλιστῆ" καὶ "ἐπαρχιώτη", τοὺς εἰρωνευόμαστε καὶ ἡσυχάζουμε. Ἄλλωστε στὸ ἔργο αὐτὸ ἔχουμε συναντιλήπτορες τὰ ΜΜΕ καὶ συμπαραστάτες τοὺς κάθε λογῆς πολιτικούς, ποὺ ἀδιαμφισβήτητα ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ φροντίδα, ποὺ καταβάλλουν οἱ Βαρθολομαῖος καὶ Φραγκίσκος γιὰ τὴν «ἀποκατάσταση τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ, δηλ. τῆς Ἐκκλησίας», ὅπως μᾶς ἀποκάλυψε ὁ «ἀδελφός, ἐπίσκοπος Ρώμης» Φραγκίσκος!

Δὲν εἶναι στὶς προθέσεις μου νὰ ἀναλύσω τὰ περὶ «πλήρους κοινωνίας», ποὺ ἀκούσαμε ἀπὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ἡμνήστευσαν τὰς αἱρέσεις τοῦ παπισμοῦ ψάλλοντες τὸ πολυχρόνιον: «τὸν ἁγιώτατον καὶ μακαριώτατον Πάπαν»

ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙΟΝ ΙΣΟΠΕΔΩΘΗΣΑΝ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ - ΠΑΠΑ

Ἐμνημόνευσαν τὸν «ἁγιώτατον» αἱρεσιάρχην εἰς τὰ εἰρηνικά, τὸν ἀπεκάλουν ἐπίσκοπον τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης ὡς νὰ ἦτο κανονικὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀντήλλαξαν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, ἀπήγγειλαν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ εἰς τὰ λατινικά, ὁ Πάπας ἀπήγγειλε τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ ηὐλόγει κατὰ τὸ πολυχρόνιόν του τοὺς πιστούς, ὅταν πάντα ταῦτα ἀπαγορεύωνται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, διότι ὁ Πάπας εἶναι αἱρετικός. Τί ἀποκαλύπτει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς συνέντευξίν του διὰ τὴν ἑνότητα καὶ τὴν ἕνωσιν τῆς «διηρημένης» (ὡς χαρακτηρίζει τὸ σχίσμα) Ἐκκλησίας.

Ἀκόμη καὶ ἡ Μεγάλη Πανορθόδοξος Σύνοδος θὰ τεθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Διαλόγου. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐλπίζει εἰς Κοινὸν Ποτήριον μετὰ τῶν Παπικῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιτρέψη τὴν σύγκλησιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συμμετάσχη καὶ ὁ Πάπας. Ὁ Οἰκουμενικὸς ζητεῖ τὴν διαγραφὴν τοῦ παρελθόντος, καὶ νὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν ἕνωσιν μὲ βάσιν τὰς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς πρώτης χιλιετίας. Ἐξηφάνισεν ἀπὸ τὸ λεξιλόγιόν του, τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς ἅλωσις τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως θεωρεῖται ἀπὸ ἐκκλησιαστικοὺς παράγοντας τὰ ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ Φανάριον κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ - Αἱρεσιάρχου Πάπα κ. Φραγκίσκου. Αὐτὸ διότι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸν περιέβαλλον κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν πρὸς τιμὴν τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἰσοπέδωσαν ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν τὰς συμπροσευχὰς μετὰ τῶν αἱρετικῶν. Εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Φαναρίου ὑπῆρξεν οὐσιαστικῶς Συλλείτουργον μετὰ τοῦ Πάπα καὶ τῆς «τιμίας συνοδείας του», ὡς τὴν ἐχαρακτήρισεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Κατὰ αὐτὸ ἐπανελήφθη ὅ,τι καὶ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ προηγουμένου (παραιτηθέντος) Πάπα κ. Βενεδίκτου. Μόνον ποὺ ἐκεῖνος εἶχεν «ἀρχιερατικὴν» ἀμφίεσιν, ἐνῶ ὁ σημερινὸς ἦτο ἁπλός, φορῶν ἕν «λειτουργικὸν» διακριτικόν. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας τὸν ἀπεκάλεσεν Ἁγιώτατον Ἐπίσκοπον τῆς πρεσβυτέρας Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἐνῶ κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἀπεδέχθησαν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, οἱ Ἀρχιερεῖς του καὶ ὁ ἱερὸς κλῆρος τοῦ Φαναρίου, τὸν Πάπαν ὡς κανονικὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ:

1ον) Ἔψαλον κανονικῶς τὴν φήμην του εἰς τὰ εἰρηνικὰ (εὐθὺς μετὰ τὸ «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία» καὶ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν), εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς «Ἁγιότητός» του.

2ον) Ἐδιάβασαν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰ λατινικὰ (μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν του εἰς τὰ ἑλληνικά).

3ον) Ἀντήλλαξαν ἀδελφικὸν ἀσπασμόν ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκφωνήσεως τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως μὲ σιγὴν τοῦ Πάπα εἰς τὸ συγκεκριμένον δέμα. Ἄλλωστε ὁ παπισμὸς τὸ ἠλλοίωσε καὶ τὸ διεστρέβλωσε μὲ τὸ μεγαλύτερον πραξικόπημα εἰς βάρος τῆς Πίστεως, ἐπιβάλλων τὸ αἱρετικὸν Φιλιόκβε ὅτι δηλαδὴ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Διὰ τὸ Φιλιόκβε κι ἄλλας αἱρέσεις ἢ ἄλλας κακοδοξίας τοῦ Παπισμοῦ λόγος δὲν γίνεται εἰς τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν. Διότι ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Οἰκουμενικοῦ - Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου κυροῦ Ἀθηναγόρου, εἶχε θεωρηθῆ ἡ ὅλη Θεολογία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ αἱρετικοῦ, βλασφήμου καὶ θεομάχου δόγματος τοῦ Παπισμοῦ ὡς «καρπὸς μίσους» καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα διὰ τὴν Ἕνωσιν.

Μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τοῦ ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ (εἰς τὸ ἀγαπήσωμεν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τὴν 6ην Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου, ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄: Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Η ΕΞΑΣΘΕΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΟ «ΕΡΓΑΛΕΙΟΝ» ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ

Πῶς περιγράφουν εἰς τὰς ὁμιλίας των Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ Πάπας τὸ σχέδιον πρὸς τὴν ψευδοένωσιν

Τὰ πλήρη κείμενα, τὰ ὁποῖα ἐξεφώνησαν κατὰ τὸ συλλείτουργον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸ Φανάριον. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διαπιστώνει ὅτι ἡ Ἕνωσις μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν ἔχει γίνει εἰς τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας διώκονται καὶ σφάζονται Χριστιανοί. Ἀκόμη ἐξήγγειλεν ὅτι εἰς τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον τοῦ 2016 θὰ συζητηθῆ τὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Διαλόγου καὶ ὅτι εἰς αὐτὴν θὰ ὑπάρχουν καὶ παρατηρηταὶ τοῦ Πάπα. Εἰς συνέντευξίν του ὅμως εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Βατικανοῦ (τὴν δημοσιεύομεν παραπλεύρως ὁλόκληρον ἐντός τοῦ βασικοῦ θέματος) ἀναφερόμενος εἰς τὸ σχέδιον Ἑνώσεως ἀποκαλύπτει ὅτι αἱ κινήσεις τοῦ θεολογικοῦ Διαλόγου πρέπει νὰ γίνωνται μὲ βραδύτητα, διότι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐξαγνίζεται ἡ ἱστορικὴ μνήμη, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὰς ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν διά τὴν Ἕνωσιν. Ὑποστηρίζει δὲ ὅτι πρέπει νὰ γίνουν καὶ ὡρισμέναι δυναμικαὶ ἐνέργειαι (προφανῶς ἐκ μέρους τοῦ Παπισμοῦ), διά νὰ καμφθοῦν αἱ ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν.

Τὰ κείμενα τῶν ὁμιλιῶν εἰς τὴν 7ην σελίδα.

ΑΣ ΤΟ ΕΝΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΙ ΡΑΣΟΦΟΡΟΙ ΚΑΙ ΛΑΟΣ

Ὁ δέκατος καὶ ἐνδέκατος Ἀποστολικὸς Κανὼν ἀπαγορεύει τὰς συμπροσευχὰς μετὰ τῶν ἀκοινωνήτων - αἱρετικῶν

• ΟΧΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΠΙΣΜΟΝ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ • ΥΨΗΛΑ ΤΑ ΛΑΒΑΡΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Τοῦ ***Σεβ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίου***

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίας εἰς τὸ ἐγκύκλιον μήνυμά του διά τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (κατὰ τὴν ὁποίαν συνελειτούργησαν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Αἱρεσιάρχης Ἀρχηγὸς τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ Πάπας κ. Φραγκίσκος), ἡρμήνευσε τὸν Δέκατον καὶ Ἑνδέκατον Ἀποστολικὸν Κανόνα, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει τὰς συμπροσευχὰς μὲ τοὺς ἀκοινωνήτους αἱρετικούς. Γράφει σχετικῶς ὁ Σεβ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίας:

«**1.** Ὁ δέκατος Κανὼν λέει ὅτι ἂν ἕνας χριστιανὸς προσευχηθεῖ, ἔστω καὶ σὲ ἕνα σπίτι, μὲ κάποιον «ἀκοινώνητο», αὐτὸς νὰ ἀφορίζεται. «Ἀκοινώνητο» λέγουμε ἐκεῖνον ποὺ ἡ Ἐκκλησία, γιὰ παιδαγωγικὸ λόγο, ἀπέκοψε ἀπὸ τὴν σύναξη τῶν πιστῶν γιὰ τὴν Θεία Κοινωνία. Εἶναι «ἀκοινώνητος» αὐτός, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ λάβει τὴν Θεία Κοινωνία. Ὁ «ἀκοινώνητος» λέγεται καὶ «ἀφορισμένος», χωρισμένος δηλαδὴ ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν πιστῶν, ποὺ μετέχουν στὴν Ἁγία Τράπεζα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν Θεία Κοινωνία. Μὲ αὐτὸν τὸν «ἀκοινώνητο» δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς χριστιανὸς νὰ προσευχηθεῖ μαζί του. Ἂν τὸ κάνει αὐτό, ὄχι μόνο σὲ Ἱερὸ Ναό, ἀλλὰ καὶ σὲ ἕνα ἰδιωτικὸ σπίτι,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὅταν ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται

ΛΕΓΟΥΝ πὼς ἡ ἱστορία ὅταν ἐπαναλαμβάνεται τότε ὁμοιάζει μὲ φάρσαν. Εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ὅμως ἡ ἐπανάληψις εἶναι πραγματικότης καὶ αἱ προοπτικαὶ δυσοίωνοι διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ὁμιλοῦμεν διὰ τὰς προσπαθείας ἑνώσεως τῶν παπικῶν μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων μὲ ὅρους καὶ προϋποθέσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἀμφισβητοῦν τὴν Ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Τὸν στόχον τῆς ἑνώσεως ἐπανέλαβον ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ὁ Πάπας τόσον μὲ τὰς ὁμιλίας των, ἐντὸς τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, κατὰ τὴν συμπροσευχήν, τὴν ὁποίαν ἐτέλεσαν κατὰ τὴν θρονικὴν ἑορτὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅσον καὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴν κοινῆς Διακηρύξεως. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐζήτησε τὴν διαγραφὴν τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος καὶ τὴν προσαρμογὴν εἰς τὰ νέα δεδομένα τῆς ἐποχῆς, ἐνῶ ἐπεκαλέσθη τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς διωγμοὺς τῶν Χριστιανῶν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Γίνεται οὐσιαστικῶς ἐπίκλησις τοῦ Μουσουλμανικοῦ κινδύνου, ὅταν Μητροπολῖται τῆς Θράκης, οἱ ὁποῖοι ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του, ἔδωσαν τὸ «πράσινον φῶς» διὰ τὴν ἵδρυσιν τζαμάτος Σπουδῶν τοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀπειλοῦν καὶ τρομοκρατοῦν ἀντιοικουμενιστὰς - ἀντιπαπικοὺς κληρικούς

Ἠνοχλήθησαν πολλοὶ Σεβ. Μητροπολῖται, διότι κληρικοί των ὑπέγραψαν τὴν νέαν ὁμολογίαν πίστεως, τὴν ὁποίαν παρουσίασεν ὁ «Ο.Τ.» εἰς τὸ προηγούμενόν του φύλλον καὶ μὲ τὴν ὁποίαν καταγγέλλεται ἡ ἀλλοίωσις τῶν δογμάτων τῆς Πίστεως ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν αἱρεσιάρχην Πάπαν κ. Φραγκίσκον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον. Προβαίνουν εἰς ἀπειλὰς ἐναντίον των, ζητοῦν δηλώσεις μετανοίας καὶ ἀποκήρυξιν τῶν ὅσων καταγγέλλουν διὰ τῆς ὑπογραφῆς των. Ἄλλοι Μητροπολῖται μεταθέτουν ἀντιοικουμενιστὰς καὶ ἀντιπαπικοὺς κληρικοὺς καὶ ἄλλοι ἀπειλοῦν μὲ πειθαρχικὰ καὶ ἐπισκοπικὰ Συνοδικὰ δικαστήρια ἄλλους κληρικούς, οἱ ὁποῖοι δυναμικῶς ἐκφράζουν τὰς ἀντιοικουμενιστικὰς - ἀντιπαπικὰς θέσεις των. Εἶναι φανερὸν ὅτι κάποιοι Μητροπολῖται ἐπιχειροῦν τὴν κατατρομοκράτησιν ἢ καὶ τὴν καρατόμησιν ἀντιοικουμενιστῶν - ἀντιπαπικῶν κληρικῶν. Ἀπὸ πότε ὅμως «ποινικοποιεῖται» ἡ διαφορετικὴ θέσις καὶ ἡ ἄποψις τῶν κληρικῶν ἀπὸ αὐτὴν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν; Καὶ ἀπὸ πότε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ταυτίζεται μὲ τὴν τρομοκρατίαν καὶ τὴν ἀνελευθερίαν; Γνωρίζουν πολὺ καλῶς πὼς οἱ πάντες ὀφείλομεν ὑπακοὴν εἰς τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ ὅταν ἡ κεφαλὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνατρέπει ὁλόκληρον τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν καὶ ἐκκλησιολογίαν περὶ τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, τότε κληρικοὶ καὶ πιστοὶ ὀφείλουν νὰ ἀντιστέκωνται καὶ νὰ μὴ ὑπακούουν.

Γ.Ζ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ι΄ Κυριακή Λουκᾶ: Ἡ θεραπεία τῆς συγκυπτούσης γυναικὸς.** *Τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη.* Σελ. 5
- **Ἀφιέρωμα εἰς μνήμην τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου.** Σελ. 6
- **Πατριάρχης Μόσχας: Ἡ ταυτότης τοῦ Ρώσου πολίτου, συνδυάζεται μὲ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸν Ὀρθόδοξον Πολιτισμόν.** Σελ. 8
- **Ὁ Σεβ. Πατρῶν διὰ τὸ δημογραφικὸν πρόβλημα καὶ τὰ αἴτια τῆς ὑπογεννητικότητος.** Σελ. 8
- **Κυβέρνησις - Συμβούλιον Ἐπικρατείας - Τέμενος.** *Τοῦ κ. Ἰωάννου Θ. Χαΐνη, Ὁμ. Καθ. Ἐ.Μ.Πολυτεχνείου.* Σελ. 8

Οἰκουμενιστικὸν δέατρον

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Ο ΠΑΠΑΣ, τὸ διήμερο 29 καὶ 30 Νοεμβρίου, ἐπισκέφθηκε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀνταποκρινόμενος σὲ σχετικὴ πρόσκληση καὶ μὲ τὶς δύο ἰδιότητες, ὡς ἀρχηγὸς κράτους καὶ ὡς μοναδικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς! Καὶ τὰ δύο ἀπαράδεκτα. Ξεχνάει ὁ Πάπας ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι δὲν εἶχαν καμία σχέση μὲ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπῆρξαν θύματά της. Ἀντίθετα, ὁ Πάπας ὑπῆρξε πολλὲς φορὲς θύτης καὶ μάλιστα τῶν Ὀρθοδόξων. Ξεχνάει ἀκόμα ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἔκανε ποτὲ πληρεξούσιο σὲ κανένα, οὔτε βέβαια καὶ στὸν ἴδιο, γιὰ νὰ τὸν ἐκπροσωπεῖ καὶ μάλιστα ὡς πρῶτος καὶ ἀλάθητος! Ὅλα αὐτὰ φανερώνουν ὅτι ὁ κοσμικὸς Πάπας εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό του. Δὲν εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ πολλοὺς αἰώνες βιώνει τὴν αἵρεσή του, ἡ ὁποία συνεχῶς ἐμπλουτίζεται καὶ κόβει κάθε ἐλπίδα ἐπιστροφῆς του στὴν Ἐκκλησία! Αὐτὸς εἶναι ὁ Πάπας καὶ τέτοιος θὰ παραμείνει. Ὁ δικός μας ὅμως Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, γιατί τὰ ἀγνοεῖ ὅλα αὐτὰ καὶ τὸν προσκαλεῖ στὸ Φανάρι καὶ συμπροσεύχεται μαζί του, καταπατώντας τοὺς ἱεροὺς κανόνες καὶ περιφρονώντας ὅλους τοὺς Ἁγίους, παλαιότερους καὶ νεώτερους, οἱ ὁποῖοι τόνιζαν καὶ ξανατόνιζαν ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ὁ μεγάλος αἱρετικός, ἀπ' τὸν ὁποῖο οἱ Ὀρθόδοξοι πρέπει νὰ τηροῦν ἀποστάσεις ἀσφαλείας.

Καὶ ὅμως ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν προκατόχων του καὶ μάλιστα μὲ περισσότερο ζῆλο, θεωρεῖ τὸν Πάπα πεφιλημένο ἀδελφὸ καὶ τὴν «ἐκκλησία» του τμῆμα τῆς μίας Ἐκκλησίας. Ἕνα τμῆμα κατέχει ἐκεῖνος, ἕνα ὁ ἴδιος καὶ μερικὲς ἑκατοντάδες τμήματα οἱ πεφιλημένοι ἐπίσης ἀδελφοί του Προτεστάντες. Δηλαδή, πάντα κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Πατριάρχη, ἡ Ἐκκλησία εἶναι διαιρεμένη καὶ πρέπει νὰ ἑνωθεῖ. Θαυμάστε κορυφαία θεολογικὴ ἐφεύρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ποὺ δηλητηριάζει τὴν Ἐκκλησία καὶ οὐσιαστικὰ τὴν καταργεῖ! Ἀλήθεια, μπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς ἐξηγήσει σὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ πολλὰ τμήματα βρίσκεται ἡ ἀλήθεια; Γιατί, ὅπως γνωρίζουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιά, ἡ ἀλήθεια δὲν τεμαχίζεται παρὰ μόνο διαστρεβλώνεται, συσκοτίζεται καὶ ἀπορρίπτεται ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ δὲν ἔχουν φόβο Θεοῦ.

Ἐδῶ ἀνοίγω μιὰ μικρὴ παρένθεση. Συχνὰ ὁ Πατριάρχης τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων κ. Βαρθολομαῖος μᾶς θυμίζει τὸ θέμα τῶν Νέων Χωρῶν καὶ μᾶς ἀπειλεῖ ὅτι ἀνὰ πᾶσα στιγμή, θέλουμε δὲ θέλουμε, μπορεῖ νὰ ἀποσπάσει τὴν Ἤπειρο, τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θράκη ἀπὸ τὴν αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ τὶς ἐντάξει σὲ ἡμιαυτόνομη Ἐκκλησία «ἔχουσα τὴν ἐξάρτησιν ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου». Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ δὲν θὰ ὑπῆρχε, ἂν πραγματικὰ σκεφτόταν τὸ Γένος καὶ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν τύχη του. Ἡ πατριωτικὴ στάση εἶναι μία καὶ ἂς φαίνεται τολμηρὴ καὶ ἀνιστόρητη: Στὴν Ἑλλάδα πρέπει νὰ ὑπάρχει μία καὶ μόνη αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία, στὴν ὁποία θὰ ἀνήκουν καὶ ἡ Κρήτη καὶ τὰ Δωδεκάνησα καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Καὶ παράλληλα ὁ Πατριάρχης τοῦ Γένους θὰ διατηρήσει τὴν τιμὴ καὶ τὸν σεβασμὸ ποὺ τοῦ πρέπει. Καὶ μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ὁ ἴδιος κοιμᾶται καὶ ξυπνάει μὲ τὸ ὄραμα τῆς ἕνωσης τῶν «Ἐκκλησιῶν», ἐνῶ δὲν ἔχει τὸ ἴδιο ὄραμα καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος! Κλείνω ἐδῶ τὴν παρένθεση μὲ πολλὴ ἀνησυχία καὶ ἀγανάκτηση καὶ ἐπανέρχομαι στὸ θέμα μου.

Παίχτηκε λοιπὸν μὲ ἐπιτυχία ἡ θεατρικὴ παράσταση τῆς ἐπίσκεψης τοῦ Πάπα στὸ Φανάρι κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ 2006. Συμπροσευχές, ἀσπασμοί, ξύλινοι λόγοι, ὑποκρισία, θεατρινισμός, δῶρα ἐπὶ δώρων καὶ ἀνησυχία γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἀποδείχτηκε ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος εἶναι θερμὸς ὑποστηρικτὴς τῆς ἕνωσης τῶν «ἐκκλησιῶν», γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε ἐπιτέλους τὴ μία Ἐκκλησία! Ἐμεῖς ὅμως διαφωνοῦμε μαζί του, πιστεύουμε στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ δὲν μιλοῦμε γιὰ ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν», ἀλλὰ γιὰ ἐπιστροφὴ τῶν ἑτεροδόξων στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Πάπας διαπιστώνει ἀντιδράσ

Γεγονότα καὶ σχόλια

Πάπας: «Εἶναι ἄρρωστη ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία»!

ΕΝΑ ἀκόμη ἰσχυρὸ «χαστούκι» στὴν Ὀρθοδοξία μας ἀπὸ τὸν «ἀλάθητο» τῆς Ρώμης: Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ χαρακτήρισε τὴν Ἐκκλησία μας «ἄρρωστη». Καὶ ξέρετε γιατί; Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἑνωμένη μὲ τὸν «ἀντιπρόσωπο τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ καὶ διάδοχο τοῦ Ἁγίου Πέτρου»! Μὲ ἄλλα λόγια ἐπειδὴ δὲν εἴμαστε ὑποταγμένοι στὴν δαιμονικὴ ἐξουσία του, ἐπειδὴ δὲν φιλοῦμε τὴν παντόφλα του! Αὐτὸ ἀποκάλυψε ὁ διακεκριμένος δημοσιογράφος κ. Γ. Παπαθανασόπουλος σὲ ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο του. Δεῖτε τί εἶπε ὁ θρασὺς καταληψίας τοῦ Πατριαρχείου τῆς Δύσεως: «Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἑνωμένη περὶ τὸν Ἐπίσκοπο εἶναι μία ἄρρωστη Ἐκκλησία». Δεῖτε ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ «Ἐπίσκοπος»: ὁ ἑνωμένος «μὲ τὸν Πάπα στὴ Μία, Μοναδικὴ (unique) Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι ἡ δική μας, ἡ Ἱεραρχικὴ Ἁγία Μητέρα Ἐκκλησία»! Προσέξτε καὶ τὸν ὅρο «Ἱεραρχική», ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τὸν «ἀλάθητο» εἶναι «ἱεραρχική», δηλαδὴ ἔχει κεφαλὴ τὴν «ἀφεντιά» του! Δεῖτε πῶς ἐννοεῖ τὴν ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν»: ξεδιάντροπα ὡς ὑποταγὴ στὴν ἐξουσία του! Καθόλου τυχαῖο, ὅτι αὐτὰ τὰ προκλητικά, τὰ εἶπε λίγες ἡμέρες πρὶν μεταβεῖ στὸ Φανάρι! Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε εἶναι τὸ ἑξῆς αὐτονόητο: Ἂν εἶχαν ἔστω ἐλάχιστο φιλότιμο οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστὲς ἔπρεπε νὰ «τινάξουν στὸν ἀέρα» τοὺς ἀτελέσφορους διαλόγους μὲ τοὺς αἱρετικοὺς παπικοὺς καὶ νὰ ματαιώσουν τὴν ὑποδοχή του στὸ Φανάρι. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἄλλη εἶναι ἡ τραγικὴ πραγματικότητα, δὲν ἔβγαλε κανένας τους «ἄχνα»!

«Ἄρρωστον» ὅ,τι δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα!

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ τὸ σχολιασμὸ τῆς παραπάνω ἐξωφρενικῆς εἴδησης, διότι θεωροῦμε ὕψιστης σημασίας τὴν κυνικὴ ὁμολογία τοῦ θλιβεροῦ ἡγετίσκου τῆς αἱρετικῆς παρασυναγωγῆς τοῦ Βατικανοῦ, ὁ ὁποῖος τὸ «παίζει» (καὶ) ὡς «ὁ παγκόσμιος ἐπίσκοπος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας»! Ὁ αἱρεσιάρχης πάπας, μὲ τὸν ἐωσφορικὸ ἐγωισμό του, θεωρεῖ κτῆμα του καὶ ἰδιοκτησία του τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τότε ποὺ κατάλαβε, τὸν 11ο αἰώνα, τὸ σεβάσμιο Πατριαρχεῖο τῆς Δύσεως καὶ τὸ ἀπέκοψε ἀπὸ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἀποζητᾶ μανιωδῶς, ἐδῶ καὶ δέκα αἰῶνες, νὰ καταλάβει καὶ τὴν Ὀρθοδοξία, τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία, καὶ νὰ τὴ μεταβάλλει σὲ παπισμό, δηλαδὴ νὰ πάψει νὰ εἶναι Ἐκκλησία, ἤτοι: ὅ,τι ἀποζητᾶ ὁ σατανᾶς! Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία μας δὲν εἶναι παπισμός, τὴ θεωρεῖ …ἄρρωστη! Ὅ,τι δὲν ὑποτάσσεται στὴν ἐξουσία του εἶναι «ἄρρωστο». «Ἄρρωστοι» ἦταν οἱ «αἱρετικοί» στὸ μεσαίωνα καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἔκαιγε στὴν πυρὰ τῆς «Ἱερᾶς Ἐξετάσεως*». «Ἄρρωστοι» ἦταν οἱ ἀνατολικοὶ Ὀρθόδοξοι καὶ γι' αὐτὸ ἔστελνε τοὺς δολοφόνους σταυροφόρους νὰ τοὺς «γιατρέψουν» μὲ τὰ φονικὰ σπαθιά τους. «Ἄρρωστοι» ἦταν οἱ Ὀρθόδοξοι Σέρβοι καὶ δολοφόνησαν 800.000 ἀπὸ αὐτούς, οἱ οὐνίτες Οὐστάσι, κατὰ τὸ Β΄ παγκόσμιο πόλεμο, διότι δὲν ἤθελαν νὰ «γιατρευτοῦν», νὰ γίνουν παπικοί! Αὐτὸς εἶναι ὁ παπισμὸς καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχηγός του, ἀμετανόητος καὶ ἐπικίνδυνος, πραγματικὸ μεσαιωνικὸ ἀπολίθωμα, τὸ μεγάλο ἄχθος τῆς ἀνθρωπότητας καὶ τῆς ἱστορίας!

Ἡ σημασία τῶν «δώρων» τοῦ Βατικανοῦ πρὸς τὴν «ἄρρωστη» Ἐκκλησίαν μας

ΚΑΙ ΕΝΩ ὁ «ἀλάθητος» καὶ «πρῶτος», διακηρύσσει ἀνερυθρίαστα καὶ κυνικὰ τὴν «ἀρρωστια» μας, ὡς Ὀρθόδοξοι, οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστὲς συνεχίζουν ἀκάθεκτοι νὰ ἀνταποδίδουν μία πρωτοφανῆ δουλικότητα πρὸς αὐτόν. Ὡς διάκονοι καὶ ἐκπρόσωποι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐντόνως καὶ νὰ διακόψουν κάθε ἐπαφή, μέχρι νὰ σταματήσει ὁ θλιβερὸς ἡγετίσκος τοῦ αἱρετικοῦ παπισμοῦ νὰ μᾶς βρίζει, τοῦ λένε καὶ «εὐχαριστῶ»! Δεῖτε ἕνα ἠχηρὸ «εὐχαριστῶ» ἀπὸ τὰ πλέον ἐπίσημα χείλη, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου: «εἴμαστε εὐγνώμονες στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία γιὰ αὐτὲς τὶς συγκεκριμένες ἐκδηλώσεις ἀγάπης, σεβασμοῦ καὶ ἐκτίμησης στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν καρποὺς τῆς λεγόμενης Οἰκουμενικῆς Κίνησης, τῶν ἀγαθῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν μας» (Ἱστολ. Ρομφαία)! Καὶ ξέρετε γιατί; Διότι μετὰ τὴν «ψυχρολουσία» περὶ τῆς «ἀρρώστιας» τῆς Ὀρθοδοξίας μας ἀπὸ τοὺς παπικούς, μᾶς χάρισαν ἕνα οἰκόπεδο, γιὰ νὰ ἀνεγερθεῖ οἰκουμενιστικὸ «ὀρθόδοξο» μοναστήρι στὴν Αὐστρία! Τὰ «δωράκια» ὅμως τῶν παπικῶν εἶναι μέρος τοῦ καταχθόνιου σχεδίου, γιὰ νὰ «ἔρθουμε πιὸ κοντὰ» καὶ νὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ μᾶς «θεραπεύσουν» ἀπὸ τὴν «ἀρρώστια» μας ποὺ εἴμαστε Ὀρθόδοξοι, κάμπτοντας γόνυ στὴν δαιμονικὴ ἔπαρση τοῦ «ἐπὶ γῆς Χριστοῦ», τοῦ πάπα! Ἄλλωστε ὅπως θὰ δοῦμε σὲ προσεχὲς ξεχωριστό μας σχόλιο, τὸ μοναστήρι ποὺ θὰ ἀνεγερθεῖ στὸ παπικὸ οἰκόπεδο θὰ ἔχει οἰκουμενιστικὸ χαρακτήρα, δηλαδὴ θὰ ἐργάζεται πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ὑποταγῆς μας στὸν πάπα! Τὰ «δῶρα» τοῦ Βατικανοῦ ἔχουν πάντα ὁλέθρια ἀνταλλάγματα!

Ἔρχονται καὶ οἱ «ἱερὲς κοῦκλες»!

ΤΟ ΕΧΟΥΜΕ ξαναγράψει: ἕνας τρόπος ἀντιχριστιανικοῦ ἀγώνα εἶναι καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων τῆς πίστεώς μας. Εὐτελίζοντας τὰ ἱερὰ πρόσωπα, ὑποβαθμίζουν τὴν ἀξία τους καὶ ἔτσι εἶναι εὔκολο νὰ παραμεριστοῦν! Ὡς καὶ σὲ παιδικὲς κοῦκλες «μεταμόρφωσαν» τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία μας! Οἱ ἀγαπημένες κοῦκλες τῶν παιδιῶν, ἡ «Μπάρμπι» «μεταμορφώθηκε» σὲ Παναγία καὶ ὁ «Κὲν» σὲ Χριστός! Τὴν αἰσχρὴ καὶ ἀνίερη αὐτὴ ἰδέα εἶχε ἕνας ἐπιχειρηματίας στὴν Ἀργεντινή, ἡ ὁποία ξεσήκωσε σάλο ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς ὀργανώσεις τῆς χώρας του. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως οἱ ἐν λόγω βλάσφημες κοῦκλες κατάκλεισαν τὰ καταστήματα καὶ ἔγιναν ἁνάρπαστες. Ταυτόχρονα διοργάνωσαν καὶ ἔκθεση «ἱερῶν κουκλῶν» στὸ Μπουένος Ἄϊρες, ὅπου ἐκτέθηκαν κοῦκλες μὲ τὶς μορφὲς ἱερῶν προσώπων καὶ ἄλλων θρησκειῶν, «Ὁ Βούδας, ἡ θεὰ Κάλι τῶν Ἰνδουιστῶν καὶ ἡ Παρθένος τῆς Γουαδελούπης, ἡ προστάτιδα τῶν Μεξικάνων, ἦταν μεταξὺ τῶν 33 ἔργων τῆς Μαριανέλα καὶ τοῦ Πούλ, τῶν δύο καλλιτεχνῶν ἀπὸ τὸ Ροσάριο, ποὺ ἐμπνεύστηκαν ἀπὸ τὴν Μπάρμπι καὶ τὸν σύντροφό της, τὸν Κέν, γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὶς «κοῦκλες-θεότητες» (Πηγή: Τὰ Νέα). Εἶναι εὐνόητο ὅτι εἶναι διπλὸς ὁ στόχος τους. Πρῶτον νὰ κάνουν τὴν πίστη μας στὰ μάτια τῶν παιδιῶν παιχνίδι καὶ δεύτερον νὰ ἐμπεδώσουν στὰ ἀθῶα παιδιὰ τὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμό, νὰ πιστέψουν πὼς οἱ «θεοί» ὅλων τῶν θρησκειῶν εἶναι ἴδιοι καὶ ἐξ ἴσου «καλοί»! Μόνο τὸ Μωάμεθ δὲν τόλμησαν νὰ κάμουν κούκλα!

> **Ἡ ἐλευθερία μας θὰ εἶναι συντόμως παρελθόν!**
>
> **Η ΕΛΛΑΔΑ ἦταν ἡ πρώτη χώρα, ποὺ ψήφισε τὸν λεγόμενον «ἀντιρατσιστικὸ νόμο». Τώρα ἔρχονται καὶ οἱ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς κυβερνήσεις νὰ φέρουν πρὸς ψήφιση ἀνάλογο νόμο, ὁ ὁποῖος θὰ «στραγγαλίζει», ὅπως καὶ στὴ Χώρα μας, τὴν ἐλευθερία τῆς σκέψεως καὶ τοῦ λόγου, ἐν ὀνόματι τῆς δῆθεν κακῶς ἐννοούμενης ἐλευθερίας! Ἤδη στὴ Μ. Βρετανία «Ἡ ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν Theresa May, παρουσίασε τὸ σχέδιο τὸν περασμένο μήνα γιὰ τὶς λεγόμενες Ἐντολὲς Ἐξτρεμιστικῆς Ἀναστάτωσης (Extremism Disruption Orders), ποὺ θὰ ἐπιτρέπει στοὺς δικαστὲς νὰ ἀπαγορεύσουν ἀνθρώπους, ποὺ θὰ θεωροῦνται ἐξτρεμιστὲς νὰ μιλοῦν δημόσια σὲ ἐκπομπές, νὰ διαμαρτύρονται σὲ ὁρισμένους χώρους ἢ ἀκόμα καὶ νὰ ἀποστέλλουν μηνύματα στὸ Facebook ἢ τὸ Twitter, χωρὶς ἄδεια». Καὶ εἶναι τόσο ἐπικίνδυνος γιὰ τὴν κατάλυση τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀθεϊστὲς ξεσηκώθηκαν! «Οἱ ἀθεϊστὲς τῆς Ἐθνικῆς Κοσμικῆς Κοινωνίας (National Secular Society - NSS) καὶ οἱ χριστιανοὶ τοῦ Χριστιανικοῦ Ἰνστιτούτου (Christian Institute) - δύο ὀργανώσεις μὲ συχνὰ διαμετρικὰ ἀντίθετα συμφέροντα – ἔχουν τοὺς ἴδιους φόβους γιὰ ἕνα νέο σχέδιο νόμου γιὰ τὴν "καταπολέμηση τῆς τρομοκρατίας", σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον, ὅποιος ἐπικρίνει τὸ νόμο τῆς Σαρία ἢ τὸν "γάμο" τῶν ὁμοφυλόφιλων θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθεῖ "ἐξτρεμιστής", ἀναφέρει ἡ Telegraph» (Ἱστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Μαῦρα σύννεφα στὸ ὁρίζοντα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα! Ἔρχεται ἡ νέα γενιὰ τῶν ἀνελεύθερων νεο-δούλων! Ἡ ἐλευθερία μας σύντομα θὰ εἶναι παρελθόν, γιὰ νὰ μὴ γινόμαστε ἐμπόδιο στὴν ἀσυδοσία τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ!**

Ἄλλος ἕνας εὐρωπαῖος ἡγέτης «παντρεύτηκε» μὲ ἄνδρα!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ οἱ πολιτικοί μας καὶ μεγάλη μερίδα τοῦ λαοῦ μας διακατέχονται ἀπὸ τὸ σύνδρομο τοῦ «εὐρωπαϊκοῦ προσανατολισμοῦ», καὶ προσμένουν τὴ σωτηρία μας ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ἠθικὴ μπόχα, ποὺ ἀποπνέει τὸ θνησιμαῖο αὐτό. Δεῖτε ἕνα μικρὸ δεῖγμα αὐτῆς τῆς ἠθικῆς σήψης: «Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Λουξεμβούργου ἀποκάλυψε πὼς ὁ ἀγαπημένος του, τοῦ ἔκανε πρόταση γάμου καὶ ἐκεῖνος δέχτηκε μὲ μεγάλη χαρὰ νὰ τὸν παντρευτεῖ. Ὁ Σαβὶὲ Μπετὲλ εἶναι 41 ἐτῶν καὶ ἔχει σπουδάσει στὴν Νομικὴ Σχολὴ στὴ Γαλλία καὶ ἔχει κάνει μεταπτυχιακὸ στὸ Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης […] τὸ 2008 ὁ Μπετὲλ ἀποφάσισε νὰ παραδεχτεῖ δημόσια ὅτι εἶναι ὁμοφυλόφιλος. Γιὰ τὴν ἱστορία, εἶναι ὁ πρῶτος ὁμοφυλόφιλος πρωθυπουργός, ποὺ ἐκλέγεται στὸ Λουξεμβοῦργο καὶ ὁ τρίτος ἀρχηγὸς κυβέρνησης στὴν Εὐρώπη μὲ αὐτὸν τὸ σεξουαλικὸ προσανατολισμό, μετὰ τὴν πρωθυπουργὸ τῆς Ἰσλανδίας Γιόχανα Σιγκουρδαντότιρ καὶ τὸ Βέλγο πρωθυπουργὸ Ἔλιο Ντὶ Ροῦπο. Ὁ Σαβὶὲ Μπετὲλ ἔχει πεῖ ἀνοιχτὰ πὼς ἔχει σχέση μὲ τὸν Ντεστενὲ Γκωτιὲ καὶ οἱ δύο τους ἐμφανίζονται συχνὰ σὲ ἐκδηλώσεις μαζί. Μάλιστα, πρόσφατα ὁ Γκωτιὲ ἔκανε πρόταση γάμου στὸν ἀγαπημένο του καὶ ὁ ἴδιος παραδέχτηκε πὼς τὴν δέχτηκε» (Ἱστολ. www.koolnews.gr)! Ἡ τραγωδία μας εἶναι ὅτι περιμένουμε «σωτηρία» ἀπὸ τὰ σύγχρονα Σόδομα καὶ Γόμορρα, ἐνῶ αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκη σωτηρίας!

Πιστεύουν εἰς τοὺς ἐξωγηΐνους καὶ ὄχι εἰς τὸν Θεόν!

ΔΕΝ εἶναι μόνο ἡ ἠθικὴ σήψη ποὺ ταλανίζει τὴν γηραιὰ ἤπειρο, ἀλλὰ καὶ ἡ πρωτοφανὴς πνευματική της κατάπτωση, οἱ ὁποῖες «πᾶνε πακέτο*». Ἀφότου ὁ εὐρωπαῖος ἄνθρωπος ἀπεμπόλησε τὴν χριστιανικὴ του πίστη καὶ ὡς ἐκ τούτου βυθίστηκε στὸ βοῦρκο τῆς ἀνηθικότητας, εἶναι ἱκανὸς νὰ υἱοθετήσει τὴ μεγαλύτερη πλάνη, μέχρι καὶ τὴν χειρότερη βλακεία. Μία πρόσφατη δημοσκόπηση στὴν Ἀγγλία ἀπόδειξε πὼς οἱ περισσότεροι Βρετανοὶ πιστεύουν στὰ UFO παρὰ στὸ Θεό! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὅλο καὶ περισσότεροι ἄνθρωποι πιστεύουν στὴν ὕπαρξη ἐξωγήινης ζωῆς. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται ἐπίσης καὶ σὲ τελευταία δημοσκόπηση, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτει ἐπίσης ὅτι οἱ περισσότεροι Βρετανοὶ πιστεύουν στοὺς ἐξωγήινους ἀπὸ ὅτι στὸ Θεό! […] Στὸ Λονδίνο ὅπου ἔγινε ἡ δημοσκόπηση, 1.500 ἐνήλικες ποὺ ρωτήθηκαν, περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς πιστεύουν στοὺς ἐξωγήινους, ἐνῶ μόνο τὸ ἕνα τέταρτο εἶπε ὅτι πιστεύουν στὸ Θεό. Ἐξήντα-τέσσερα τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τὰ 500 παιδιὰ ποὺ ρωτήθηκαν δήλωσαν ὅτι πιστεύουν στοὺς ἐξωγήινους, ἐνῶ τριάντα τρία τοῖς ἑκατὸ εἶπαν ὅτι πιστεύουν στὸ Θεὸ» (Ἱστολ. crashonline.gr)! Οἱ σύγχρονοι εὐρωπαῖοι εἶναι ἱκανοὶ νὰ πιστέψουν καὶ τὴν πιὸ ἀπίστευτη παραδοξότητα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Θεό! Ἀλλὰ σὲ ποιὸν Θεὸ νὰ πιστέψουν, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ποὺ τοὺς δίδαξε ὁ παπισμὸς καὶ ὁ προτεσταντισμὸς εἶναι ὄντως ἀπίστευτος! Ἰδοὺ καὶ ἡ αἰτία τῆς πνευματικῆς κατάπτωσής τους!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ Ο ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΣ

ΣΤΙΣ 5 Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου. Ὁ ὅσιος Σάββας γεννήθηκε τό 439 στὴν περιοχὴ τῆς Καππαδοκίας, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καί πλουσίους, τὸν Ἰωάννη καί τὴν Σοφία. Ἀπό μικρή ἡλικία ἔγινε μοναχός στὴν Μονή τῶν Φλαβιανῶν, ὅπου διέπρεψε στὴν ἐγκράτεια, στίς σωματικές κακοπάθειες καί ἰδιαιτέρως στὴν πίστη. Ὁ ὅσιος ἀφοῦ παρέμεινε δέκα ἔτη, σέ ἡλικία δέκα ὀκτώ χρονῶν ἐπῆγε στὴν Παλαιστίνη, γιά νά ἀσκηθῆ κοντά στόν ἅγιο Εὐθύμιο. Γιά τό νεαρό ὅμως τῆς ἡλικίας του ὁ ἅγιος Εὐθύμιος τόν ἔστειλε στὴν Μονή τοῦ ἁγίου Θεοκτίστου, ὅπου παρέμεινε ἐκεῖ καί ἐνέτεινε τούς ἀσκητικούς του ἀγῶνες μέχρι τήν κοίμηση τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου. Κατόπιν στό τριακοστό πέμπτο χρόνο τῆς ἡλικίας του ἀναχώρησε γιά τήν ἀνατολική πλευρά τῆς ἐρήμου τῆς Ἰουδαίας, ὅπου στήν ἀρχή συνδέθηκε μέ τόν ἅγιο Θεοδόσιο καί μετά ἀπό τέσσερα χρόνια ἀποσύρθηκε σέ σπήλαιο. Ἀφοῦ χειροτονήθηκε πρεσβύτερος ἄρχισαν νά μαζεύωνται μοναχοί κάτω ἀπό τήν ἐπιστασία του καί ἔτσι ἱδρύθηκε ἡ Λαύρα τοῦ ἁγίου Σάββα. Ὁ ὅσιος Σάββας τά ἑπόμενα χρόνια ἐπιδόθηκε στήν πνευματική καλλιέργεια τῶν μοναχῶν καί ἵδρυσε νέες Μονές ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου πλήθους των. Μάλιστα ἐστάλη σάν πρέσβυς δύο φορές στήν Κωνσταντινούπολη γιά τίς πνευματικές ἀνάγκες τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ὁ ὅσιος Σάββας στολισμένος μέ ὅλες τίς κατά Θεόν ἀρετές κοιμήθηκε σέ ἡλικία ἐνενήντα τεσσάρων χρονῶν ἔχοντας λάβει ἀπό τόν Θεό τό χάρισμα τῆς θαυματουργίας. Τό λείψανό του βρίσκεται σήμερα ἀκέραιο στήν Ἱερά Μονή του καί εἶναι πηγή θαυμάτων καί πνευματικῶν καί σωματικῶν ἰάσεων.

Ἡ Παπικὴ αὐθεντία - Τὸ παπικὸν πρωτεῖον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

sanctam Romanam ecclesiam decrevimus veneranter honorari, et amplius quam nostrum imperium et terrenum thronum sedem sacratissimam B. Petri gloriose exaltari, tribuentes ei potestatem, et gloriae dignitatem atque vigorem, et honorificentiam imperialem). Ὅλα τὰ δικαιώματα αὐτὰ τοῦ πάπα θὰ παρέμεναν ἀπείρακτα μέχρι τὸ τέλος τοῦ κόσμου (*hec vero omnia que per hanc nostram imperialem sacram, et per alia divalia decreta statuimus atque confirmavimus, usque in finem mundi illibata et inconcussa permanere decernimus*). Κανένας ἄνθρωπος, μὲ ὁποιαδήποτε μορφὴ ἐξουσίας, μποροῦσε νὰ ἀμφισβητήσει ἢ νὰ λύσει τὰ διακαιώματα αὐτὰ (*unde coram Deo vivo, qui nos regnare precepit, et coram terribili eius iudicio obtestamur per hoc nostrum imperiale constitutum onmes nostros successores imperatores, vel cunctos optimates, satrapas etiam, amplissimum senatum, et universum populum in toto orbe terrarum nunc et in posterum cunctis retro temporibus imperio nostro subiacentem, nulli eorum quoquo modo licere hec aut infringere, aut in quoquam convellere*). Ὅποιος καταφρονοῦσε τὰ δικαιώματα αὐτά, ὑπόκειταν σὲ αἰώνια καταδίκη, θὰ καιγόταν στὴν κόλαση καὶ θὰ καταστρεφόταν ἀπὸ τὸ διάβολο (*si quis autem, quod non credimus, in hoc temerator aut contemptor extiterit, eternis condempnationibus subiaceat innodatus, et sanctos Dei, principes apostolorum Petrum et Paulum sibi in presenti et in futura vita sentiat contrarios, atque in inferno inferiori concrematus cum diabolo et omnibus deficiat impiis*).

Μὲ τὴ Δωρεὰ αὐτή, ὁ πάπας μποροῦσε νὰ κατοχυρώσει τὴ βασιλική του ἐξουσία στὶς κτήσεις ποὺ εἶχε ἀποκτήσει, λόγω τῆς βοήθειας τῶν Φράγκων, στὶς περιοχὲς τῆς Ρώμης καὶ τῆς Κάτω Ἰταλίας. Ἐπιπλέον διασφάλιζε τὴν ἐξάρτηση τῶν ἡγεμόνων τῆς Δύσης ἀπὸ τὴν αὐθεντία τοῦ παπικοῦ θρόνου, τοῦ μόνου ἁρμοδίου νὰ παρέχει τὸ νόμιμο χρῖσμα τῆς βασιλείας.

Ὁ φιλόδοξος πάπας Νικόλαος Α΄ (858-867), μὲ κύριο ἔρεισμα τὴν ψευδὸ-Κωνσταντίνεια δωρεά, δὲν δίσταζε νὰ παρουσιάζει τὸν ἑαυτό του, στοὺς Φράγκους βασιλεῖς, ὡς αὐτοκράτορα ὁλόκληρου τοῦ κόσμου (*Nicolaus totius mundi imperatorem se fecit*). Θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ὅτι μποροῦσε νὰ βεβαιώνει καὶ νὰ παραχωρεῖ τὴ θεοδώρητη βασιλικὴ ἐξουσία σὲ ὅποιον ἤθελε. Ἡ ἀντίθετη, πρὸς τὸ θεῖο νόμο, ἄσκηση τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας θὰ μποροῦσε νὰ θεμελιώσει δικαίωμα ἐπεμβάσεως τοῦ πάπα, ἀκόμη καὶ στὴν καθαίρεση τοῦ ἐκτρεπόμενου ἄρχοντα. Ὁ πάπας εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρεῖ τὴν ἐξουσία ἀπὸ ὅσους, κατὰ τὴν ἀλάνθαστη κρίση του, ἀπειθαρχοῦσαν πρὸς τὴν Ἐκκλησία, δηλαδὴ τὸν ἑαυτό του.

Ὁ μεταρρυθμιστὴς πάπας Γρηγόριος Ζ΄ (1073-1085), τὴν ὑπεροχὴ τῆς παπικῆς αὐθεντίας ἔναντι τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, τὴν κατέστησε ἀμετακίνητη βάση τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς του πολιτικῆς. Τὴν ὑπεροχὴ αὐτὴ τὴν παραλλήλιζε πρὸς τὴν ἀντίστοιχη σχέση ἡλίου καὶ σελήνης. Ὅπως δηλαδὴ ἡ σελήνη δέχεται τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ γιὰ αὐτὸν τὸ λόγο εἶναι κατώτερη κατὰ τὴν ποσότητα καὶ τὴν ποιότητα, ἔτσι καὶ ἡ βασιλικὴ ἐξουσία λαμβάνει τὴ λάμψη τοῦ ἀξιώματός της ἀπὸ τὴν παπικὴ ἐξουσία, γι'αὐτὸ καὶ ὅσο ἐγγύτερα εἶναι σὲ αὐτήν, τόσο περισσότερο λάμπει, ἐνῶ ὅσο μακρύτερα εἶναι ἀπὸ αὐτὴν τόσο χάνει τὴ λάμψη της. Καὶ οἱ δύο ἐξουσίες, ἱερατικὴ καὶ βασιλική, δόθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ στὸν πάπα, ἡ μὲν πρώτη γιὰ νὰ ἀσκεῖται ἀμέσως ἀπὸ αὐτὸν στὴν Ἐκκλησία, ἡ δὲ δεύτερη γιὰ νὰ παραχωρεῖται στοὺς κοσμικοὺς ἄρχοντες ἀπὸ τὸν πάπα. Ὁ Γρηγόριος Ζ΄ ἰσχυριζόταν τὴν ὑπεροχὴ τῆς ἱερατικῆς ἔναντι τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας καὶ τὴν ἐξάρτηση τῆς δεύτερης ἀπὸ τὴν πρώτη. Οἱ δύο ἐξουσίες δὲν ἦταν παράλληλες ἢ ἀνεξάρτητες, ἀλλὰ ὑπάλληλες, μὲ τὴ βασιλικὴ ἐξουσία νὰ εἶναι κατώτερη τῆς ἱερατικῆς. Ὁ πάπας Ρώμης, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Κυρίου (*vicarious Christi*), διεκδικοῦσε τώρα μία θείου δικαίου παπικὴ μοναρχία, ὄχι ὅπως στὴν ἀρχὴ μόνο μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸ χριστιανικὸ κόσμο. Τοποτηρητές του δὲν ἦταν, ὅπως θεωροῦσε παλαιότερα, μόνο οἱ ἐπίσκοποι ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ κοσμικοὶ ἄρχοντες (*vicarii papae*).

Μπορεῖ κανεὶς νὰ κατανοήσει τὴ δραματικὴ παρεκτροπὴ τοῦ παπικοῦ θρόνου τὸν 11ο αἰ. στὶς 27 σύντομες προτάσεις τοῦ περίφημου κειμένου 'Dictatus papae' (1075). Τὸ κείμενο αὐτὸ διατύπωνε τὶς βασικὲς ἰδέες τοῦ μεταρρυθμιστὴ πάπα. 1) Ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἱδρύθηκε μόνο ἀπὸ τὸν Θεὸ (*Romana ecclesia a solo Domino sit fundata*). 2) Μόνο ὁ Ρωμαῖος ποντίφηκας καλεῖται νομίμως Οἰκουμενικὸς (*solus Romanus pontifex iure dicatur universalis*). 3) Μόνο αὐτὸς μπορεῖ νὰ καθαιρεῖ καὶ νὰ ἀποκαθιστᾶ ἐπισκόπους (*ille solus possit deponere episcopos vel reconciliare*). 4) Ὁ ἀντιπρόσωπός του προκάθειται ὅλων τῶν ἐπισκόπων στὴ σύνοδο, ἔστω καὶ ἂν εἶναι κατώτερου βαθμοῦ καὶ μπορεῖ νὰ ἐκφέρει, κατὰ αὐτῶν ἀπόφαση καθαιρέσεως. (*legatus eius omnibus episcopis presit in concilio etiam inferioris gradus et adversus eos sententiam depositionis possit dare*). 5) Ὁ πάπας μπορεῖ νὰ καθαιρεῖ καὶ ἀπόντες (*absentes papa possit deponere*). 6) Ὀφείλουμε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ μὴ διαμένουμε στὴν ἴδια κατοικία μὲ τοὺς ἀφορισμένους ἀπὸ τὸν πάπα (*cum excommunicatis ab illo inter cetera nec in eadem domo debemus manere*). 7) Μόνο σὲ αὐτὸν ἐπιτρέπεται, γιὰ τὴν ἀνάγκη τῶν καιρῶν, νὰ ἐκδίδει νέους νόμους, νὰ συγκροτεῖ νέες κοινότητες, νὰ ἱδρύει ἕνα κανονικὸ μοναστήρι, ὅπως ἐπίσης καὶ νὰ διαιρεῖ πλούσιες ἐπισκοπὲς καὶ νὰ συνενώνει πτωχὲς σὲ μία (*illi soli licet pro temporis necessitate novas leges condere, novas plebes congregare, de canonica abbatiam facere et e contra, divitem episcopatum dividere et inopes unire*). 8) Μόνο αὐτὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖ τὰ αὐτοκρατορικὰ διάσημα (*solus possit uti imperialibus insigniis*). 9) Μόνο τοῦ πάπα τὰ πόδια ἀσπάζονται ὅλοι οἱ ἡγεμόνες (*solius papae pedes omnes principes deosculentur*). 10) Μόνο ἐκείνου τὸ ὄνομα ἀναφέρεται στὶς ἐκκλησίες (*illius solius nomen in ecclesiis recitetur*). 11) Ἐκεῖνο (ἐννοεῖ τοῦ πάπα) εἶναι μοναδικὸ ὄνομα στὸν κόσμο (*hoc unicum est nomen in mundo*). 12) Σὲ αὐτὸν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκθρονίζει αὐτοκράτορες (*illi liceat imperatores deponere*). 13) Σὲ αὐτὸν ἐπιτρέπεται, σὲ περίπτωση ἀνάγκης, νὰ μεταθέτει ἐπισκόπους ἀπὸ τὴ μία ἐπισκοπὴ σὲ ἄλλη (*illi liceat de sede ad sedem necessitate cogente episcopos transmutare*). 14) Αὐτὸς μπορεῖ νὰ χειροτονεῖ, ὁποιονδήποτε θέλει κληρικὸ ἀπὸ κάθε ἐκκλησία

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

«Τὸ Ζήτημα τῆς ὑποχρεωτικότητας καὶ τοῦ χαρακτήρα τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς 115/2012 ἀπόφασης τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων»

(4ον)

Τοῦ ***κ. Σ. Μιχελουδάκη, Δικηγόρου - Διδάκτορος Α.Π.Θ.***

3. Ἡ Πολιτεία ὀφείλει, ἐνόψει τῆς ἀνάπτυξης τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης[24] σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, νὰ ἐξασφαλίζει τὴ διδασκαλία τοῦ ΜτΘ μὲ τὰ προαναφερόμενα χαρακτηριστικά, λαμβάνοντας τὰ κατάλληλα κατὰ περίπτωση νομοθετικὰ καὶ κανονιστικὰ μέτρα, ὅπως ἡ κατάρτιση τῶν προγραμμάτων διδασκαλίας μὲ ὕλη ποὺ συνάδει μὲ τὸ δόγμα τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς διδασκαλίας[25].

4. Ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ στὸ σχολεῖο ἐπιβάλλεται νὰ μὴ εἶναι ἄσχετη μὲ τὴν κοινωνική, τὴν πολιτισμικὴ καὶ τὴ θρησκευτικὴ συνείδηση τοῦ τόπου, στὸν ὁποῖο οἱ μαθητὲς ζοῦν καὶ ἀναπτύσσονται.

5. Τὸ ΜτΘ μὲ ὀρθόδοξο χαρακτήρα δὲν ἀντιτίθεται στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ πλουραλισμοῦ, τῆς πολυφωνίας καὶ τῆς πολυπολιτισμικότητας, ἀλλὰ ἀκριβῶς τὶς θεμελιώνει[26].

6. Ὁ ὑποχρεωτικὸς χαρακτήρας τοῦ ΜτΘ ὄχι μόνο δὲν ἀναιρεῖ, ἀλλὰ ἐπισφραγίζει τὸ σεβασμὸ τῶν ὁποιωνδήποτε διαφορετικῶν πεποιθήσεων, ὅπως καὶ ἱστορικὰ ἀναδεικνύει ἡ μακρὰ συνύπαρξη μὲ ἀλλόφυλους καὶ ἀλλόθρησκους.

7. Οἱ ἄθρησκοι, ἀλλόθρησκοι καθὼς καὶ οἱ ἑτερόδοξοι[27] μαθητὲς ἔχουν δικαίωμα ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ ΜτΘ, ἐφόσον συντρέχουν στὸ προσωπό τους λόγοι θρησκευτικῆς συνείδησης, τοὺς ὁποίους ὀφείλουν νὰ ἐπικαλοῦνται οἱ ἴδιοι ἢ οἱ γονεῖς τους, νὰ ἐπικαλοῦνται δηλαδὴ ὅτι ἀκριβῶς εἶναι ἄθεοι, ἀλλόθρησκοι ἢ ἑτερόδοξοι.

8. Οἱ μαθητές, ὅπως προαναφέρθηκε, δικαιοῦνται μὲν νὰ μὴ ἀποκαλύπτουν τὸ θρήσκευμά τους ἢ τὶς ἐν γένει σχετικὲς πεποιθήσεις τους, στὰ πλαίσια τῆς ἄσκησης τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας[28]. Ἐντούτοις, διαφορετικὸ εἶναι τὸ ζήτημα τῆς οἰκειοθελοῦς πρὸς τὶς Ἀρχὲς γνωστοποίησης τοῦ θρησκεύματος τοῦ ἀτόμου, ἡ ὁποία γίνεται: α) μὲ πρωτοβουλία του καὶ β) γιὰ τὴν ἄσκηση συγκεκριμένων δικαιωμάτων[29] ποὺ ἀναγνωρίζει ἡ ἔννομη τάξη γιὰ τὴν προστασία τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας[30].

9. Ἂν μαθητής[31] δηλώσει, σύμφωνα μὲ τὶς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 22 παρ. 6 Ν. 1599/1986[32], στὸ Διευθυντὴ ΣΜ ὅτι γιὰ λόγους θρησκευτικῆς συνείδησης, δηλαδὴ διότι εἶναι ἑτερόδοξος - ἑτερόθρησκος ἢ ἄθεος, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ παρακολουθήσει τὴν διδασκαλία τοῦ ΜτΘ, δικαιοῦται νὰ τύχει σχετικῆς ἀπαλλαγῆς. Ἀπὸ τὴν ἀποστροφὴ αὐτὴ συνάγεται ὅτι δὲν νοεῖται προσβολὴ τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης ὀρθόδοξου μαθητῆ ἀπὸ ΜτΘ μὲ ὀρθόδοξο χαρακτήρα. Συνακόλουθα, δὲ νοεῖται ἐπίκληση λόγων θρησκευτικῆς συνείδησης ἀπὸ ὀρθόδοξο μαθητή, προκειμένου νὰ τύχει ἀπαλλαγῆς.

10. Οἱ Διευθυντὲς ΣΜ σὲ περίπτωση ἐπίκλησης λόγων θρησκευτικῆς συνείδησης ἀπὸ μαθητὴ ὀφείλουν νὰ ἐλέγξουν τὴ συνδρομὴ τῶν νομίμων προϋποθέσεων (τῶν λόγων) τῆς ἀπαλλαγῆς, ὅτι δηλαδὴ πρόκειται ὄντως γιὰ ἄθεο ἢ ἀλλόδοξο ἢ ἑτερόθρησκο μαθητή, ὁπότε καὶ τίθεται βασίμως ζήτημα θρησκευτικῆς συνείδησης.

11. Ὁ ἔλεγχος περὶ τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀκρίβειας τῆς δήλωσης τοῦ μαθητῆ ἀπὸ τὸ Διευθυντὴ ΣΜ εἶναι νόμιμη, ἀφοῦ ἡ μὲν δήλωση γίνεται μὲ πρωτοβουλία τοῦ μαθητῆ καὶ προκειμένου νὰ ἀσκήσει τὸ δικαίωμα ποὺ τοῦ ἀναγνωρίζει ἡ ἔννομη τάξη γιὰ τὴν προστασία τῆς θρησκευτικῆς του ἐλευθερίας. Ἡ ἔρευνα, μάλιστα, ἀπὸ μέρους τοῦ Διευθυντῆ ΣΜ ἐπιβάλλεται: Πρῶτον, προκειμένου νὰ διασφαλιστεῖ ἡ ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης τοῦ ὀρθοδόξου μαθητῆ μέσῳ τῆς συμμετοχῆς του στὸ ΜτΘ, ἀφοῦ ἡ ἀνάπτυξη αὐτὴ εἶναι συνταγματικὴ ἐπιταγή, δεσμευτικὴ τόσο γιὰ τὴν Πολιτεία ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἀποδέκτη αὐτῆς χριστιανὸ ὀρθόδοξο μαθητή. Καὶ δεύτερον, προκειμένου νὰ διευκολυνθεῖ ὁ ἄθρησκος, ἀλλόθρησκος ἢ ἑτερόδοξος μαθητὴς στὴν ἄσκηση τοῦ δικαιώματός του νὰ ἀπολαύσει «ἀνεμπόδιστα» τὴν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς του συνείδησης. Σὲ αὐτοὺς τοὺς μαθητές, ἄρα, καὶ ὑπὸ τὶς προαναφερόμενες προϋποθέσεις, ἡ διδασκαλία τοῦ ΜτΘ καθίσταται προαιρετική.

Σημειώσεις:

24. Στὴν ἀπόφαση γίνεται ἀναφορὰ στὸ Διαθεματικὸ Ἐνιαῖο Πλαίσιο Προγράμματος Σπουδῶν, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο «ἡ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευση τῶν μαθητῶν, ὅπως ἀναγνωρίζεται καὶ διεθνῶς, συνιστᾶ ὄρο τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνάπτυξης καὶ ἔχει ὕψιστη κοινωνικὴ σημασία», ὑπογραμμίζοντας, ὅτι τὸ ΜτΘ «συμβάλλει στὴν ἀντιμετώπιση τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων» καὶ ὅτι μὲ τὴ διδασκαλία του «οἱ μαθητὲς ἐπιδιώκεται νὰ ἀξιοποιήσουν τὴν προσφορὰ τοῦ μαθήματος, ὥστε νὰ εὐαισθητοποιηθοῦν ἀπέναντι στὸν σύγχρονο κοινωνικὸ προβληματισμὸ καὶ νὰ βοηθηθοῦν νὰ πάρουν ἔμπρακτα θέση». Βλ.. Υ.ΠΑΙ.Θ. 21072α/Γ2/2003 (ΦΕΚ Β΄ 2003.303).

25. Ἡ ἀπόφαση ἐπικαλεῖται σχετικὰ καὶ τὸ Ἐνιαῖο Πλαίσιο Προγράμματος Σπουδῶν στὰ Θρησκευτικὰ τοῦ 1998, στὸ ὁποῖο ὡς σκοπὸς τῆς διδασκαλίας τοῦ ΜτΘ ὁρίζεται «ἡ καλλιέργεια τοῦ ὀρθόδοξου ἐκκλησιαστικοῦ χριστιανικοῦ φρονήματος καὶ ἡ πορεία τῆς ζωῆς τῶν μαθητῶν σύμφωνα μὲ αὐτὸ» καθὼς καὶ ἡ καθοδήγησή τους «στὴ σωστὴ κοινωνικοποίηση», βλ.. Ἐνιαῖο Πλαίσιο Προγραμμάτων Σπουδῶν, ἔκδ. ΟΕΔΒ, Ἀθήνα 1998, σ. 307. Πρβλ. ἐπίσης ΣτΕ 2176/1998, ΣτΕ 3356/1995, ὅ.π.

26. Πρβλ. ἐπίκληση τῆς ὑπόθεσης «Folgero κατὰ Νορβηγίας» τῆς 29ης Ἰουνίου 2007, ὅ.π., ὅπου κρίθηκε ὅτι, παρόλο ποὺ τὸ περιεχόμενο τοῦ προγράμματος ἐνὸς μαθήματος «χριστιανισμοῦ, θρησκείας καὶ φιλοσοφίας», καὶ «θρησκευτικὸς πολιτισμὸς καὶ ἠθική», ἀφιέρωναν μεγαλύτερο μέρος στὴν ἐκμάθηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἰσλὰμ ἀντίστοιχα, ἀπὸ ὅτι στὶς ἄλλες θρησκεῖες καὶ φιλοσοφίες, αὐτὸ δὲν συνιστοῦσε καθεαυτὸ μία παραβίαση τῶν ἀρχῶν τοῦ πλουραλισμοῦ καὶ τῆς ἀντικειμενικότητας οὔτε ὁδηγοῦσε σὲ κατήχηση, λαμβανομένης ὑπόψη τῆς θέσης τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν ἱστορία καὶ στὴν παράδοση τῆς Νορβηγίας καθὼς καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Μουσουλμανικὴ θρησκεία ἀσκεῖται ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τοῦ πληθυσμοῦ στὴν Τουρκία, ἀντίστοιχα.

27. Ἡ ἀπόφαση παραπέμπει στὸ ἄρθρο 14 παρ. 17 Ν. 1566/1985, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο οἱ ἀλλόδοξοι Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Προτestάντες μαθητὲς ἔχουν τὴ δυνατότητα διδασκαλίας ἰδιαίτερου ΜτΘ, προσαρμοσμένου στὴν ἀντίστοιχη ὁμολογία τους.

28. Πρβλ. ΣτΕ Ὁλ. 2281/2001, ὅ.π.

29. Ὅπως π.χ. ἡ μὴ ἐκπλήρωση τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων γιὰ λόγους συνειδησιακῆς ἀντίρρησης, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, ἡ ἵδρυση ναοῦ ἢ εὐκτηρίου οἴκου κ.λπ., πρβλ.. ΣτΕ (Ὁλομ.) 2281/2001, Στ΄Ε 582/2011, ὅ.π.

30. Σύμφωνα μὲ τὸ σκεπτικὸ τῆς ἀπόφασης «ναὶ μὲν ἡ δημόσια συμμετοχὴ τῶν μαθητῶν στὴν παρακολούθηση ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἀποτελεῖ ἔμπρακτη δήλωση περὶ τῶν θρησκευτικῶν τους πεποιθήσεων δὲν ἔρχεται ὅμως, ἐκ τούτου καὶ μόνον, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος, δοθέντος ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπιβαλλόμενη ἀπὸ τὸ ἄρθρο 16 παρ. 2 αὐτοῦ "ἀναπτυξη" τῆς θρησκευτικῆς τους συνείδησης, χωρὶς τὴν ὡς ἄνω δήλωση περὶ τῶν θρησκευτικῶν τους πεποιθήσεων».

31. Σὲ περίπτωση ἀνηλίκου μαθητῆ, στὴ δήλωση αὐτὴ προβαίνουν οἱ γονεῖς του.

32. Πρβλ. καὶ παραπομπὴ τῆς ἀπόφασης σέ: ΚΡΙΠΠΑΣ, ΕΔΔΔ (1)2011.267 ἐπ., σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο «Ἀποτελεῖ ψευδῆ δήλωση πρὸς δημόσιαν ἀρχὴν ἡ αἴτηση ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ὑπὸ Ὀρθοδόξων μαθητῶν».

Ἡ ἀγάπη πρός τόν Θεόν καί τήν Παναγίαν μας

Τρία εἶναι τά αἴτια, γράφει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, πού σέ παρακινοῦν ἤ μᾶλλον σέ ἀναγκάζουν νά ἀγαπᾶς τόν Θεό.

Τό **πρῶτο** εἶναι διότι αὐτός μᾶς προστάζει νά τόν ἀγαποῦμε, «ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου, καί ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου, καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου· αὕτη ἐστι ἡ πρώτη καί μεγάλη ἐντολή» (Ματθ. κβ΄ 38).

Τό **δεύτερο** εἶναι ὅτι πρέπει νά τόν ἀγαποῦμε περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο καλό, διότι αὐτός εἶναι ἄξιος κάθε ἀγάπης. Σκέψου μέ τόν λογισμό σου ὅτι αὐτός ὁ Θεός εἶναι ὡσάν ἕνα πλήρωμα ὅλων τῶν προνομίων, ὅλων τῶν τελειοτήτων, ὅλων τῶν προτερημάτων καί ὅλων τῶν ἀγαθῶν ὅπου μπορεῖς νά συλλογισθῆς, δηλ. ὡραιότητος, σοφίας, δυνάμεως, ἀγιότητος, μεγαλειότητος, ἀγαθότητος, ἀπειρίας, ζωῆς, εἰρήνης, ἀληθείας, βασιλείας, δικαιοσύνης, σωτηρίας. Πλήν καί μέ ὅλα ταῦτα τά μεγάλα καί ὑψηλά ὅπου ἐννόησες, δέν ἔκαμες τίποτε οὐδέ εὗρες τήν ἀλήθεια, διότι αὐτά δέν εἶναι Θεός. Οὔτε ὁ Θεός εἶναι αὐτά. Ἀλλά αὐτά μέν εἶναι περί τόν Θεόν. Ὁ Θεός εἶναι ἕνα ὄν ἀπείρως ἀνώτερον τούτων πάντων. Ὅθεν καί ὁ θεοφόρος Μάξιμος λέγει: «Πάντων τῶν ὄντων καί μετεχόντων (ἤτοι τῶν κτισμάτων) καί μεθεκτῶν (ἤτοι τῶν ἀκτίστων τοῦ Θεοῦ καί φυσικῶν δυνάμεων καί ἐνεργειῶν, ὧν τά κτίσματα μετέχουσιν) ἀπειράκις ἀπείρως ὑπερεξῄρηται ὁ Θεός» (κατά τήν οὐσίαν καί φύσιν δηλαδή).

Καί τό **τρίτο** εἶναι ὅτι ὁ Θεός προσκαλεῖ τήν ἀγάπη σου μέ τήν ἀγάπην Του καί μέ τίς ἀνεκδιήγητες εὐεργεσίες, πού σοῦ ἔκαμε καί θέλει σοῦ κάμει. Ὅθεν ἐάν ὑποθέσουμε πώς ὁ Θεός δέν μᾶς ἔδωσε ἐντολή νά τόν ἀγαπῶμεν, καί πώς δέν εἶναι ἄξιος αὐτός νά ἀγαπᾶται, παρ᾽ ὅλα αὐτά ἐμεῖς πάλι ἔχουμε χρέος νά τόν ἀγαπῶμεν δ᾽ ἀνταμοιβήν τῆς ἀγάπης του. Ἐπειδή καί ἡ ἀγάπη δέν πληρώνεται μέ ἄλλο, παρά μέ ἀγάπη. Γι᾽ αὐτό καί ὁ Απ. Παῦλος ἔλεγε «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ» (Γαλ. β΄ 20). Ὁ δέ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγει: «ἡμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτόν ὅτι αὐτός πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς» (Α΄ Ἰω. δ΄ 19). Ἀλλά καί ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος: «Τόν Ἰησοῦν φιλῶ τόν ὑπέρ ἐμοῦ παραδοθέντα. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;».

* * *

Γι᾽ αὐτό καί οἱ Ἅγιοι ὅλα τά θυσίασαν μπροστά σέ αὐτήν τήν ἀγάπη, ὅπως γιά παράδειγμα ὁ Ἅγιος Νικόλαος (6 Δεκ.).

Κατά τήν διάρκεια τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνέβη τό ἑξῆς περιστατικό:

Ὅταν ὁ αἱρετικός Ἄρειος προκαλοῦσε τούς Ἁγίους καί Θεοφόρους Πατέρες καί προσπαθοῦσε νά τούς ἐξαπατήσῃ μέ τίς αἱρετικές δοξασίες του, τότε ὁ Ἅγιος Νικόλαος κινούμενος ἀπό θεῖο ζῆλο, σηκώθηκε καί τοῦ ἔδωσε ἕνα δυνατό ράπισμα, ὥστε τραντάχθηκε ὁλόκληρος.

Τότε ὁ Ἄρειος διαμαρτυρήθηκε στόν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο καί ζήτησε τήν τιμωρία του. Ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅταν ἄκουσε τό γεγονός, λυπήθηκε πολύ καί λέγει στούς Ἀρχιερεῖς: «Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὁ νόμος διατάζει νά κόβεται τό χέρι ἐκείνου, πού θά τολμήσῃ μπροστά στόν Αὐτοκράτορα νά κτυπήσῃ κάποιον. Ἐγώ ὅμως αὐτό τό γεγονός τό ἀφήνω στήν κρίση σας».

Τότε οἱ Ἀρχιερεῖς ἀπάντησαν στόν Κωνσταντῖνο:

«Αὐτοκράτωρ, τό ὅτι ἔκαμε λάθος ὁ Ἀρχιερεύς τό ὁμολογοῦμε. Ὅμως ἄς τόν φυλακίσουμε καί ὅταν τελειώσῃ ἡ Σύνοδος ἄς τόν καταδικάσουμε».

Ἔτσι λοιπόν ὁ Ἅγιος Νικόλαος κατέληξε στήν φυλακή. Στό μέσον ὅμως τῆς νυκτός παρουσιάστηκαν ὁ Χριστός καί ἡ Θεοτόκος καί τοῦ λέγουν:

«Νικόλαε, γιατί εἶσαι φυλακισμένος;».

Ὁ Ἅγιος ἀπάντησε:

«Γιά τήν ἰδική σας ἀγάπη».

Τότε τοῦ λέγει ὁ Κύριος:

«Λάβε αὐτό τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο».

Ἡ Κυρία Θεοτόκος τοῦ ἔδωσε τό ἀρχιερατικό ὠμοφόριο.

Τήν ἄλλη μέρα τό πρωΐ, ὅταν οἱ φίλοι του πῆγαν νά τόν ἐπισκεπτοῦν τί εἶδαν; Ὁ Ἅγιος ἦταν λυμένος ἀπό τά δεσμά, καί στά μέν χέρια του κρατοῦσε τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο ἀνοικτό καί τό διάβαζε, στόν δέ ὦμο του ἔφερε τό ὠμοφόριο.

Αὐτοί μέ ἀπορία τόν ρώτησαν, ποῦ τά βρῆκε αὐτά; Καί ἐκεῖνος τούς ἀπάντησε ὅλη τήν ἀλήθεια.

Αὐτό τό ἐπληροφορήθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καί ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος τόν ἀποφυλάκισε καί τοῦ ζήτησε συγγνώμη. Τό ἴδιο ἔκαναν καί οἱ Ἀρχιερεῖς.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ
7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2014
Ἀπόστολος: Ἐφεσ. ε΄ 8-19
Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιγ΄ 10-17
Ἦχος: α΄. — Ἑωθινόν: Δ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου;»

Στὴν σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ γιὰ μία ἀκόμη φορά ὁ Χριστὸς συναντᾶ τὴν ὑποκριτικὴ ἀντίδραση τοῦ θρησκευτικοῦ κατεστημένου τῆς ἐποχῆς. Ὅταν ὁ Κύριος εἰσῆλθε στὴν συναγωγὴ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καὶ ἐδίδασκε τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, παρατήρησε μία γυναίκα συγκύπτουσα (κυρτωμένη), ἡ ὁποία ὑπέφερε ἀπὸ τὴν ἀσθένειά της ἐπὶ δέκα ὀκτὼ ἔτη.

Ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου γιὰ τοὺς Ἑβραίους ἦταν ἡμέρα ἀργίας, ἀφιερωμένη στὸν Θεό, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ("Ἔξοδ. κ΄ 9-10). Τὸ Σάββατο ἐτηρεῖτο μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ αὐστηρὰ προσήλωση ἀπὸ τοὺς πιστοὺς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἡμέρα ἐκείνη κατέπαυαν κάθε εἴδους ἐργασία καὶ προσέρχονταν στὴν συναγωγή, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν καὶ νὰ λατρεύσουν τὸν Θεόν. Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου στὴν συναγωγὴ ἔρχεται νὰ τονίσει τὴν σημασία τῶν λατρευτικῶν συνάξεων τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Γιὰ τοὺς Ἑβραίους ἦταν τὸ Σάββατο, γιὰ ἐμᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς εἶναι ἀφιερωμένη στὸν Κύριο, ἡμέρα ἀργίας καὶ λατρείας.

Μέσα στὴν λατρευτικὴ σύναξη τῶν πιστῶν παρευρίσκεται ὁ Ἴδιος ὁ Χριστὸς ὡς κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ μέσα ἀπὸ τὰ μυστήρια. Ἑπομένως, ἡ συμμετοχή μας στὴν λατρεία ἀποτελεῖ πνευματικὴ μας ὑποχρέωση ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη νὰ συνενωθοῦμε μὲ τοὺς ἄλλους πιστοὺς καὶ μαζὶ νὰ λατρεύσουμε τὸν Κύριο. Δυστυχῶς ὅμως, ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καὶ οἱ βιοποριστικὲς μέριμνες μᾶς ἀποκόπτουν ἀπὸ τὴν σύναξη τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὴν ζωντανὴ σχέση μὲ τὸν Χριστό.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα γιὰ τὴν σημασία τῆς συμμετοχῆς στὴν λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἡ συγκύπτουσα γυναίκα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ὁποία πήγαινε στὴν συναγωγὴ παρὰ τὴν ἀσθένειά της χωρὶς νὰ προβάλλει δικαιολογίες ἢ νὰ βρίσκει ἀφορμή, γιὰ νὰ αἰτιολογήσει τὴν ἀπουσία της.

Ἐκεῖ λοιπὸν τὴν συναντᾶ ὁ Κύριος, τὴν εὐσπλαγχνίζεται καὶ τὴν θεραπεύει μὲ τὴν ἐπίθεση τῶν χειρῶν Του στὴν συγκύπτουσα γυναίκα, ἡ ὁποία, μόλις ἐλυτρώθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειά της, ἄρχισε νὰ δοξάζει τὸν Θεό. Πολλὲς φορὲς ὁ πονηρὸς χρησιμοποιεῖ τὶς προσωπικές μας ἀδυναμίες καὶ τὶς σωματικὲς ἀσθένειες, γιὰ νὰ μᾶς δεσμεύσει, νὰ μᾶς καθηλώσει, νὰ νεκρώσει τὰ πνευματικά μας ἐνδιαφέροντα. Ὅμως ἔρχεται ὁ Κύριος ὡς Λυτρωτὴς καὶ μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τὴν τυραννία τοῦ διαβόλου. Ἄλλωστε, καθ᾽ ὅλη τὴν ἐπίγειο διακονία Του "διῆλθε εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου" (Πράξ. ι΄ 38).

Ὡστόσο, ἡ ἔκδηλη καὶ δυναμικὴ φανέρωση τῆς θεϊκῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ μέσῳ τῆς θεραπείας προκαλεῖ τὴν ἀντίδραση τοῦ ἀρχισυναγώγου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ φθόνο, ἰδιοτέλεια, πνευματικὴ τύφλωση, σκληροκαρδία, ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὴν παρέμβαση τοῦ Χριστοῦ (πιθανῶς νὰ τὴν θεώρησε ὡς ὑπονόμευση τοῦ δικοῦ του κύρους καὶ θρησκευτικῆς ἐξουσίας) καὶ ξεσπᾶ λέγων: "ἓξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι. Ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου".

Γιὰ νὰ κρύψει τὴν ἐνόχλησή του ἐμφανίζεται μὲ τὸ προσωπεῖο τοῦ αὐστηροῦ τηρητοῦ τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων, ἐν προκειμένῳ τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου, καὶ ἐκφράζει "ἱερὰν ἀγανάκτηση". Ὁ Κύριος ἀμέσως ἐπιτιμᾶ τὴν ὑποκρισία τοῦ ἀρχισυναγώγου καὶ φροντίζει νὰ δώσει τὴν ὀρθὴ ἑρμηνεία τῆς τηρήσεως τοῦ Σαββάτου. Διότι "τὸ Σάββατον ἐγένετο διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον" (Μάρκ. β΄ 27). Δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρίζεται κάποιος ὅτι ἀπὸ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τηρεῖ τὴν ἀφιερωμένην στὸν Θεὸ ἡμέρα μὲ τρόπο ἐξωτερικό, στεγνό, τυπολατρικό, τοῦ διαφεύγει ὅμως ἡ πνευματικὴ οὐσία ὅτι ἡ γνήσια εὐσέβεια καὶ λατρεία πρὸς τὸν Θεὸ συνδέεται μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον.

Ἀπέναντι στὴν σκληρότητα τοῦ ἀρχισυναγώγου, ὁ Κύριος ἀντιπαραθέτει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ, καὶ θεραπεύει τὴν γυναίκα. Τὸ θαυμαστὸ γεγονὸς καθ᾽ ἑαυτὸ ἀποτελεῖ ἐκδήλωση θεϊκῆς φιλανθρωπίας ἀλλὰ καὶ θεϊκῆς δυνάμεως, ποὺ ἔρχεται νὰ καταλύσει τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου καὶ νὰ ἐλευθερώσει τὸν ἄνθρωπο.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀρχισυνάγωγο, οἱ ἁπλοὶ πιστοὶ ποὺ εὑρίσκοντο στὴν συναγωγὴ ἐχάρησαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεό. Διαπιστώνουμε ὅτι ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ διαθέτει τὸ πνευματικὸ κριτήριο νὰ διακρίνει τὴν ἀλήθεια τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀποδίδει τὴν πρέπουσα τιμὴ καὶ δοξολογία στὸ Ὄνομά Του. Ὑπάρχει ὅμως δυστυχῶς καὶ ἡ μερίδα ἐκείνων τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι δίνουν μεγαλύτερη βαρύτητα στοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς πίστεως, προσκολλημένοι σὲ μία λατρεία τῶν τύπων καὶ τῆς ἐπιφανείας, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνονται τὸ πνευματικὸ βάθος καὶ τὴν σημασία νὰ ἀποδίδουμε στὸν Θεὸ δοξολογία ὄχι μόνον μὲ τὰ χείλη, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν καρδιακή μας διάθεση καὶ τὴν ἄσκηση τῆς ἀγάπης.

Εἶναι μία πνευματικὴ παγίδα, ποὺ εὔκολα μποροῦμε νὰ πέσουμε χωρὶς μάλιστα νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε. Ἔτσι, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἰσραηλίτες, νὰ θεωροῦμε ὅτι ἀποδίδουμε τὴν δέουσα τιμὴ καὶ προσκύνηση στὸν Θεό, ὅμως ἡ καρδιά μας νὰ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ θέλημά Του, ἰδίως ὅταν ἔχουμε λησμονήσει τὸ ἔλεον καὶ τὴν θυσίαν.

Τὸ ξεσκέπασμα τῆς ὑποκριτικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀρχισυναγώγου ἀπὸ τὸν Χριστὸ ἀποτελεῖ μία προειδοποίηση καὶ γιὰ ἐμᾶς, ὥστε νὰ εἴμαστε σὲ πνευματικὴ ἐπαγρύπνηση καὶ νὰ ἐξετάζουμε διαρκῶς τὴν χριστιανική μας ζωή, ἐὰν εὑρίσκεται σὲ συμφωνία μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀρχιμανδρίτης π. Κύριλλος Κεφαλόπουλος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ποινική καταδίκη ἑνός Πεντηκοστιανοῦ ἡγέτου

Ἡ περίπτωσις τοῦ David (Paul) Yonggi Cho

Τοῦ ***πρωτ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,*** *Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ*

Ὁ Νοτιοκορεάτης καί πρώην Βουδιστής γνωστός ὡς **David Yonggi Cho** (γεν.1936) [παλαιότερα ὀνομάζονταν Paul Yonggi Cho] εἶναι ὁ ἱδρυτής τῆς μεγαλύτερης Πεντηκοστιανικῆς κοινότητας στό κόσμο, πού περιλαμβάνει περίπου 800.000 μέλη καί εἶναι γνωστή μέ τήν ὀνομασία «**Yoido Full Gospel Church**». Πρίν ἱδρύσει τή δική του κίνηση εἶχε ἐνταχθεῖ στήν Πεντηκοστιανική κίνηση «Σύναξη τοῦ Θεοῦ» στό Νοτιοκορεατικό τμῆμα τῆς ὁποίας, τή δεκαετία τοῦ 1960, εἶχε ὑπάρξει καί γενικός ὑπεύθυνος.

Ὁ τρόπος ἐργασίας του, ἡ χρήση ὅλων τῶν σύγχρονων τεχνολογικῶν μέσων γιά τήν προβολή καί διάδοση τῶν δοξασιῶν του, ἡ κατασκευή τό 1973 Πεντηκοστιανικοῦ ναοῦ 10.000 θέσεων, πού τή δεκαετία τοῦ 1980 ἐπεκτάθηκε γιά νά χώρεσει 25.000 θέσεις μέ ἐπιπλέον βοηθητικά κτίρια, ἡ δημιουργία στήν Εὐρώπη καί τίς Η.Π.Α. ἱεραποστολικῶν πυρήνων τῆς κίνησής του κ.ἄ

Ἐκκλησιολογικῶς καὶ κανονικῶς ἀπαράδεκτα ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ Φανάριον...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη. Ἤδη τὸ θεολογικότατο κείμενο «Νέα ἐκκλησιολογία τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου» (http://www.theodromia.gr/A9455A79.el.aspx) ἐπισημαίνει τὶς σοβαρότατες ἐκτροπὲς στὴν πίστη. Ποιὸς ὅμως ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ προσφώνησή του στὸν Πάπα τὸ Σάββατο 29.11.14 στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ δὲν ἀποτελεῖ πλήρη ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ Πατριάρχου τῆς «Περὶ Ἐκκλησίας» Δογματικῆς Διατάξεως καὶ τοῦ «Περὶ Οἰκουμενισμοῦ» Διατάγματος τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου (1962-65); Ἄλλωστε ὁ «ἀδελφός» Φραγκίσκος προχωρώντας ἔτι πλέον διασάφησε τὶς σκέψεις τοῦ «ἀδελφοῦ» του Βαρθολομαίου καὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀναλυτικὸς στὴν ἀναφορά του στὸ Διάταγμα «Περὶ Οἰκουμενισμοῦ». Ὡς γνήσιος Ἰησουΐτης παρέλειψε, βέβαια, νὰ μᾶς μνημονεύσει καὶ τὸ ἄλλο Διάταγμα τῆς ἴδιας Συνόδου, τὸ «Περὶ Ἀνατολικῶν (Οὐνιτικῶν) Ἐκκλησιῶν». Βέβαια, γιὰ ὅποιον προσέξει τὴν προσλαλιά του εἶναι προφανὲς ὅτι ὁ Ἀγιώτατος τὸ ὑπονοεῖ, καὶ σὲ αὐτὸ τὸ μοντέλο προτείνει τὴν ἑνότητα Παπικῶν-Ὀρθοδόξων. Ἄλλωστε στὴ συνοδεία του ἦταν καὶ ὁ κ. Leonardo Sandri, πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν (Οὐνιτικῶν) Ἐκκλησιῶν…

«Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος»

Νομίζω μετὰ ἀπὸ αὐτά, ὅτι ὀφείλει ἡ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἂν καὶ ὁποτε γίνει, κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς ἁρμοδίου ἐν Κωνσταντινουπόλει Γραμματείας νὰ ἀναγνωρίσει τὴ Β' Βατικανὴ ὡς τὴν Η' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῶν Ὀρθοδόξων! Καὶ τοῦτο συνιστᾶ πλέον ἀδήριτο ἀνάγκη, προκειμένου ὁρισμένοι μεγαλοσχήμονες Ὀρθόδοξοι νὰ ἀποκτήσουν μία στοιχειώδη συνέπεια καὶ ἐκκλησιολογικὴ θεμελίωση, τὴν ὁποία δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν στὶς - ξεπερασμένες ἐκ τῶν πραγμάτων - ἑπτὰ Οἰκουμενικὲς Συνόδους!

Ἐπειδή, ὅπως εἴπαμε, τὸ «ἐν τοῖς Πατριαρχείοις» ἔργο "Θρονικὴ ἑορτὴ μὲ τὸν Ἁγιώτατο" ἔχει ξαναπαιχτεῖ μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς σκηνοθεσία, ἀνατρέχω καὶ ἐγὼ στὸ ἀρχεῖο μου μὲ ἀφορμὴ τὰ ὅσα συνέβησαν στὸν ἴδιο τόπο τὸ 2006. Ἔγραψα τότε:

«Ἡ ἀνωτέρω πρακτικὴ [ἀναφέρομαι στὶς συμπροσευχὲς] δὲν ἀκολουθεῖται μόνο στὰ πλαίσια τοῦ ΠΣΕ. Γενικότερα «μία περίεργος περιφρόνησις τῆς Θεολογίας (καὶ δὴ τῆς Ἐκκλησιολογίας)»[1] καὶ ἡ ἀνάπτυξη μίας οἰκουμενιστικῆς «ἐκκλησιολογίας»[2], μὲ τὴν ὁποία γίνεται προσπάθεια «θεολογικῆς» αἰτιολογήσεως τῆς ἀντικανονικῆς αὐτῆς συμπεριφορᾶς, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν πρόταξη στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωή μεθόδων καὶ πρακτικῶν ἀπὸ τὸ χῶρο τῶν δημοσίων σχέσεων ἔχει ὁδηγήσει σὲ πρακτικές, οἱ ὁποῖες βαθιὰ πίκρα ἀφήνουν στὸ Λαὸ τοῦ Θεοῦ. Χαρακτηριστικὰ ἐπ' αὐτοῦ εἶναι τὰ ὅσα ἔγιναν στὴν τελευταία ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὴν Κωνσταντινούπολη, κατὰ τὴν Θρονικὴ Ἑορτὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὴν 30.11.2006. Δὲν ἀναφέρομαι στὶς ἑκτὸς τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Γεωργίου συναντήσεις καὶ ἐκδηλώσεις (συνομιλίες, κοινὸ ἀνακοινωθέν, χαιρετισμὸς ἀπὸ τὸν ἐξώστη κοκ), ἀλλὰ στὰ ὅσα πραγματοποιήθηκαν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, ποὺ ξεπερνοῦν τὰ ὅρια ἁπλῆς συμπροσευχῆς μὲ ἑτερόδοξο:

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Ποντίφικα μὲ τὸ «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν Ὀνόματι Κυρίου».

Μπορεῖ, ἀλήθεια, ἕνας αἱρετικὸς ἡγέτης νὰ προσφωνεῖται μὲ προσλαλιά, ποὺ ἔχει συνδεθεῖ ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου;

Ἡ προσφώνησις ὡς κανονικοῦ Πάπα καὶ Ἐπισκόπου Ρώμης καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ δέησις[3]

Ἀσφαλῶς στὴ συνάντηση ὁ ἡγέτης τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας θὰ προσφωνηθεῖ ὡς «Πάπας καὶ Ἐπίσκοπος Ρώμης», ἰδιότητες τὶς ὁποῖες, κατὰ θεολογικὴ ἀκρίβεια, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει, ἀφοῦ εἶναι αἱρετικός.[4] Ἔτσι, καὶ οἱ δύο τίτλοι «Πάπας Ρώμης» καὶ «Ἐπίσκοπος Ρώμης» χρησιμοποιοῦνται ὡς termini technici ἢ ἔστω ὡς προσλαλιὰ φιλοφροσύνης-ἀβροφροσύνης πρὸς τὸν φιλοξενούμενο καὶ κοινωνικὸ τρόπος ἐκφράσεως, χωρὶς θεολογικὴ καὶ ἐκκλησιολογικὴ σημασία. Μὲ τὴν ἴδια ἔννοια χαρακτηρίζονται καὶ οἱ ἑτερόδοξες κοινότητες ὡς «Ἐκκλησίες». Ὄχι κατὰ ἐκκλησιολογικὴ ἀκρίβεια, διότι μία ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία.[5] Ὑπάρχει στὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας παράλληλα μὲ τὴν ἀκρίβεια καὶ ἡ εὐγένεια καὶ ἡ οἰκονομία: ἔτσι ὁ Ἅγ. Κύριλλος ἐνῶ καταδικάζει μὲ πολὺ αὐστηρὲς ἐκφράσεις τὸ Νεστόριο γιὰ τὶς πλάνες του τὸν ἀποκαλεῖ «τίμιον», «τιμιώτατο», «εὐλαβέστατον ἐπίσκοπον», καὶ τὸν προσφωνεῖ μὲ τὴ φράση «ἡ σὴ εὐλάβεια»[6].

Εἶναι ὅμως ἐντελῶς διάφορο ἡ ἐν ὥρᾳ Ἀκολουθίας ἐντός τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ ψαλμῳδία ὕμνων καὶ μνημόνευση ἑνὸς αἱρετικοῦ ὡς κανονικοῦ Πάπα καὶ Ἐπισκόπου Ρώμης παράλληλα μὲ τὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως! Τὰ ἀνωτέρω μπορεῖ νὰ χαρακτηριστοῦν ὡς ἀβροφροσύνη ἢ ἔχουμε ἔμμεση ἀναγνώριση τῆς αἱρέσεως ὡς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἡγέτου της ὡς κανονικοῦ Ἀρχιερέως; Ὅμως μία τέτοια ἀντίληψη δὲν εἶναι ξένη στὴν παράδοση τῶν Πατέρων καὶ δὲν ἀνατρέπει συνολικὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία;

Ἀπὸ τὴν ἁπλῆν συμπροσευχὴν εἰς τὸ συλλείτουργον

Δυστυχῶς ὅμως ἡ συμπροσευχὴ στὴν Κωνσταντινούπολη δὲν περιορίστηκε σὲ μία ἁπλὴ δέηση, ἀλλὰ ἐπεκτάθηκε καὶ σὲ ἀτελῆ συλλειτουργία. Κατὰ τὴν ἐπίσημη Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Θ. Λειτουργία τῆς Θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου[7], παραχωρήθηκε στὸν Πάπα ἡ ἐκφώνηση τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς,[8] τὸν θυμάτισαν ὡς κανονικὸ Ἐπίσκοπο,[9] καὶ κυρίως δέχθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη καὶ ἀνταπέδωσε τὸ λειτουργικὸ ἀσπασμὸ[10] πρὸ τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς, πράξεις ποὺ μόνο σὲ συλλειτουργοῦντες Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς ἐπιτρέπονται! Μόνο στὸ Ἱ. Βῆμα δὲν εἰσῆλθε – ἀκόμα! Τοῦ προσφέρθηκε μάλιστα καὶ ὁ ἄμβωνας καὶ ἔδραξε τὴν εὐκαιρία νὰ διακηρύξει τὸ παπικὸ πρωτεῖο μέσα στὸν Πατριαρχικὸ Ναό!

Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ ἐκφράσωμεν κάποια ἐρωτήματα:

Ὅταν ἱερουργοῦντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἕνας κληρικὸς (Ἱερέας, Ἐπίσκοπος, ἢ ἀκόμα καὶ προκαθήμενος Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας) δὲν λειτουργεῖ, ἀλλὰ συμπροσεύχεται στὸ ἱ. Βῆμα, ὁ ἱερουργῶν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης θὰ ἀνταλλάξει τὸ λειτουργικὸ ἀσπασμὸ μὲ αὐτόν; Ἀσφαλῶς ὄχι σύμφωνα μὲ τὶς λειτουργικὲς διατάξεις, διότι λειτουργικὸς ἀσπασμὸς νοεῖται μόνο μεταξὺ τῶν συλλειτουργῶν! Πῶς τότε δίδεται ἀσπασμὸς μὲ τὸν Πάπα; εἶναι συλλειτουργὼν τῷ Πατριάρχῃ ὁ Πάπας;

• **Ἐπιτρέπεται** νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸ λειτουργικὸ ἀσπασμὸ – τὴν ὕψιστη στιγμὴ τῆς φανερώσεως τῆς ἑνότητος ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ ἀγάπῃ – διαφορετικὰ ἀπὸ ὅτι ἔχει καθορίσει ἡ λειτουργική μας παράδοση[11] (π.χ. νὰ τὸν ὑποβιβάζουμε σὲ πράξη κοινωνικῆς ἀβροφροσύνης καὶ ἀναστροφῆς, στὴ σφαῖρα τοῦ συναισθήματος ἢ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς);

• **Ὁ λειτουργικὸς** ἀσπασμὸς εἶναι αὐτόνομη πράξη ἢ τὸ προαπαιτούμενο ὥστε «ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν» τὸ Τριαδικὸ Δόγμα, τὴ Θεολογία ὅπως διατυπώθηκε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως; Ὅταν δὲν ὑπάρχει ἡ ὁμολογία κοινῆς πίστεως - ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κοινὴ Θεολογία - τί ἐξυπηρετεῖ ὁ λειτουργικὸς ἀσπασμὸς Ὀρθοδόξου Ἀρχιερέως καὶ αἱρετικοῦ Ἡγέτου;

• **Ἀπὸ πότε ἕνας αἱρετικὸς μπορεῖ νὰ προσεύχεται ἐν τῇ Λατρείᾳ ὡς κανονικὸς Ὀρθόδοξος Χριστιανός;**

• **Εἶναι δυνατὸν ἕνας αἱρετικὸς καὶ μάλιστα ἡγέτης αἱρέσεως** νὰ ἐκπροσωπεῖ τὸν ὀρθόδοξο λαὸ ἐν τῇ Θ. Λατρείᾳ ἀπαγγέλλοντας ὡς Προεστὼς τὴν Κυριακὴ Προσευχὴ ἐξ ὀνόματος τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας;

• **Γιὰ νὰ ἀπαγγείλουμε τὴν Κυριακὴ προσευχὴ** δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχει ἡ «ἑνότητα τῆς πίστεως»; Ὑπάρχει τέτοια ἑνότητα μὲ τὸν Πάπα;

• **Τὸ «Πάτερ ἡμῶν» εἶναι ἡ κύρια προσευχὴ προετοιμασίας τοῦ λαοῦ γιὰ «τὸν ἐπιούσιον ἄρτον» τῆς Θ. Εὐχαριστίας**[12]. Μπορεῖ νὰ προσεύχεται μέσα στὴ Θ. Λειτουργία, ποὺ τελοῦν Ὀρθόδοξοι «δὸς ἡμῖν σήμερον» τοῦτον τὸν «Ἄρτον» κάποιος (ὁ Πάπας), στὸν ὁποῖο ἀπαγορεύεται ρητὰ ἡ μετάδοση τῆς Θ. Εὐχαριστίας; Τί νόημα ἔχει μία τέτοια προσευχή;

• **Ἀφοῦ ὁ Πάπας δὲν παρίστατο ἁπλῶς, ἀλλὰ συμμετεῖχε ἐνεργῶς στὴ Θ. Λειτουργία, γιατί τελικὰ δὲν κοινώνησε;** ἴσως κάποιος ἀπαντήσει ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὴν τάξη τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφοῦ εἶναι ἑτερόδοξος! Γιατί, τὰ ἄλλα ποὺ ἔκανε ἐπιτρέπονταν; Ποιὰ κανονικὴ διάταξη, ποιὸς Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπιτρέπει σὲ αἱρετικὸ ἐν ὥρᾳ Θ. Λειτουργίας νὰ λέει τὸ «Πάτερ ἡμῶν», νὰ θυμιατίζεται ὡς λειτουργῶν, νὰ ἀνταλλάσσει λειτουργικὸ ἀσπασμὸ καὶ τοῦ ἀπαγορεύει νὰ κοινωνεῖ;

Ἡ ἀντίφασις τοῦ Οἰκουμενικοῦ

• **Πῶς συμβιβάζονται τὰ ἀνωτέρω μὲ τὴ σαφὴ θέση τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου** ὅτι «δὲν εἶναι ἀποδεκτὴ ἡ κοινωνία στὰ μυστήρια, πρὶν τὴν ἐπιτυχία πλήρους ἑνότητος στὴν πίστη… Ὁ βηματισμὸς πρὸς τὴν ἑνότητα μέσῳ τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας εἶναι ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω... Ἡ μυστηριακὴ κοινωνία χωρὶς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως ὁμοιάζει μὲ τραπεζογραμμάτια χωρὶς ἀντίκρυσμα σὲ χρυσό»[13]; Ἡ μήπως ὡς «κοινωνία στὰ μυστήρια» νοεῖται μόνο ἡ στιγμὴ τῆς Θ. Μεταλήψεως καὶ ὄχι ὁλόκληρη ἡ Θ. Λειτουργία τῶν πιστῶν[14]; Εἶναι ἐπιτρεπτὴ θεολογικὰ τέτοια κατάτμηση τῆς Θ. Λειτουργίας;

• **Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὴν παραχώρηση τοῦ ἄμβωνος στὸν ἀρχηγὸ τῆς αἱρέσεως, γιὰ νὰ κηρύξει στὸ ἐκκλησίασμα;** Μποροῦμε ὡς Ὀρθόδοξοι νὰ μείνουμε ἀδιάφοροι, νὰ μὴ ἀνησυχοῦμε ἢ νὰ μὴ ὀργιζόμαστε, ὅταν μέσα στὸν Πάνσεπτο Πατριαρχικὸ Ναὸ κηρύσσει ὁ Πάπας γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τὸ παπικὸ πρωτεῖο; Ἀπὸ τὸ βῆμα τῶν Ἁγίων Ἀλεξάνδρου, Γρηγορίου, Χρυσοστόμου, Φωτίου, Φιλοθέου νὰ διακηρύσσεται ἡ πλάνη! Δὲν εἶναι βεβήλωση αὐτό;

• Τελικά, δὲν ἐπιβάλλεται νὰ ἐρωτηθεῖ μὲ ὅλο τὸ σεβασμό μας ὁ Προεστὼς ἐκείνης τῆς Θ. Λειτουργίας σὲ ποιὰ ἐκκλησιαστικὴ διάταξη θεμελιώνεται ἡ πρακτικὴ νὰ παραχωρεῖται σὲ ἕνα αἱρετικὸ - κατὰ τὴν ὁμόφωνη γνώμη Ἁγίων καὶ Συν - ὁδων - ἡ δυνατότητα τῆς ἐνεργοῦς συμμετοχῆς στὴν Ὀρθόδοξη Θ. Λειτουργία, ὅταν ὅλη ἡ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅλοι οἱ Πατέρες, ὅλες οἱ τοπικὲς καὶ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι – χωρὶς καμία ἐξαίρεση – εἶναι ἀπολύτως κατηγορηματικοὶ καὶ τὸ ἀπαγορεύουν ρητὰ ἐπισείοντας μάλιστα αὐστηρὲς κανονικὲς ποινές;

Κατηγορηματικῶς ὄχι

Μήπως τὰ ἀνωτέρω μποροῦν νὰ γίνουν ἀνεκτὰ καὶ νὰ δικαιολογηθοῦν ὡς «ἐπιδεικνυομένη εὐγενὴς συμπεριφορὰ ἢ τυπικὲς τινὲς ἐκδηλώσεις ἐν ὥρᾳ λατρείας»[15];

Μήπως ὅμως μπορεῖ νὰ δικαιολογηθοῦν ὡς κατ' οἰκονομία γενόμενα; Μήπως κατ' οἰκονομία ἐπιτρέπεται τὸ ἀτελές, ἔστω, συλλείτουργο Πάπα – Πατριάρχη; Ἡ ἀπάντηση εἶναι κατηγορηματικὰ ΟΧΙ! Ποτέ, πουθενὰ καὶ κανένας Ἅγιος δὲν ἐπιτρέπει σὲ κατεγνωσμένο αἱρετικὸ καὶ μάλιστα ἡγέτη τῆς αἱρέσεως[16] – ἐμμένοντα ἐν τῇ αἱρέσει – νὰ συμμετέχει ἐνεργὰ στὴ Θ. Λειτουργία!

Ἐπιπλέον δέ, ποιὰ ἀδήριτος ἀνάγκη ἐπέβαλε τὸ «συλλείτουργο» μὲ τὸν Ποντίφικα; Ποίου «μείζονος ἕνεκα κατορθώματος»[17], τὸ ὁποῖο δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ ἄλλο τρόπο περιφρονήθηκε ἡ τάξη τῆς Ἐκκλησίας; Ποιὰ ἐπὶ τέλους ὠφέλεια θὰ μποροῦσε νὰ προέλθει γιὰ τὴν Ἐκκλησία ποὺ θὰ δικαιολογοῦσε τὴν συμπροσευχὴ μὲ τὸν Πάπα; Καμία λοιπὸν προϋπόθεση ἐφαρμογῆς τῆς οἰκονομίας δὲν ὑφίσταται, ποὺ νὰ δικαιολογεῖ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τοῦ Ποντίφικα στὴν Ὀρθόδοξη Λατρεία!

Ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἶναι σαφὴς ἀναφερόμενος στὴν «εὐχαριστηριακὴ κοινωνία» μὲ ἑτεροδόξους: **«Τὸ ὅλον θέμα εἶναι κατ' οὐσίαν ἐκκλησιολογικόν, θὰ ἦτο δὲ σκόπιμον καὶ ἐπωφελὲς διά τὸν οἰκουμενικὸν διάλογον νὰ τονισθεῖ ἀπεριφράστως… ὅτι ἡ ὑπό τινων ἐπιδιωκομένη εὐχαριστηριακὴ κοινωνία μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ μή, ὑφισταμένου εἰσέτι τοῦ σχίσματος, δὲν εἶναι δυνατὸν οὐδὲ κατ' οἰκονομίαν νὰ γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».**[18] **Καὶ ἀσφαλὼς ἡ «εὐχαριστηριακὴ κοινωνία» δὲν ἄρχεται ἀπὸ τὸ «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε» καὶ περατοῦται στὸ «σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου»…**

Συνεπῶς δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ ἐφαρμόσουμε καὶ στὴν περίπτωση τῆς συμπροσευχῆς Πατριάρχη-Πάπα τὰ λόγια τοῦ **Ἀγ. Θεοδώρου Στουδίτου** «οὐκέτι, σύγγνωθι, οἰκονομίας τρόπος, ἀλλὰ παρανομίας καὶ παραβάσεως τῶν θείων κανόνων ὄφλημα»,[19] ἢ προσαρμόζοντας στὰ σημερινὰ δεδομένα νὰ ἐπαναλάβουμε μαζί μὲ τοὺς Ἁγιορεῖτες μοναχούς: «Ἀλλ' ὡς οἰκονομίαν τοῦτο ποιήσωμεν; Καὶ πῶς δεχθήσεται οἰκονομία τὰ θεῖα βεβηλοῦσα…; Καὶ τί ἂν εἴη ἐκ ταύτης τῆς οἰκονομίας ζημειωδέστερον; Αὕτη κοινωνία αὐτῶν ἐστι πρόδηλος καὶ ἑνὶ τοῦ παντὸς ἀγαθοῦ ἔκπτωσις καὶ ἀνατροπή. **Ὸ γὰρ αἱρετικὸν δεχόμενος, τοῖς αὐτοῦ ὑπόκειται ἐγκλήμασιν. Καὶ ὁ ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν, ἀκοινώνητός ἐστιν, ὡς συγχέων τὸν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας».**[20]

Τὴν ἀνωτέρω ἀνησυχία δὲν προκαλοῦν κάποιοι «πείσμονες ψευδαδελφοί, συγκροτοῦντες ὁμάδας φανατικῶν ὑποστηρικτῶν τῶν δήθεν "θεσμίων", δέσμιοι ἐν πολλοῖς μιᾶς θρησκευτικῆς ἀπιστίας, ἑνὸς νεομαγιχαϊστικοῦ φονταμενταλισμοῦ, μιᾶς προβολικῆς μεταφυσικῆς ἐνοχῆς, ἑνὸς ἔργου εὐκόλου διὰ νὰ ζοῦν δίκην σεκτῶν οἱ μεταπρᾶται τῆς "καθαρᾶς θρησκείας"»[21]. (Τί θλιβερὸ νὰ ἐκστομίζονται τέτοιοι χαρακτηρισμοὶ ἀπὸ Ὀρθόδοξο Ἱεράρχη ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου, τῶν ἀντιπροσωπῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἑτεροδόξων στὴ Θρονικὴ Ἑορτὴ τοῦ Πατριαρχείου συλλήβδην ἐναντίον ὅλων ὅσων πιστῶν διατηροῦν κάποιες – μικρὲς ἢ μεγάλες – ἐπιφυλάξεις γιὰ τοὺς διαλόγους!). Ἀντιθέτως, θιασῶτες τῶν διαχριστιανικῶν διαλόγων καὶ τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως ἀνησυχοῦν καὶ καταγγέλλουν τὶς πρακτικὲς αὐτὲς ὡς στερούμενες ὁποιασδήποτε θεολογικῆς θεμελιώσεως ποὺ ἐν τέλει ὑπονομεύουν τὸν ἴδιο τὸ Θεολογικὸ Διάλογο. **Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας Στυλιανὸς** (Χαρκιανάκης), Ἱεράρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου – ἐπὶ εἰκοσαετία συμπρόεδρος στὸν Ἐπίσημο Θεολογικὸ Διάλογο μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς – ἀναφέρεται σὲ ὁμιλία του τὴν **10.5.1985** σὲ «λάθη τραγικά», ποὺ ἔχουν γίνει σχετικά : «Πρωτίστως ἐπεκράτησε μία ὑπερβάλλουσα φιλία πρὸς τὴν Ρώμη, ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη κατὰ τρόπους ἀνευθύνους καὶ μὴ ἐλεγχομένους ἀπολύτως θεολογικῶς… Πολλοὶ ἀτυχῶς ἱεράρχες… σπεύδουν νὰ ἀσπασθοῦν ἀλλήλους στὴν ἱερώτερη στιγμὴ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὅταν λέμε «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους…». Αὐτὴ εἶναι ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία ἐκφράζουμε τὴν ὑψίστη καὶ βαθυτάτη ἑνότητα μόνον τῶν συλλειτουργούντων. Οἱ λειτουργοὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀσπασθοῦν μήτε τοὺς ὁμοδόξους ἱεράρχες καὶ λοιποὺς κληρικούς, ποὺ βρίσκονται στὸ ἱερὸ Βῆμα. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ὀρθόδοξοι ἱεράρχες –δὲν χρειάζεται νὰ πῶ ὀνόματα– οἱ ὁποῖοι καλοπροαίρετα, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχουν συνείδηση τοῦ πόσο βαρειὰ θεολογικὴ εὐθύνη φέρουν τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἀσπάζονται τοὺς ἑτεροδόξους κληρικούς, ἐνῶ δὲν ὑπάρχει ἀντίκρυσμα, εἶναι ἀναντιπόδοτο, γιατί δὲν θὰ κοινωνήσουν ἀπὸ τὸ κοινὸ ποτήριο. Γιατί, λοιπόν, τοὺς ἀσπάζονται;… **Ἕνα ἄλλο λάθος ὄχι ὀλιγώτερο τραγικὸ εἶναι ὅτι, στὴν προσπάθειά μας νὰ εἴμαστε φιλόφρονες πρὸς ἀλλήλους, πολλὲς φορὲς ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι ὀνομάζουν ἀτυχῶς τὸν Πάπα «πρῶτον ἐπίσκοπον τῆς Χριστιανοσύνης». Ἄλλο θεολογικὸ ψεῦδος καὶ αὐτό. Ὁ Πάπας… σ' ἕνα διηρημένο Χριστιανισμό, δὲν εἶναι πρῶτος μεταξὺ ἴσων, οὔτε κἂν ἴσος μεταξὺ ἴσων!** Ὁ **Πάπας θὰ πάει μετὰ τὸν τελευταῖο Ὀρθόδοξο Ἐπίσκοπο,** ἐφ' ὅσον εἶναι ὁ σημερινὸς ἐν σχίσματι καὶ ἐν αἱρέσει. Αὐτὰ εἶναι τόσο αὐτονόητα, ποὺ περιττεύει νὰ τὰ πεῖ κανείς… «Προκαθημένη τῆς ἀγάπης» δὲν μπορεῖ κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν νὰ ἀποκληθεῖ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἕδρα ὡς ἔχει. Αὐτὰ ὅταν λέγονται, εἶναι ἀνεύθυνα λόγια. Καὶ δυστυχῶς δημιουργοῦν πολὺ θόρυβο, πολλὴ ζημία, χωρὶς νὰ ἔχουμε ἀπολύτως κανένα κέρδος. Ἔτσι δίνουμε τὴν ἐντύπωση ὅτι σπεύδουμε νὰ κάνουμε μία Intercommunio, μία μυστηριακὴ κοινωνία μὲ τοὺς ἑτεροδόξους… Μὲ τὸ νὰ προσφωνοῦμε τὸν Πάπα ἢ τὴν Ρώμη μὲ πατερικούς, ὅπως εἶπα, τίτλους, μεστοὺς γνωστοῦ περιεχομένου, κάνουμε μόνο ζημιὰ καὶ ἀντιθέτως δὲν βοηθοῦμε καθόλου τὸν διάλογο. **Ἁπλούστατα, εἶναι ἕνα ψεῦδος νὰ κάνουμε τέτοιες προσφωνήσεις, ἕνα ψεῦδος θεολογικό».**[22]

Τί εἶχεν ἐπισημάνει ὁ Καθηγούμενος τῆς Ξηροποτάμου

Στὴ συνάφεια αὐτὴ μνημονεύουμε τὴν ἰδιαίτερα σημαντικὴ προσφώνηση **τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ξηροποτάμου Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰωσήφ** κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου στὴν Ἱερὰ Μονή, τὴν **21-8-2008.** Εἶπε μεταξὺ ἄλλων ὁ Καθηγούμενος μὲ τὸν προσήκοντα σεβασμὸ ἀλλὰ καὶ μὲ ἐξαιρετικὴ σαφήνεια: «Ἐνταῦθα, Παναγιώτατε, ἐπιτρέψατε εἰς ἡμᾶς τὰ τέκνα σας, ὡς υἱικὴν παρρησίαν πρὸς Ὑμᾶς κεκτημένους, νὰ ἀναφερθῶμεν καὶ εἰς ὅλα θέματα τὰ ὁποῖα συνέχουν τὰς καρδίας μας καὶ σκανδαλίζουν τὰς μοναχικὰς συνειδήσεις μας, ἀλλὰ καὶ τὰς συνειδήσεις πάρα πολλῶν εὐσεβῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς πλησιάζουν. Τὸ πρῶτον εἶναι ἡ συνεχιζομένη παρὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος δι' ἐπισήμων λόγων καὶ συμπροσευχῶν ἐπ' ἐκκλησίας καὶ τηλοψίας ἀναγνώρισις τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἐντελῶς ἐκκοσμικευμένου πλέον καὶ μὴ διορθουμένου συγχρόνου Παπισμοῦ... Παναγιώτατε, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀνάξιοι· «Μηδὲν νόθον δόγμα τῷ τῆς ἀγάπης προσχήματι παραδέχεσθε»[23]. Ὡς προσφάτως, ἀλλὰ καὶ παλαιότερον, τὸ Ἅγιον Ὄρος σᾶς ὡμολόγησε καὶ διεβεβαίωσε, καὶ ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι Ξηροποταμηνοὶ μοναχοὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τοῦ συμμεριζομένου τὰς ἀνησυχίας μας «μένομεν πιστοὶ εἰς τὴν Πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐξ ἀγάπης καὶ πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, οἱ ὁποῖοι οὐσιαστικῶς βοηθοῦνται, ὅταν οἱ Ὀρθόδοξοι διὰ συνεποῦς Ὀρθοδόξου στάσεως τοὺς ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας των καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας των»[24]. Παρακαλοῦμεν δὲ ἐμπόνως καὶ εὐλαβῶς ὅπως εἰς τὸ ἑξῆς «ὁ θεολογικὸς διάλογος οὐδόλως συνοδεύηται ἀπὸ συμπροσευχάς, συμμετοχὰς εἰς τὰς λειτουργικὰς καὶ λατρευτικὰς συνάξεις ἑκατέρων καὶ λοιπὰς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι ἐνδέχεται νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἡμετέρα Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ὡς πλήρη Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Πάπαν ὡς κανονικὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης. **Τοιαῦται ἐνέργειαι παραπλανοῦν καὶ τὸ Ὀρθόδοξον πλήρωμα καὶ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, δίδοντες εἰς αὐτοὺς τὴν ἐσφαλμένην ἐντύπωσιν περὶ τοῦ τί φρονεῖ περὶ αὐτῶν ἡ Ὀρθοδοξία...»**[25]. Ἐπειδὴ δὲ δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἔχομεν «τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως» μετὰ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος, «κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα», οὕτω «καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν»… Ἐν τῇ Ὑμετέρ

Ι΄ Κυριακή Λουκᾶ: Ἡ θεραπεία τῆς συγκυπτούσης γυναικός

Τό θέμα μας θά τό πάρουμε ἀπό τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς. Εἶναι ἕνα Εὐαγγέλιο ἁπλό, ἀλλά καί πολύ διδακτικό. Εἶναι ἡ δεκάτη Κυριακή τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καί ἀναφέρεται στήν θεραπεία τῆς συγκυπτούσης γυναικός πού ἦταν μέσα στήν συναγωγή, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Κύριός μας καί ἐδίδασκε τούς Ἰουδαίους γιά τό μυστήριο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, τῆς Θεότητος. Μέσα στή συναγωγή εὑρέθη, ὅπως συνήθιζε τακτικά καί αὐτή ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, δεκαοκτώ χρόνια βασανιζομένη ἀπό πνεῦμα ἀσθενείας, ὅπως ἑρμηνεύει θαυμάσια ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης, ὁ διδάσκαλος τοῦ Γένους. Δέν ἦτο μιά συνηθισμένη ἀσθένεια, ἀλλά ἦτο δαίμων στήν προκειμένη περίπτωση, πνεῦμα ἀσθενείας ἀναφέρει τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο, καί ὁ δαίμων εἶχε δέσει, ὅπως εἶπε καί ὁ Κύριός μας, τήν γυναῖκα αὐτή καί τήν ταλαιπωροῦσε τόσο πολύ, ὥστε νά μή μπορῇ νά σηκώση καθόλου τά μάτια της πρός τόν Οὐρανό. Ἕνα ἀξιοδάκρυτο θέαμα, τό ὁποῖον ὅμως παρουσιάζουν καί πολλοί ἄνθρωποι δυστυχῶς, οἱ ὁποῖοι εἶναι προσηλωμένοι, ἔχουν πέσει μέ τά μοῦτρα στίς δουλειές, τίς ἀπασχολήσεις καί ἔρχεται ἡ ὥρα πού καλεῖται ὁ χριστιανός στήν λατρεία τοῦ Κυρίου μας καί ἐκεῖνος ἀρχίζει τίς διάφορες προφάσεις, προφάσεις βέβαια ἐν ἁμαρτίαις, νά μή διακόψη τήν ἐργασία του, γιά νά μή μεταβῇ στήν ἐκκλησία καί νά λατρεύση τόν μόνον ἀληθινό Θεό μας καί νά χάση ἔτσι ὅτι πολυτιμότερο ὑπάρχει ἐδῶ σ' αὐτόν τόν κόσμο.

Ὁ Κύριός μας, ὅπως τό γνωρίζουμε καί θά ἀκούσουμε καί στό Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς, τήν ἐλυτήθη καί ἀμέσως χωρίς νά περιμένη ἱκεσίες εἶπε «γύναι ἀπολέλυσε τῆς ἀσθενείας σου» καί ἔβαλε καί τό χέρι του ἐπάνω καί τήν ἔκανε τελείως καλά.

Ὁ ἀρχισυνάγωγος ἄρχισε κινούμενος ἀπό φθόνο βέβαια νά κατηγορῇ ἐμμέσως καί μέ δειλία τόν Κύριό μας καί νά λέη «ἓξι ἡμέρες εἶναι πού θά ἔρχεσθε ἐδῶ καί θά θεραπεύεσθε καί ὄχι τό Σάββατο πού εἶναι ἡμέρα ἀναπαύσεως». Πλήν ὅμως ἐνῶ ἐφαίνετο σάν τηρητής τοῦ νόμου καί ζηλωτής κατά βάθος, ὅπως τόν ἀπεκάλυψε ὁ Κύριος μέ τήν προσφώνηση, ὑποκριτά, ἦταν αὐτά ὑποκρισία, φθόνος καί δέν εἶχε ἄλλο σκοπό παρά πῶς νά μειώση αὐτή τήν ἐξαιρετική ἐντύπωση πού προκάλεσε ὁ Κύριός μας ἀπό τήν θεραπεία τῆς δυστυχισμένης γυναικός.

Ἐμεῖς σήμερα θά μείνουμε ὄχι τόσο στό πάθος, στό φθόνο, στό δηλητήριο πού ἔχυσε αὐτός ὁ ἀξιοδάκρυτος ἀρχισυνάγωγος, ἀλλά κυρίως στό γεγονός ὅτι ὁ Κύριός μας εὑρίσκετο στήν συναγωγή κατά τό εἰωθός αὐτοῦ, ὅπως ἀναφέρεται καί σέ μιά ἄλλη περικοπή εὐαγγελική, κατά τήν συνήθειά του αὐτή δηλαδή, καί ἐπίσης ὅτι ἡ δυστυχισμένη αὐτή γυναῖκα ἔγινε καλά μέσα στήν συναγωγή καί ἐβραβεύθη ἡ ὑπομονή της, ἡ ἐπιμονή της, ἡ πίστη της, ἡ εὐσέβειά της παρά τήν μεγάλη δοκιμασία της καί τήν ἀσθένειά της, νά μή ἐγκαταλείπη τήν συναγωγή ἀλλά νά πηγαίνη τακτικά καί ἀνελλιπῶς ἐκεῖ καί νά ἀκούη τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, διότι ἐκεῖ ἑρμηνεύετο ἡ Ἁγία Γραφή, ἡ Παλαιά Διαθήκη καί εἶχε τήν ἀνάλογη ὠφέλεια.

Σήμερα πού ζοῦμε στήν ἐποχή τῆς Χάριτος ἡ συναγωγή ἔχει ἀντικατασταθῆ μέ τήν Ἐκκλησία μας μέ τόν ναό τοῦ Κυρίου καί τό Σάββατο ἔχει ἀντικατασταθῆ μέ τήν Κυριακή ἡμέρα καί εἶναι, ὅπως θαυμάσια λέει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἑρμηνεύοντας τήν τετάρτη ἐντολή, τήν ὁποίαν βέβαια ἐπικαλέσθη ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀλλά ὅπως εἴπαμε κατά τρόπο ὑποκριτικό. «μνήσθητι τήν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἁγιάζειν αὐτήν ἓξι ἡμέρας ἐργάζειν πάντα τά ἔργα σου τήν δέ ἡμέραν τήν ἑβδόμην Σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου». Σ' αὐτήν τήν ἐντολή λέει ὁ Ἅγιος Νικόδημος δυστυχῶς σφάλλουν, ἁμαρτάνουν πολλοί χριστιανοί καί σήμερα. Ποῖοι εἶναι αὐτοί; Σ' αὐτήν σφάλλουν ὅσοι δέν πηγαίνουν στήν Ἐκκλησία τήν Κυριακή, στήν ὁποίαν μετέφερε ὁ Κύριος τό παλαιό Σάββατο καί γιατί αὐτός εἶναι κύριος τοῦ Σαββάτου καί δέν ὑπόκειται σέ καμμιά ὑποταγή καί γιατί τήν ἡμέρα αὐτή ἔγινε ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας καί ὅλου τοῦ κόσμου ἡ ἀνακαίνιση. Ἀκόμη σφάλλουν σ' αὐτήν τήν ἐντολή οἱ χριστιανοί, πού ὄχι μόνο δέν πηγαίνουν τήν Κυριακή στήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί στίς ἄλλες Δεσποτικές, Θεομητορικές καί ἑορτές τῶν Ἁγίων, γιά νά ἀκροάζωνται τά θεῖα λόγια ἤ πηγαίνουν μέν στήν Ἐκκλησία ἀλλά ἀπό συνήθεια μόνο, διά νά διατρίψουν, νά περάσουν τόν καιρό τους, μή προσέχοντες τήν ἀκολουθία· φλυαροῦν καί συνομιλοῦν διά τίς κοσμικές ὑποθέσεις ἀκόμα καί μέσα στόν ναό. Σ' αὐτήν σφάλλουν καί ἁμαρτάνουν ἀκόμη ὅσοι ἀπό ἄμετρη ἐπιθυμία τοῦ πλούτου δουλεύουν κατά τίς ἑορτές ἤ βάζουν ἄλλους νά δουλεύουν.

Συνήντησα κάποιον ἐνορίτη προχθές καί λέγω πῶς βλέπετε τήν Ἐκκλησία. Πιστεύω λέγει, βέβαια εἶχα ἀνατροφή καλή, θετική ἀπό τούς γονεῖς, στήν Ἐκκλησία δέν ἔρχομαι. Γιατί; Ἔ, λέγει εἶναι ἡ δουλειά μου τέτοια πού τήν Κυριακή κοιτάζω νά ἐκμεταλλευθῶ τόν χρόνο, γιά νά κάνω τίς ἐργασίες. Νά αὐτή ἡ περίπτωση, ἄς ἐλπίσουμε ὁ Κύριος θά τόν βοηθήση νά ὑπερνικήση αὐτόν τόν πειρασμό. Σ' αὐτήν σφάλλουν ὅσοι κάνουν παιχνίδια καί χορούς καί φαγοπότια καί μάχας καί ἄλλα ὅμοια ἄτοπα σ' αὐτά. Ὅσοι ξέρουν γράμματα καί δέν κάνουν ἀνάγνωση τῶν ἱερῶν βιβλίων κατά τίς ἑορτές, ἀκόμη καί μεῖς οἱ κληρικοί σφάλλουμε, λέει, καί ἁμαρτάνουμε ὅσοι ποιμένες καί προεστῶτες τῶν Ἐκκλησιῶν δέν διδάσκουν τόν λαό τους αὐτά καί τέλος ὅσοι δέν δίδουν ἀπό τά ὑπάρχοντά τους ἐλάχιστο μέρος στήν συναγωμένη ἐν ταῖς ἑορταῖς ἐλεημοσύνη τῶν πτωχῶν, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἔτσι λοιπόν θά θέλαμε ἀπόψε στό λίγο βέβαια χρόνο, πού ἔχουμε, νά ἐξετάσουμε τό σπουδαιότερο ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιασμοῦ, γιά τό ὁποῖο μεγάλη συζήτηση ἔχει γίνει καί ἀποτελεῖ ἕνα φοβερό, ἕνα μεγάλο, ἕνα ἐπώδυνο πρόβλημα γιά τήν Ἐκκλησία μας, διότι εἶναι γνωστό ὅτι ἐνῶ λέγομε ὅτι ἡ συντριπτική πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι ὀρθόδοξος, ἀπό τήν ἄλλη παρουσιάζεται αὐτό τό τραγικό φαινόμενο ἕνα ἐλάχιστο ποσοστό τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ νά ἐκκλησιάζεται. Πολλοί βέβαια οἱ λόγοι καί αὐτούς θά ἔλεγα ἐμπεριστατωμένα τούς ἀναπτύσσει ὁ μακαριστός Γέροντας, ὁ ἀείμνηστος π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος καί ἱδρυτής τῆς προσπαθείας μας στό μικρό του βιβλιαράκι «Γιατί δέν ἐκκλησιάζεσαι;» Εἶναι γραμμένο μέ γνώση, μέ πεῖρα, μέ ἁπλότητα καί συνοψίζει ὅλες αὐτές τίς δυσκολίες ἤ τίς ἐνστάσεις ἤ τά ἄλλα ἐμπόδια πού φέρνουν πολλοί ἀδελφοί μας, γιά νά μή πηγαίνουν στήν Ἐκκλησία ἤ ὅταν πηγαίνουν νά μή ἐπωφελοῦνται τοῦ ἐκκλησιασμοῦ γιά τούς περισπασμούς, πού σκέπτονται ἀκόμη καί μέσα στήν Ἐκκλησία τίς βιοτικές μέριμνες ἤ συνομιλοῦν ἤ κάνουν ἄλλες ἀταξίες, ὥστε νά ἀχρηστεύεται ὁ Ἐκκλησιασμός.

Ἀπόψε θά θέλαμε μέ ὁδηγό τήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων νά προσεγγίσουμε κάπως τήν ὀρθόδοξο λατρεία μας καί μάλιστα τήν καρδιά τῆς ὀρθοδόξου λατρείας, πού εἶναι ἡ θεία Λειτουργία, ἡ θεία Εὐχαριστία, γιατί πολλοί πηγαίνουμε στήν Ἐκκλησία ἴσως ὅμως νά μή ἔχουμε συνειδητοποιήσει καί νά μή κατέχωμε καλῶς τί εἶναι ἡ θεία Λειτουργία καί εἶναι ἀνάγκη νά γίνη ἕνας ἀναβαπτισμός μέσα στό πνεῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων μιά νέα κατήχηση ὄχι διαφορετικά ἀπό ὅτι παρελάβομε, ἀλλά συνέχεια τοῦ πνεύματος τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὥστε μέ μεγαλυτέρα λαχτάρα, μέ μεγαλυτέρα προσοχή νά συμμετέχωμε στήν θεία Λειτουργία. Ὅλες οἱ ἱερές ἀκολουθίες μᾶς προετοιμάζουν ἀπό τόν ἑσπερινό, τό ἀπόδειπνο, τό μεσονυκτικό, τόν ὄρθρο, καί οἱ ὧρες ἀκόμα, γιά νά συμμετάσχουμε μέ καλυτέρα κατά τό δυνατόν προετοιμασία στήν θεία Λειτουργία.

Ἀλλά γεννᾶται τό ἐρώτημα. Τί εἶναι ἡ θεία Λειτουργία; Σ' αὐτό ἔχουν δώσει ἀπάντηση οἱ θεοφόροι Πατέρες καί μᾶς λένε ὅτι ἡ θεία Λειτουργία εἶναι συγκεφαλαίωση τῆς ὅλης οἰκονομίας. Μέσα στή θεία Λειτουργία περιέχεται ὅλη ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅλα τά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅπως τονίζει ὁ Μέγας Βασίλειος πρῶτα «ἡ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν περί τόν ἄνθρωπον οἰκονομία ἀνάκλησίς ἐστι ἀπό τῆς ἐκπτώσεως καί ἐπάνοδος, εἰς οἰκείωσιν τοῦ Θεοῦ ἀπό τῆς διά παρακοῆς γενομένης ἀλλοτριώσεως». Ὥστε ὅταν λέμε οἰκονομία, θεία οἰκονομία νά μή πηγαίνη τό μυαλό μας ἐνδεχομένως στά χρήματα, στήν οἰκονομία τοῦ κράτους, πού ἀκοῦμε πολλά στίς ἡμέρες μας, ἀλλά εἶναι κάτι ἄλλο βαθύτερο, πνευματικώτερο, θεολογικώτερο, εἶναι ὅλα ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἔκανε ὁ Κύριός μας, ὥστε νά ἐπαναφέρη τόν ἄνθρωπο ἀπό τῆς ἐκπτώσεως, ἀπό τῆς πτώσεως καί τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ παραδείσου, νά τόν ἐπαναφέρη πάλι στήν πρώτη κατάσταση, ὅπως ἦταν πρό τῆς παρακοῆς. Καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος τονίζει ὅτι αὐτό τό γεγονός τό ζοῦμε μέσα στήν θεία Λειτουργία καί διά τοῦτο εὐχαριστοῦμε τόν Κύριό μας «Τά φρικώδη Μυστήρια καί πολλῆς γέμοντα τῆς σωτηρίας τά καθ' ἑκάστην τελούμενα σύναξιν, εὐχαριστία καλεῖται ὅτι πολλῶν ἐστί εὐεργετημάτων ἀνάμνησις καί τό κεφάλαιον τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας ἐνδείκνυται». Καί ἐπιγραμματικά ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης μᾶς λέγει ὅτι ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ἡ συγκεφαλαίωση τῆς ὅλης οἰκονομίας διά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὅλα ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἔπραξε ὁ Κύριός μας γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό στό τέλος τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου λέγει ὁ λειτουργός συμπληρώθηκε καί τελείωσε Χριστέ ὁ Θεός μας τό μυστήριο τῆς οἰκονομίας σου «ἥνυσται καί τετέλεσται» στό πρωτότυπο, τό μυστήριο τῆς οἰκονομίας σου, συμπληρώθηκε καί τελείωσε Χριστέ ὁ Θεός μας τό μυστήριο τῆς οἰκονομίας.

Τό μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας φανερώθηκε ταυτόχρονα μέ τήν παρακοή τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ φιλάνθρωπος Δεσπότης, ὅπως τονίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «οὐδέν τό τυχόν ἀναβάλλεται, ἀλλ' εὐθέως εἶδε τό γεγονός καί τοῦ ἕλκους τό μέγεθος καί ἐπί τήν ἰατρείαν ἔσπευσε καί οὐδέ πρός βραχύ κατέλιπε ἀπρονόητον τήν οἰκείαν ἀγαθότητα μιμούμενος». Οὔτε μία στιγμή δέν μᾶς ἄφησε χωρίς τήν πρόνοιά Του, χωρίς νά μᾶς συμπαρασταθῆ καί νά μᾶς βοηθήση. Εὐθύς ἀμέσως μέ τήν πτώση μας ἀρχίζει καί τό ἔργο τῆς σωτηρίας μας καί μέ ἔργα θαυμαστά καί μέ λόγια προφητικά ὁ Θεός προετοίμασε τόν ἄνθρωπο, γιά νά κοινωνήση στό πλήρωμα τῆς ζωῆς, στό πλήρωμα τῆς ἀγάπης. Ἔχουμε πολλές προτυπώσεις στήν Παλαιά Διαθήκη γιά τήν θεία αὐτή οἰκονομία. Τήν εἰκόνα τοῦ Μελχισεδέκ, τό ἴδιο συμβαίνει μέ τήν θυσία τοῦ Προφήτου Ἠλιού, ἐπίσης ἐκεῖνο τό ὅραμα πού εἶδε ὁ Προφήτης Ἠσαΐας, πού ψάλλουμε «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ», ὁ Κύριος κάθεται σέ θρόνο δορυφορούμενος ἀπό τά Σεραφείμ, τά ὁποῖα ψάλλουν τόν Τρισάγιο Ὕμνο, ἐνῶ προσφέρεται θυσία θυμιάματος. Καί ἄλλες πολλές οἱ προτυπώσεις μάλιστα ἡ ἑορτή τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα εἶναι τό κατ' ἐξοχήν γεγονός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού προεικόνιζε τήν θεία Εὐχαριστία. Ἦτο τό Ἰουδαϊκό Πάσχα, μία ἑορτή, μία διαρκής ἀνάμνηση σωτηρίας τῶν Ἑβραίων, μία διαρκής εὐχαριστία πρός τόν Θεόν γιά τίς εὐεργεσίες. Αὐτά πού συνέβησαν ὅταν ἔφυγαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπό τήν Αἴγυπτο ἦταν φρικτά καί φοβερά μυστήρια καί πολύ τό βάθος ἔχοντα, «εἶδεν ἐν τοῖς τύποις οὕτω φοβερά πολλῷ μᾶλλον ἐν τῇ ἀληθείᾳ» λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Αὐτά τά ὁποῖα ἔγιναν στήν Παλαιά Διαθήκη ἦταν τύπος βέβαια ἀλλά καί φοβερά γεγονότα. Καί ἄν στούς τύπους ἦσαν φοβερά «πολλῷ μᾶλλον ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἡ δέ ἀλήθεια αὕτη καί ἡμεῖς ἐσθίομεν Πάσχα τῷ Χριστῷ». Ἐκεῖ μέν ὁ ἀμνός στήν Παλαιά Διαθήκη, ἐδῶ ἔχομε αὐτόν τόν ἴδιο τόν Κύριό μας, «ἐσθίομεν» τόν Χριστό. Ὅλα αὐτά τά γεγονότα προετοίμασαν τόν ἐρχομό τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου. Μέ τό πλήρωμα τοῦ χρόνου φανερώνεται ἡ ἀλήθεια ὁ Χριστός καί ταυτόχρονα φανερώνονται οἱ πραγματικές διαστάσεις τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας.

Τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη

Ὅλα τά γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἱερουργοῦνται, ὅπως εἴπαμε μέσα στη θεία Λειτουργία. «Τά ἐν τῇ θείᾳ ἱερουργίᾳ τελούμενα τύπον εἶναι τοῦ σωτηρίου Πάθους καί τῆς ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί πάσης τῆς Αὐτοῦ πρός ἡμᾶς σωτηριώδους ἐπιδημίας καί οἰκονομίας σημαίνουσι τά παρηκολουθηκότα γνωρίσματα ἀπό αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῆς συλλήψεως τούτου, γεννήσεως καί ἀναγωγῆς τῆς τριακονταετοῦς, πρός δέ καί τῆς τοῦ Προδρόμου αὐτοῦ λειτουργίας καί τῆς ἐν τῷ Βαπτίσματι αὐτοῦ ἀναδείξεως, καί μήν τῆς τῶν Ἀποστόλων ἐκλογῆς καί τοῦ τῶν θαυμασίων τριετοῦς χρόνου».

Μέσα στη θεία Λειτουργία, ἱερουργοῦνται καί τυποῦνται τό Πάθος, ἡ Ταφή, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας καί ὅλα ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἔκαμε ὁ Κύριός μας γιά τήν σωτηρία μας ἀπό τῆς συλλήψεώς του, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Γεννήσεως τε καί ἀναγωγῆς μέχρι τριάκοντα ἐτῶν, ἀκόμη τῆς ὑπηρεσίας, τῆς διακονίας τοῦ Προδρόμου, τῆς ἐν τῷ βαπτίσματι Αὐτοῦ, ἀναδείξεως τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἀποστόλων καί τῆς δημοσίας δράσεώς του. Καί κυρίως αὐτά ὅλα εἰκονίζονται μέ τήν μικρά εἴσοδο, αὐτά πού εἴπαμε εἶναι μέ τήν μικρά εἴσοδο. Καί ἡ μεγάλη εἴσοδος εἶναι ἡ Ταφή, τό Πάθος τοῦ Κυρίου μας καί ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἀνάσταση. Στή θεία Λειτουργία ὁ λειτουργός «ἐπί τοῦ θείου θυσιαστηρίου καταστάς ὑμνεῖ τάς εἰρημένας ἱεράς ἱερουργίας τοῦ Ἰησοῦ, εἶτα ἱερουργεῖ τά θειότατα καί ὑπ' ὄψιν ἄγει τά ὑμνουμένα» λέγει ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὁ παραστάτης τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Μπροστά στά μάτια μας μέσα στήν θεία Λειτουργία ξετυλίγεται ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τονίζει ὁ ἱερός Καβάσιλας «καί ἔστι πάσα ἡ μυσταγωγία καθάπερ τίς εἰκών μία ἑνός σώματος τῆς τοῦ Σωτῆρος πολιτείας». Ὁ ἱερός Χρυσόστομος πάλι γράφει «τά μή βλεπόμενα βλέπουσι οἱ τῆς πίστεως ὀφθαλμοί» καί ἀπόδειξις συνεχίζει «οἱ χριστιανοί τῆς Γαλατίας, οἱ ὁποῖοι ἀπό τοσούτου διαστήματος καί μετά τοσοῦτον χρόνον τόν Χριστόν εἶδον σταυρούμενον».

Εἶναι κάτι σημαντικό τό ὁποῖον πρέπει νά τό προσέξουμε, γιατί πολλοί νεωτερισταί νομίζουν ὅτι ἐάν τά πάντα τά βλέπει ὁ λαός θά προαχθῆ ἡ λειτουργική ζωή.

Ἦταν ἀκόμη μιά νεωτεριστική κίνηση πρό τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως στή Ρωσία, ἡ λεγομένη ζῶσα Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶχε μεταξύ τῶν ἄλλων σκοπό, νά μεταφέρη τό ἅγιο Θυσιαστήριο στό κέντρο τοῦ ναοῦ, ὥστε νά βλέπουν οἱ πάντες τά τελούμενα τῆς θείας Λειτουργίας μέ τά μάτια τους. Πόσο λάθος εἶναι. Διότι ὁ ἱερός Χρυσόστομος τό λέει «τά μή βλεπόμενα βλέπουσι οἱ τῆς πίστεως ὀφθαλμοί». Μέ τά μάτια τῆς πίστεως βλέπουμε καί ὄχι μέ τήν αἴσθησή μας αὐτή, καί γι' αὐτό ἦταν ὀλέθριο λάθος νά θέλουν νά γκρεμίσουν καί τά τέμπλα, ὅπως ἔγινε στη Μονή Πετράκη καί σέ ἄλλες ἐκκλησίες καί συνεχίζουν μερικοί ἀκόμα καί νά μεταφέρουν τήν Ἐκκλησία, τό ἅγιο Θυσιαστήριο μέσα στό κέντρο τοῦ ναοῦ, γιά νά βλέπουν οἱ ἄνθρωποι τά τελούμενα, ἀλλά ὅπως εἴπαμε πού εἶναι οἱ ὀφθαλμοί τῆς πίστεως.

Μή νομίζετε ὅτι αὐτό ἦταν μόνο στή Ρωσία. Θά σᾶς καταπλήξη καί θά σᾶς λυπήση ἴσως καί τό ὅτι προχθές τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἔγινε μία τέτοια θεία Λειτουργία ἐδῶ κοντά μας καί μέ ἔκπληξη καί ἐγώ εἶδα ὅτι ὁ Ἀρχιερεύς ἤθελε νά ἐπαναφέρη τήν θεία Λειτουργία κατά τόν παλαιοχριστιανικό τρόπο. Βρήκαμε τήν μέθοδο, κατά τόν παλαιοχριστιανικό τρόπο. Δέν εἶναι ἔτσι τά πράγματα. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς βοηθοῦν, ὥστε «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ νά λατρεύουμε τόν Κύριόν μας» καί ὅπως μᾶς τά ἔχουν ἀφήσει εἶναι κατά τόν ὡραιότερο καί πνευματικώτερο τρόπο. Εἶπε ἕνας Ἀρχιερεύς: μά δέν σᾶς ἀρέσει ἔτσι τώρα πού εἶναι χαμένο τό τέμπλο, ἔτσι νά τά βλέπουμε, καί μεγάλος Ἀρχιερεύς καί ἡ ἀπάντηση ἦταν ἕνας εἰδικός σ' αὐτά τά θέματα ἐπιστήμων ὁ Λεωνίδας Οὐσπένσκυ ἔχει γράψει μία μελέτη σαράντα σελίδες γιά τό εἰκονοστάσι μέ ἑβδομήντα ἐπιστημονικές παραπομπές ὅτι ἔτσι πρέπει νά μείνη, ὅπως τό ἔχουμε καί ὄχι νά γκρεμισθῆ. Εἶναι ἡ σφραγίδα θᾶλεγε κανείς τοῦ ὀρθοδόξου ναοῦ. Ὅπως μπαίνουμε μέσα στήν Ἐκκλησία καί βλέπουμε ἀμέσως τόν Χριστό μας, τήν Παναγία μας, τόν Τίμιο Πρόδρομο καί τόν ἑορταζόμενο Ἅγιο καί μᾶς μεταφέρει ἀπό τόν κυρίως ναό στά Ἅγια τῶν Ἁγίων. Ἄς ἀκούσωμε λοιπόν καί νά συνεχίσωμε τί λένε οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιά τήν πραγματικά σωστή ὀρθόδοξο θεία λατρεία.

Ὁ τόπος ὅπου ἱερουργεῖται ἡ Εὐχαριστία εἶναι ἡ Βηθλεέμ. «σπεῦσον ἐπί τῇ Βηθλεέμ ὅπου ὁ οἶκος τοῦ ἄθλου τοῦ πνευματικοῦ» μαζί μέ τούς δῶδεκα στό ὑπερῶον τῆς Σιών μετέχουμε στό Δεῖπνο, «πιστεύσατε ὅτι καί νῦν ἐκεῖνο τό Δεῖπνόν ἐστιν ἐνῶ καί αὐτός ὁ Χριστός ἀνέκειτο, οὐδέν γάρ ἐκεῖνο τούτου διενήνοχεν» σέ τίποτα δηλαδή δέν διαφέρει τοῦτο τό εὐχαριστιακό δεῖπνο ἀπό ἐκεῖνο. «Τοῦτο ἐκεῖνο τό ἀνώγειον ἔνθα τότε ἦσαν, ἐντεῦθεν εἰς τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἐξῆλθον».

Τό Ἅγιον Θυσιαστήριον γίνεται ὕστερα Γολγοθᾶς. «Τοῦτον τό μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας ἐκείνης τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ τύπος ἐστί καί αὕτη ἐκείνης τό γάρ αὐτόν ἀεί προσφέρομεν, ἐκείνην τήν θυσίαν προσφέρομεν καί νῦν τήν τότε προσενεχθεῖσαν τήν ἀνάλωτον». Μετά τόν Γολγοθᾶ φθάνομε στήν Ἀνάσταση «οὐδέν πλέον ἔχει τοῦ ἐν τῷ Πάσχᾳ μυστήριον τοῦ νῦν τελουμένου, ἕνα ἐστι καί τῷ αὐτῷ ἡ αὐτή τοῦ πνεύματος χάρις ἀεί Πάσχα ἐστί». Ἐδῶ βλέπουμε ὅτι ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι τό ἀδιάκοπο Πάσχα τῆς Ἐκκλησίας. Πάσχα βέβαια ἑορτάζομε κατά τήν Κυριώνυμο ἡμέρα. Πάσχα ὅμως κάνουμε κάθε Κυριακή καί ὅπως ἀκοῦμε τούς ἀναστασίμους ὕμνους. Πάσχα ἔχομε καί στίς μεγάλες ἑορτές Δεσποτικές, Θεομητορικές, τῶν Ἁγίων. Πάσχα ἔχομε ὁσάκις τελεῖται ἡ θεία Εὐχαριστία «ἀεί Πάσχα ἐστί» τονίζει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Καί ἐπίσης συνεχίζουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὅτι μέσα στή θεία Λειτουργία συνυπάρχουν τά ἐγγύς καί τά μακράν, ἡ ἀρχή καί τό τέλος, γιατί ἡ θεία Λειτουργία εἶναι τό μυστήριο τοῦ Χριστοῦ μας καί ὅπως ὁ Χριστός εἶναι τό Α καί τό Ω, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ἀρχή καί τέλος, ὅπως ἀναφέρεται στήν Ἀποκάλυψη ἔτσι καί ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ σύναξη τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου πού χαρίζεται στή σύναξη τῶν πιστῶν. «Τό Κυρίου Πάσχα προέρχεται καί καιροί συνάγονται καί μετά κόσμοι ἁρμόζονται καί διδάσκων ἁγίους ὁ λόγος εὐφραίνεται δι' οὗ ὁ Πατήρ δοξάζεται ὦ ἡ δόξα εἰς τούς αἰῶνας, ἀμήν», λέγει ἕνας ἀρχαῖος ἀπολογητής καί ἀνώνυμος στήν ἐπιστολή πρός Διόγνητον.

Εἴπαμε λοιπόν ὅτι ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ἡ σύνοψη ὅλης τῆς θείας οἰκονομίας γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ἡ θεία Λειτουργία εἶναι καί Θεοφάνεια Τριαδική, δηλαδή συνεχῶς ἔχομε τήν συνέργεια, τήν συνεργασία καί τήν φανέρωση τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, μέσα στήν θεία Λειτουργία, πού τονίζεται ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἔγινε μέ τήν συνεργασία τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. «Τάς περί τόν ἄνθρωπον οἰκονομίας τάς ὑπό τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατά τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ γενομένας τίς ἀντερεῖ μή οὐχί διά τῆς τοῦ πνεύματος χάριτος πεπληροῦσθαι;»

Τά θαυμαστά πού ἐτελέσθησαν ἀπό τόν Μεγάλο Θεό καί Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν κατά τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ Πατρός, κατά τήν εὐδοκία τοῦ Θεοῦ Πατρός, ποιός μπορεῖ νά ἀντείπη, νά διαφωνήση ὅτι δέν ἔχουν τελειωθῆ διά τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; «Ἡ θεϊκή δύναμη πού ἀνακαινίζει τόν ἄνθρωπο πηγάζει ἀπό τόν Πατέρα, διαδίδεται διά τοῦ Υἱοῦ καί τελειοῦται ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι» λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης.

«Ἐάν αὐτουργός τῆς σωτηρίας μας ἔγινε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Πατήρ εὐδοκεῖ στό ἔργο τοῦ Υἱοῦ καί τό Πανάγιο Πνεῦμα συνεργεῖ. Ἡ ἐκ τῆς ἀείπαιδος Μαρίας ἐν σαρκί Θεανδρική Θεοφάνεια πραγματοποιεῖται τοῦ μέν Πατρός βουληθέντος, τοῦ δέ Υἱοῦ σαρκωθέντος, τοῦ δέ Πνεύματος συνεργήσαντος» λέγει ὁ Καισάριος ὁ Νανζιανζηνός. Ὁ Χριστός προσέφερε τόν ἑαυτόν του στόν Πατέρα διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «διά Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτόν προσήνεγγεν ἄμωμον τῷ Θεῷ».

Ἔτσι λοιπόν εὐθύς ἀμέσως στή θεία Λειτουργία, ὅταν θά ἀρχίση ἡ θεία Λειτουργία τί λέγει ὁ ἱερεύς; «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» «Ὅτι διά τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου πρώτως ἔμαθον οἱ ἄνθρωποι, ὡς εἴη τρία πρόσωπα ὁ Θεός. Ταύτης δέ τῆς ἐνανθρωπήσεως

ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙΟΝ ΙΣΟΠΕΔΩΘΗΣΑΝ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀλλήλους...) εἰς τὸ μέσον τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀντιμετώπισε τὸν Πάπαν ὡς κανονικὸν συλλειτουργοῦντα ἀδελφὸν καὶ κανονικὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διὰ αὐτὸν τὸν ἀσπασμὸν μὲ τὸν αἱρεσιάρχην ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, διέσχισεν ἓν τμῆμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν θρόνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Πάπας παρηκολούθει τὴν θεία Λειτουργίαν, ὁ τελευταῖος κατῆλθεν ἐκ τοῦ θρόνου καὶ ἀντήλλαξαν τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμόν. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐνομιμοποίησε διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, διὰ πολλοστὴν φοράν, τὸν ἐχθρὸν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, τὸ ἀλάθητόν του (τὸν ὁποῖον τὸν καθιστᾶ ἡμίθεον, ἀφοῦ ἀλάνθαστος εἶναι μόνον ὁ Θεός) καὶ τὸ πρωτεῖον του (τὸ ὁποῖον καταργεῖ τὸ Συνοδικὸν Σύστημα τῆς Ἐκκλησίας). Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἶναι πιστὸς εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ δόγμα τῆς ἀπαξιώσεως - παραθεωρήσεως τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἤθελεν εἰς τὸ «ράφι» τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

4ον) Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τοῦ «ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ» ὁ Πάπας ἀπήγγειλε τὸ «Πάτερ ἡμῶν...», ὁλοκληρώνων τὴν συμμετοχήν του εἰς τὸ Συλλειτουργον καὶ εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, τὸ ὁποῖον διεστρέβλωσε καὶ αὐτὸ ὁ Παπισμός, ἀφοῦ δὲν ἔχει κοινὸν ποτήριον διὰ τὰ μέλη τῆς «Ἐκκλησίας» του, καὶ προσφέρουν εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ Βατικανοῦ μόνον τὸ Σῶμα.

5ον) Ὀλίγον πρὸ τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ὁ Πάπας ἐστάθησαν εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Τότε οἱ ψάλται ἔψαλον διὰ τὸν κάθε ἕνα χωριστά, τὸ πολυχρόνιον. Διὰ τὸν μὲν Πάπαν ὁ ὕμνος ἔλεγε: «τὸν ἁγιώτατον καὶ μακαριώτατον Πάπαν...», διὰ δὲ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην: «τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ Σεβασμιώτατον...». Τὸ πολυχρόνιον διὰ τὸν Πάπαν ἐψάλη διὰ πρώτην φοράν ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων ἐπὶ μακαριστοῦ Πατριάρχου κυροῦ Ἀθηναγόρου. Ἀναγράφει σχετικῶς εἰς τὸ βιβλίον «Φιλιόκβε» ὁ μακαριστὸς Ἀρχιμανδρίτης Σπυρίδων Μπιλάλης: «Ἡ ἀμνηστία τοῦ παναιρετικοῦ παπισμοῦ ἐκ μέρους τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου ἔφθασε μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ δημοσιευθῇ εἰς Βυζαντινὴν μουσικὴν σύνθεσιν καὶ πολυχρονισμὸς τοῦ Παύλου Στ΄, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ αἱρετικὸς Πάπας ὑμνεῖται ὡς «ἁγιώτατος καὶ μακαριώτατος Πάπας». Εἰς ποίαν ἄβυσσον ὁδηγεῖται ὁ Οἰκουμενισμὸς τῆς Ἀνατολῆς, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζει μῖσος τοὺς ἀγῶνας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ αἱρετικοῦ Φιλιόκβε καὶ ἐξυμνεῖ ὡς ἁγιώτατον καὶ μακαριώτατον τὸν Πάπαν Παῦλον Στ΄, τὸν σύγχρονον ὑπερασπιστὴν ὅλων τῶν παπικῶν αἱρέσεων! Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ παραμένουν ἀναλλοίωτα, διότι ὁ παπισμὸς δὲν ἤλλαξε, δὲν μετενόησε, ἔχει συνέπειαν εἰς τὰς δέσεις του, ἐνῶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μὲ ὅλους τοὺς διαδόχους τοῦ μακαριστοῦ Ἀθηναγόρου, προδίδουν τὰ δόγματα καὶ ἀντιμετωπίζουν τὸν Παπισμὸν ὡς κανονικὴν καὶ σώζουσαν «Ἐκκλησίαν».

6ον) Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ «πολυχρονισμοῦ» τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου οἱ δύο ἡγέται τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας ηὐλόγουν τοὺς πιστούς. Ὁ αἱρετικὸς Πάπας ηὐλόγει τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ τοὺς Λατινόφρονας, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς τὸν Ἱ. Ναόν. Ὁ Οἰκουμενισμὸς τῆς Ἀνατολῆς εἶναι ἰσοπεδωτικός, ἐμφανίζων εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους πιστοὺς τὸν Πάπαν ὡς κανονικὸν ἐπίσκοπον. Ἀμύητοι οἱ πιστοὶ περὶ τὰ δογματικά, περὶ τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν κακοδοξιῶν τοῦ παπισμοῦ ἀποδέχονται τὴν «εὐλογίαν» ὑπὸ τοῦ αἱρετικοῦ Πάπα. Κατὰ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Παπισμὸς κάνει «εἰσοδισμὸν» εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Φροντίζει περὶ αὐτοῦ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος (καὶ οἱ περὶ αὐτὸν Ἀρχιερεῖς), ὁ ὁποῖος μεταβάλλει τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς παράρτημα τοῦ παπισμοῦ. Ἔχει ἄραγε ἥσυχον τὴν συνείδησίν του, ὅταν ἐξισώνει τὴν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεως μὲ τὸ σκότος τῆς αἱρέσεως;

7ον) Μετὰ τὸν «πολυχρονισμὸν» καὶ τὴν εὐλογίαν τῶν δύο πρὸς τὸν πιστὸν λαὸν ἐπορεύθησαν πρὸς τὸν ἐξώστην τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (εἶναι Ἱερὰ Μονὴ) καὶ ηὐλόγησαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τοὺς πιστούς, δεχόμενοι τὰ χειροκροτήματά των (ἴσως διὰ τὴν κοινὴν ἐμφάνισιν).

8ον) Ἀκολούθως ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐξεφώνησε τὸ «Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων», ὅταν πλέον τοὺς μνημονεύη μὲν ἀλλὰ τοὺς ἐξορίζῃ ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ Πίστιν, ἀφοῦ ἐκεῖνοι κατεδίωξαν τὰς αἱρέσεις ἐνῶ οὗτος τὰς ἀποδέχεται ὡς κανονικὰς «Ἐκκλησίας».

9ον) Ὀλίγον πρὸ τοῦ «πολυχρονισμοῦ» τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης προσεφώνησε τὸν Πάπαν καὶ ὁ τελευταῖος τὸν «ἀντιφώνησε».

Αἱ ὁμιλίαι

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς τὴν ὁμιλίαν του ἐτόνισεν ὅτι πρέπει νὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν ἕνωσιν διαγράφοντες τὸ παρελθὸν προφανῶς τὴν στάσιν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ Σχίσματος. Ἐτόνισεν ἐπίσης ὅτι τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ πρὸ τοῦ κινδύνου (δὲν τὸν ἀνέφερε, ἐννοεῖ ὅμως τὸν Μουσουλμανικὸν) καὶ ἀνεφέρθη εἰς τὰς διώξεις καὶ τὰ μαρτύρια τῶν Χριστιανῶν.

• Ὑπεγράμμισεν ὅτι πρέπει νὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν ἕνωσιν μὲ βάσιν τὰς ἐμπειρίας τῆς ἑνωμένης ἐκκλησίας τῆς πρώτης χιλιετίας. Ἐντυπωσίασε τὸ γεγονὸς ὅτι ἔκανε πολὺ ὀλίγας ἀναφορὰς εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτοι ὡς λαμπάδες τῆς Πίστεως εἶναι ἐμπόδιον διὰ τὴν ἕνωσιν. Ἀνεφέρθη εἰς τὴν μελλοντικὴν Μεγάλην Σύνοδον τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐπισημαίνων ὅτι εἰς τὴν παροῦσαν φάσιν δὲν δύναται νὰ συμμετάσχῃ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, διότι δὲν ἔχομεν σχεδὸν μὲ τὴν ὑπόστασή της ὡς Ζωοποιὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὸ ἀνθρώπινο προνόμιο ἑνὸς ἀδιαφοροποίητου Σώματος, ἀποστερημένου ἀπὸ τὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἑνότητα, ἀντιθέτως, δὲν εἶναι μόνο ἡ λύση τῶν θεολογικῶν ἀντιπαραθέσεων, ἀλλὰ εἶναι τὸ modus vivendi ποὺ μᾶς δόθηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐμπειρία τῶν πρώτων αἰώνων. Ἡ ἐκ νέου ἀνακάλυψη αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τῆς ἑνότητας, ὅπως βιώθηκε κατὰ τὴν πρώτη χιλιετία τῆς Ἐκκλησίας, μπορεῖ νὰ βοηθήσει τὶς Ἐκκλησίες μας νὰ ὑπερβοῦν σήμερα τὶς δυσκολίες ποὺ ἀκόμη καὶ τώρα μπορεῖ νὰ ἀνακύπτουν στὶς μεταξύ τους σχέσεις. Γι' αὐτὸ ἡ ἑνότητα δὲν θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἀνθρωπίνων στρατηγικῶν, ἀλλὰ τῆς κατανόησης ὅτι εἶναι συνοδοιπόροι, πιστὲς στὶς σκέψεις καὶ στὰ αἰσθήματα τοῦ Χριστοῦ.

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὅσα ἀνέφερεν εἰς τὴν ὁμιλίαν του τὰ προεῖπεν εἰς συνέντευξιν τύπου εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Βατικανοῦ «L' Avvenire», εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνει τὴν βλάσφημον θεωρίαν περὶ διηρημένης Ἐκκλησίας, ἐξηγεῖ τὴν φράσιν τοῦ Πάπα περὶ πνευματικῆς ἀσθενείας, διευκρινίζει τὰς διαφορὰς μεταξὺ ἑνώσεως καὶ ἑνότητος, ὁμιλεῖ: διὰ τὸν κοινὸν ἐχθρὸν τῆς Χριστιανοσύνης (γενικῶς) χωρὶς νὰ τὸν κατονομάζῃ, τὴν Τουρκίαν, τὰς ἀντιστάσεις πρὸς τὴν ἑνότητα, τὴν σημασίαν τῆς Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου διὰ τὸν Οἰκουμενι(στι)κὸν διάλογον, τὴν συμμετοχὴν τοῦ Πάπα εἰς αὐτήν. Ἡ συνέντευξις ἀνεδημοσιεύθη ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστοσελίδος «amen.gr» (28ην Νοεμβρίου) καὶ ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τὴν συνάντησιν

— Παναγιώτατε, μετὰ τὰ Ἱεροσόλυμα ποιὸ εἶναι τὸ νόημα αὐτῆς τῆς νέας συνάντησης;

— Ὁ εἰλικρινὴς ἐναγκαλισμὸς ἐν φιλήματι εἰρήνης μεταξὺ τῶν προκαθημένων τῆς Ρώμης καὶ τῆς Κωνσταντινούπολης ὑποδεικνύει τὴν ἐπιθυμία νὰ διασχίσουμε τὴν ὁδὸ ποὺ ὑπέδειξε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς «ἵνα ὦσι ἕν». Οἱ προκάτοχοί μας εἶχαν ἐγκαινιάσει τὸν θεολογικὸ διάλογο μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν μας καὶ οἱ ἐπακόλουθες συναντήσεις ἀσχολήθηκαν μὲ πολλὰ θέματα ποὺ ἔχρηζαν μίας ἱστορικῆς ἐπαναξιολόγησης. Τώρα ὁ ἀγαπητός μας ἀδελφὸς Φραγκίσκος συνεχίζει αὐτὴ τὴν χειρονομία ποὺ δὲν ἀποτελεῖ μία ἐκκλησιαστικὴ ἀβροφροσύνη, ἀλλὰ εἶναι κάτι πολὺ περισσότερο.

Αἱ προοπτικαί

— Ἀνοίγει μία νέα προοπτικὴ στὸ διάλογο μεταξὺ καθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων;

— Ἡ μύχια οἰκειότητα ποὺ αἰσθανθήκαμε μὲ τὸν Πάπα Φραγκίσκο, ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς ἐκλογῆς του, ἀποτελεῖ χωρὶς ἀμφιβολία ἕνα νέο ἔναυσμα γιὰ τὴν πορεία πρὸς τὴν ἑνότητα. Οἰκειότητα ποὺ δὲν εἶναι ἕνα καρπὸς συναισθηματισμοῦ, ἀλλὰ ἡ πλήρης ἔνταξη στὸ μήνυμα τοῦ Χριστοῦ, ἐπιθυμία τῆς συνάντησης μεταξὺ ἀδελφῶν γιὰ μία ἀπὸ κοινοῦ μαρτυρία. Ἡ νέα προοπτικὴ ποὺ ὁ Πάπας Φραγκίσκος δίνει στὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ρώμης, στὴ συνοδικότητα γιὰ τὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι πολύτιμα στοιχεῖα γιὰ τὴν Ἀνατολή, ποὺ παρακολουθεῖ μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ αὐτὲς τὶς ἀλλαγές. Ἔτσι λοιπὸν καὶ αὐτὴ ἡ συνάντηση διανοίγει μία νέα προοπτικὴ στὸν διάλογο καθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων, χωρὶς τὴν προσκόλληση σὲ σχήματα τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ ἐξαγνισμένη στὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Παράδοσης τῆς Ἐκκλησίας.

Περὶ «διαιρέσεως»

— Ἔχουν παρέλθει 960 χρόνια ἀπὸ τὸ Σχίσμα Ἀνατολῆς καὶ Δύσης. Ποιὲς εἶναι οὐσιαστικὰ οἱ τελευταῖες ρίζες ἐξαιτίας τῶν ὁποίων ὑφίσταται ἀκόμη ἡ διαίρεση μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν;

— Ἡ Ἐκκλησία τῶν πρώτων αἰώνων στήριζε τὴν ὑπόστασή της στὸ ἄγγελμα τοῦ Λόγου, ποὺ σὰρξ ἐγένετο γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, καθὼς καὶ στὴ συμμετοχὴ στὴν εὐχαριστιακὴ τράπεζα. Οἱ μάρτυρες μαρτύρησαν μὲ τὸ αἷμα τους αὐτὴ τὴν ἀγνότητα τοῦ Ἀγγέλματος, τὸ Σταυρὸ καὶ τὴν Ἀνάσταση. Τὸ Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων ἀπέδωσε ἐλευθερία στὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μπόρεσε νὰ μαρτυρήσει τὸ Ἄγγελμα μὲ περισσότερο σφρῖγος καὶ δύναμη, ἀναλαμβάνοντας μία πλέον μείζονα εὐαγγελιοποίηση τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ὁ Πλάνος τοῦ κόσμου τούτου ἐπεδίωξε καὶ ἐπιζητεῖ νὰ καταστήσει μάταιο τὸν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ἰδέα τῆς χριστιανικῆς αὐτοκρατορίας, τῆς Societas Christiana ὑπερέβαλε τὴν ἐν ἀρχῇ ἀρετή, γιὰ νὰ εἰσαγάγει τὸ ἐκκοσμικευμένο πνεῦμα. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐκκοσμικευμένο πνεῦμα εἶναι μία διαδικασία ποὺ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν πηγὴ ποὺ φωτίζει τὴν Ἐκκλησία, τὸν Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάντα Χριστό, γιὰ νὰ παράγει μία ἐκκλησιαστικὴ αὐτοσυνείδηση ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ λάμπει ἀπὸ μόνη της. Αὐτὸ τὸ ἐκκοσμικευμένο πνεῦμα, ἐκεῖνο ποὺ ὁ Πάπας Φραγκίσκος ὀνομάζει «πνευματικὴ ἀσθένεια», αὐτὴ ἡ ἐκκοσμίκευση, αὐτὸ τὸ πνευματικὸ ἁμάρτημα, διευκόλυναν χωρὶς ἀμφιβολία τὴ δημιουργία τῶν αἰτίων τῆς ἀντίθεσης, τῆς αὐτοεπιβεβαίωσης καὶ ἄρα τῆς διαίρεσης.

Περὶ «θεραπείας»

— Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρξει μία θεραπεία γιὰ αὐτό;

— Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι διαιρεμένη καὶ σὲ αὐτὴν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ἐνεργεῖ διά μέσου τῶν μεγάλων μυστηρίων τῆς σωτηρίας, ἀπαιτεῖται μία θεραπεία ἀπὸ κοινοῦ. Καὶ τὸ φάρμακο δὲν εἶναι ἡ δημιουργία ἑνὸς Θεοκρατικοῦ Κράτους, ὅπως κατὰ καιροὺς ἔχει εἰπωθεῖ ἀπὸ ὁρισμένους, ἀλλὰ μία ἐκ βαθέων μετάνοια κάθε ἀνθρώπου, μία ἀλλαγὴ νοοτροπίας ποὺ δημιουργεῖ μία εἰλικρινῆ μεταστροφὴ πρὸς τὸν Θεὸ γενόμενο ἄνθρωπο, μία νέα θεοφάνεια στὴ ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία

— Κάνατε ἀναφορὰ στὴν Ἐκκλησία τῆς πρώτης χιλιετίας. Τί μπορεῖ αὐτὴ νὰ ὑποδείξει στὴν παροῦσα πορεία γιὰ τὴν ἑνότητα τῶν τέκνων της;

— Ὅπως εἴπαμε, ἡ Ἀρχαία Ἐκκλησία ζεῖ καὶ εἶναι ἐμποτισμένη ἀπὸ τὴ ζωτικὴ παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀμβρόσιος Μεδιολάνων μᾶς ἐνθυμίζει ὅτι «ἡ Ἐκκλησία λάμπει ὄχι ἀπὸ τὸ φῶς της, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Χριστοῦ». Γιὰ τὸν Κύριλλο Ἱεροσολύμων «ἡ Ἐκκλησία περιβάλλεται ἀπὸ τὸ θεῖο φῶς τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ μοναδικὸ φῶς στὸ βασίλειο τῶν ψυχῶν». Στὴν πίστη αὐτοῦ τοῦ φωτός, ἡ Ἐκκλησία τῶν πρώτων αἰώνων ἔζησε τὸ μεγαλεῖο τῶν Μεγάλων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εἰσέπνευσε τὴ συνέργεια τῶν ἀποστολικῶν πατέρων ὄχι ὡς πραγματικότητα ποὺ ἀναφέρεται στὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ ὡς μία πραγματικότητα συνεχῶς οἰκοδομούμενη ἀπὸ τὴ ζωντανὴ παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Οἱ διαφορὲς ποὺ ἐμφανίζονταν στὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου μετατράπηκαν σὲ ἀντιπαραθέσεις ἐξαιτίας καὶ μόνο τῶν ἀνθρωπίνων στρατηγικῶν, ξένων πρὸς αὐτό. Ἀκόμη μία φορὰ ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐπανεαποκαλυφθεῖ πέραν τῶν ἀνθρωπίνων σχημάτων, στὰ ὁποῖα συχνὰ περιορίζεται καὶ νὰ ἐπανοικειοποιηθεῖ τὴν ζωή ἐν Χριστῷ. Στὴν ὑπέρβαση αὐτῆς τῆς ἰδίας, ἐπανευρίσκει τὴν κοινὴ πορεία πέραν τῶν νομικῶν, θρησκευτικῶν καὶ ἑρμηνευτικῶν φραγμῶν. Σὲ αὐτὴ τὴν προοπτικὴ ἡ πρώτη χιλιετία ὑποδεικνύει στὴν Ἐκκλησία ἐκείνη τὴν «ἐν Χριστῷ ζωή» πρὸς τὴν ἑνότητα τῶν τέκνων της. Ἡ πρώτη χιλιετία τῆς Ἐκκλησίας βίωσε εἰς βάθος τὴν ἑνότητα, ἐνῶ ἦταν ἀπολύτως ἄγνωστη ἡ ἰδέα τῆς Ἕνωσης.

Ἑνότης καὶ ἕνωσις

— Μπορεῖτε νὰ ἐξηγήσετε καλύτερα ὑπὸ αὐτὴ τὴν προοπτικὴ τὴ διαφορὰ μεταξὺ ἕνωσης καὶ ἑνότητας καὶ πῶς μποροῦν νὰ ὑπερβληθοῦν οἱ σχεσιακὲς δυσκολίες μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν;

— Ἡ ἰδέα τῆς Ἕνωσης ἐμφανίζεται στὴν Ἐκκλησία τὸν δεύτερο αἰώνα, ἐξαιτίας μίας ὑπερβολικῆς συγκέντρωσης τῆς ὑπόστασής της ὡς Ἐκκλησία, σὲ ἀντίθεση σχεδὸν μὲ τὴν ὑπόστασή της ὡς Ζωοποιὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὸ ἀνθρώπινο προνόμιο ἑνὸς ἀδιαφοροποίητου Σώματος, ἀποστερημένου ἀπὸ τὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἑνότητα, ἀντιθέτως, δὲν εἶναι μόνο ἡ λύση τῶν θεολογικῶν ἀντιπαραθέσεων, ἀλλὰ εἶναι τὸ modus vivendi ποὺ μᾶς δόθηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐμπειρία τῶν πρώτων αἰώνων. Ἡ ἐκ νέου ἀνακάλυψη αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τῆς ἑνότητας, ὅπως βιώθηκε κατὰ τὴν πρώτη χιλιετία τῆς Ἐκκλησίας, μπορεῖ νὰ βοηθήσει τὶς Ἐκκλησίες μας νὰ ὑπερβοῦν σήμερα τὶς δυσκολίες ποὺ ἀκόμη καὶ τώρα μπορεῖ νὰ ἀνακύπτουν στὶς μεταξύ τους σχέσεις. Γι' αὐτὸ ἡ ἑνότητα δὲν θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἀνθρωπίνων στρατηγικῶν, ἀλλὰ τῆς κατανόησης ὅτι εἶναι συνοδοιπόροι, πιστὲς στὶς σκέψεις καὶ στὰ αἰσθήματα τοῦ Χριστοῦ.

Περὶ κοινοῦ ἐχθροῦ

— Ἀλλὰ ἡ ἑνότητα τῶν χριστιανῶν μπορεῖ νὰ γίνει ἀντιληπτὴ σήμερα καὶ ὡς συμμαχία καὶ κοινὴ πάλη κατὰ ἑνὸς κοινοῦ ἐχθροῦ...

Ἡ ἑνότητα τῶν χριστιανῶν εἶναι πρωτίστως ἕνα δῶρο τοῦ Θεοῦ, ποὺ μποροῦμε νὰ καταστήσουμε ἐπίκαιρο, ὅπως εἴπαμε, μόνον ἐπανευρισκόμενοι στὴν ἀλληλοδιαδοχὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ὅλως προφανὲς ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ μία συμμαχία ἢ γιὰ ἕνα κοινὸ ἀγώνα κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, σύμφωνα μὲ τὴν ἰδεολογία τοῦ κόσμου. Ἡ ἑνότητα εἶναι μία πράξη πίστης στὸν εὐαγγελισμὸ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἰδέα τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ συχνὰ ἐπικαλοῦνται ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν βλέπουν στὶς θρησκεῖες μία πράξη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ δημιούργημά του καὶ μία πράξη πίστης τοῦ πιστοῦ πρὸς τὸ Θεό, ἀλλὰ ἕνα εἶδος ἀνθρώπινης κοινωνίας ποὺ προσπαθεῖ νὰ χειραγωγήσει τὸν ἄνθρωπο, δημιουργώντας του ἕνα κοινὸ ἐχθρό. Αὐτὴ ἡ χειραγώγηση δημιούργησε συχνὰ καὶ δημιουργεῖ ἀκόμα καὶ σήμερα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα εἶναι ξένα πρὸς τὴν θρησκευτικὴ ζωή, ὅπως οἱ πολλοὶ φανατισμοὶ ποὺ διατρέχουν τὸν κόσμο. Ὑπὸ τὴν πνευματικὴ ἄποψη, ἀντιθέτως, ἡ πάλη κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ καθίσταται δίκαιη. Οἱ χριστιανοὶ ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ κατὰ κύριο λόγο ἐχθροῦ. Ἐκείνου ποὺ πονηρὰ διαίρεσε τὶς Ἐκκλησίες καὶ προσπαθεῖ νὰ καθυστερήσει τὴν ἑνότητά τους. Μία κοινὴ μαρτυρία κατὰ τοῦ πρίγκιπα τοῦ κόσμου τούτου, ποὺ διαιρεῖ, ποὺ κυβερνᾶ, ποὺ ἄρχει πάρα πολλὲς φορές, εἶναι μία πράξη προσχώρησης στὴ διδαχὴ τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου. Ἡ φωνὴ τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν πρέπει νὰ εἶναι ἁρμονική, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἀφυπνίσει τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο ἀπὸ μία πνευματικὴ θαλπωρὴ πού, ὅταν δὲν ἀρνεῖται τὴν παρουσία καὶ τὴ συνάφεια μὲ τὸ Θεό, τὸν καθιστᾶ ἕνα στοιχεῖο καθαρὰ πολιτιστικὸ καὶ ἰδιωτικὸ ἤ, σὲ ἀντίθεση, δημιουργεῖ τὴν εἰδωλολατρία τοῦ ἴδιου τοῦ νοήματος τοῦ Θεοῦ, φθάνοντας στὸν ἀκραῖο φανατισμὸ ποὺ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ. Οἱ χριστιανοὶ ἑνωμένοι πρέπει νὰ μιλήσουν ἐν ἑνὶ στόματι κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Αἱ διώξεις καὶ ὁ Οἰκουμενισμός

— Οἱ χριστιανοὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ὑποφέρουν σήμερα. Ἡ ἰδιαίτερη κατάστασή τους τί ἐπιπτώσεις μπορεῖ νὰ ἔχει στὶς Ἐκκλησίες καὶ στὸν Οἰκουμενισμό;

— Κατὰ τὶς διώξεις τῶν χριστιανῶν τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε ἀναμείχθηκε. Σὲ ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴ δημιουργία της μέχρι τὶς ἡμέρες μας, οἱ μάρτυρες εἶναι οἱ ἅγιοι ποὺ φέρουν τὴ θεία χάρη ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ποὺ ζοῦν πραγματικὰ ἐντὸς τοῦ φωτὸς τῆς μεταμορφώσεως. Ὡστόσο αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τὶς Ἐκκλησίες ἀδιάφορες πρὸς τὶς κακουχίες, ποὺ πολλοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές μας κάθε μέρα καλοῦνται νὰ βιώσουν. Καὶ ἡ πρόκληση εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερη κυρίως στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ στὶς χῶρες ὅπου ὁ Κύριός μας καὶ οἱ Ἀπόστολοι βάδισαν καὶ ὅπου ἡ Ἐκκλησία στοὺς πρώτους αἰῶνες ἐνδυνάμωσε τὴν χριστιανικὴ κοινότητα. Ὁ πόνος δὲν ἐρωτᾶ σὲ ποιὰ ὁμολογία ἀνήκει ὁ μάρτυρας. Πράγματι, ὅπως λέει ὁ Πάπας Φραγκίσκος, ζοῦμε ἀκόμα τὸν «οἰκουμενισμὸ τοῦ αἵματος». Ὁ οἰκουμενισμὸς τοῦ αἵματος προσφέρεται ἐμπροσθεν τοῦ οὐρανίου θυσιαστηρίου τοῦ Κυρίου γιὰ ὅλους ἐμᾶς, ὥστε νὰ ἐπιστεύσουμε ἕνα οἰκουμενισμὸ μαρτυρίας ἔμπροσθεν τοῦ κόσμου.

— Συχνὰ ὅμως γίνεται μία ἐργαλειακὴ χρήση τῆς θρησκείας...

— Αὐτὴ ἡ χρήση εἶναι ἕνα ἔγκλημα ξένο πρὸς τὴν ἴδια τὴ θρησκεία ποὺ δυστυχῶς ἔχει ἐπιπτώσεις στὴ ζωή καὶ στὶς σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅλοι ὅτι κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώνει στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι κανεὶς δὲν ἔχει τὴν ἀποκλειστικότητα τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι εἴμαστε ὅλοι μαζὶ ὑπὲρ μίας διαρκοῦς καὶ δίκαιης εἰρήνης, ὥστε νὰ μὴ ἐπικρατοῦν μόνο οἱ λογικές τοῦ κέρδους καὶ τῆς ἐκμετάλλευσης. Μόνο ἑνωμένοι οἱ χριστιανοὶ εἶναι ἀξιόπιστοι καὶ μποροῦν νὰ βοηθήσουν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουν ἀπὸ τὶς πάρα πολλὲς ἀδικίες ποὺ καθημερινὰ πραγματοποιοῦνται εἰς βάρος τῶν ἀθώων. Ὁ «οἰκουμενισμὸς τοῦ αἵματος», τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων, δὲν ἐπιζητᾶ ἐκδίκηση, ἀλλὰ θέτει σὲ ἐξέταση κάθε πιστό, καθιστᾶ τὶς Ἐκκλησίες σήμερα, ὅπως στὸ παρελθὸν καὶ στὸ πρόσφατο παρελθόν, περισσότερο εὐαίσθητες στὴν ἀπὸ καρδίας ἐκκλήσεις τοῦ πόνου, στὴν ὑπέρβαση τῶν προκαταλήψεων, στὴν κοινὴ πορεία.

Περὶ τῆς Τουρκίας

**— Π

Ο «Ο.Τ.» ΔΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΠΑΡΑΘΕΤΕΙ ΤΑΣ ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΜΕΝΕΙ ΤΟΝ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΝ ΤΩΝ

Πῶς περιγράφουν τὴν ἐπιθυμίαν των διὰ τὴν ψευδοένωσιν Παπικῶν καὶ Ὀρθοδόξων ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ αἱρεσιάρχης Πάπας

Διὰ λόγους ἱστορικοὺς παραθέτομεν τὰς ὁμιλίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ τοῦ Πάπα κ. Φραγκίσκου κατὰ τὸ συλλείτουργον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸ Φανάριον. Μὲ τὰς ὁμιλίας αὐτάς, ἀφοῦ ἐξυμνοῦν τὸ Οἰκουμενιστικὸν ἐγχείρημα τοῦ μακαριστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου νὰ περιθωριοποιήσῃ τὰ Δόγματα τῆς Ὀρδοδόξου Πίστεως, διὰ νὰ προχωρήσῃ μετὰ τοῦ τότε Πάπα Παύλου τοῦ Στ΄ εἰς τὰς διαδικασίας διὰ τὴν ψευδοένωσιν Παπικῶν - Ὀρδοδόξων ἀποκαλύπτουν τὰ σχέδιά των πρὸς τὴν ψευδοένωσιν.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου

«Ἀγιώτατε καί ἡγαπημένε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, ἐπίσκοπε τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης Κύριε Φραγκίσκε.

Δόξαν καί αἶνον ἀναπέμπομεν τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ἡμῶν, τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς τῆς ἀνεκλαλήτου χαρᾶς καί τῆς ἐξ διασμένης τιμῆς τῆς προσωπικῆς παρουσίας τῆς Ὑμετέρας Ἁγιότητος, κατά τόν ἐφετινόν ἑορτασμόν τῆς ἱερᾶς μνήμης τοῦ θεμελιώσαντος διά τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ τήν Ἐκκλησίαν ἡμῶν Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. Εὐχαριστοῦμεν ἀπό καρδίας τήν Ὑμετέραν Ἁγιότητα διά τό πολύτιμον δῶρον τῆς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν εὐλογημένης ταύτης παρουσίας Αὐτῆς μετά τῆς τιμίας Αὐτῆς συνοδείας. Ἐν ἀγάπῃ βαθείᾳ καί τιμῇ πολλῇ ἐναγκαλιζόμεθα Ὑμᾶς ἀπευθύνοντες Ὑμῖν ἐγκάρδιον τόν ἀσπασμόν τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀγάπης: "Χάρις Ὑμῖν καί εἰρήνη ἀπό Θεοῦ Πατρός ἡμῶν καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ" (Ρωμ. α΄ 7). "Ἡ γάρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς" (Β΄ Κορ. ε΄ 14-15).

Νωπήν εἰσέτι διατηροῦμεν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τήν ἀνάμνησιν τῆς συναντήσεως ἡμῶν μετά τῆς Ὑμετέρας Ἁγιότητος ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ εἰς εὐλαβῆ ἀπό κοινοῦ προσκύνησιν τοῦ τόπου ἔνθα ἐγεννήθη, ἔζησεν, ἐδίδαξεν, ἔπαθεν, ἀνέστη καί ἀνελήφθη ὅπου ἦν τό πρότερον, ὁ Ἀρχηγός τῆς πίστεως ἡμῶν, ἀλλά καί εἰς εὐγνώμονα ἀνάμνησιν τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς ἐκεῖ συναντήσεως τῶν ἀοιδίμων προκατόχων ἡμῶν Πάπα Παύλου τοῦ Ζ΄ καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Διά τῆς πρό πεντήκοντα ἐτῶν συναντήσεως ἐκείνων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει ὁ ροῦς τῆς ἱστορίας ἤλλαξε κατεύθυνσιν, αἱ παράλληλοι καί ἑνίοτε συγκρουόμεναι πορεῖαι τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν συνηντήθησαν εἰς τό κοινόν ὅραμα τῆς ἑπανευρέσεως τῆς ἀπολεσθείσης ἑνότητος αὐτῶν, ἡ ψυγεῖσα ἀγάπη ἀνεζωπυρώθη, καί ἐχαλυβδώθη ἡ θέλησις ἡμῶν ὅπως πράξωμεν πάν τό καθ' ἡμᾶς, ἵνα ἐκ νέου ἀνατείλῃ ἡ ἐν τῇ αὐτῇ πίστει καί τῷ κοινῷ Ποτηρίῳ κοινωνία ἡμῶν. Ἔκτοτε ἤνοιξεν ἡ ὁδός πρός Ἐμμαούς, ὁδός πιθανῶς μακρά καί ἑνίοτε δύσβατος, πλήν ἀνεπίστροφος, ἀοράτως τοῦ Κυρίου συμπορευομένου μεθ' ἡμῶν, ἄχρις οὗ Οὗτος ἀποκαλυφθῇ ἡμῖν "ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου" (Λουκ. κδ΄ 35).

Διαγραφή... τοῦ παρελθόνος

Τήν ὁδόν ταύτην ἠκολούθησαν ἔκτοτε καί ἀκολουθοῦν πάντες οἱ διάδοχοι τῶν ἐμπνευσμένων τούτων ἡγετῶν, καθιερώσαντες, ἐπευλογοῦντες καί στηρίζοντες τόν διάλογον τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀληθείας μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν πρός ἄρσιν τῶν ἐπί χιλιετίαν ὅλην συσσωρευθέντων ἐμποδίων εἰς τάς μεταξύ αὐτῶν σχέσεις, διάλογον μεταξύ ἀδελφῶν καί οὐχί, ὡς ἄλλοτε, ἀντιπάλων, ἐν εἰλικρινείᾳ ὀρθοτομούντων τόν λόγον τῆς ἀληθείας, ἀλλά καί σεβομένων ἀλλήλους ὡς ἀδελφούς.

Ἐν τῷ κλίματι τούτῳ τῆς χαραχθείσης ὑπό τῶν μνημονευθέντων προκατόχων ἡμῶν κοινῆς πορείας ὑποδεχόμεθα σήμερον καί Ὑμᾶς, Ἀγιώτατε Ἀδελφέ, ὡς κομιστήν τῆς ἀγάπης τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου πρός τόν αὐτάδελφον αὐτοῦ Πρωτόκλητον Ἀπόστολον Ἀνδρέαν, τοῦ ὁποίου τήν ἱεράν μνήμην πανηγυρικῶς σήμερον ἐπιτελοῦμεν. Κατ' ἔθος ἱερόν, καθιερωθέν καί τηρούμενον ἤδη ἐπί δεκαετίας ὑπό τῶν Ἐκκλησιῶν Παλαιᾶς καί Νέας Ρώμης, ἐπίσημοι ἀντιπροσωπεῖαι αὐτῶν ἀνταλλάσσουν ἐπισκέψεις κατά τάς θρονικάς ἑορτάς ἑκατέρας ἐξ αὐτῶν, ἵνα καί διά τοῦ τρόπου τούτου δηλωθῇ τό αὐτάδελφον τῶν δύο κορυφαίων Ἀποστόλων, οἵτινες ἀπό κοινοῦ ἐγνώρισαν τόν Ἰησοῦν καί ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν ὡς Θεόν καί Σωτῆρα. Τήν κοινήν ταύτην πίστιν μετέδωσαν οὗτοι εἰς τάς Ἐκκλησίας, τάς ὁποίας ἵδρυσαν διά τοῦ κηρύγματός των καί καθηγίασαν διά τοῦ μαρτυρίου των. Τήν πίστιν ταύτην ἐβίωσαν καί ἐδογμάτισαν οἱ κοινοί Πατέρες τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, συνελθόντες ἐξ ἀνατολῶν καί δυσμῶν ἐν οἰκουμενικαῖς συνόδοις, κληροδοτήσαντες αὐτήν εἰς τάς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὡς θεμέλιον ἀκλόνητον τῆς ἑνότητος ἡμῶν. Τήν πίστιν ταύτην, τήν ὁποίαν διεφυλάξαμεν κοινήν ἐν τῇ ἀνατολῇ καί ἐν τῇ δύσει ἐπί μίαν χιλιετίαν, καλούμεθα καί πάλιν νά θέσωμεν ὡς βάσιν τῆς ἑνότητος ἡμῶν, ὥστε "σύμψυχοι, τό ἓν φρονοῦντες" (Φιλ. β΄ 2-3), νά χωρήσωμεν μετά τοῦ Παύλου ἐπί τά πρόσω "τά μέν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενοι τοῖς δέ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι" (Φιλ. γ΄ 14).

Διότι, ὄντως, Ἁγιώτατε Ἀδελφέ, τό χρέος ἡμῶν δέν ἐξαντλεῖται εἰς τό παρελθόν, ἀλλ΄ ἐπεκτείνεται κυρίως, μάλιστα δέ εἰς τάς ἡμέρας μας, εἰς τό μέλλον. Διότι, πρός τί ἡ πιστότης ἡμῶν εἰς τό παρελθόν, ἐάν τοῦτο οὐδέν σημαίνει διά τό μέλλον; Εἰς τί ὠφελεῖ ἡ καύχησις ἡμῶν δι' ὅσα παρελάβομεν, ἐάν ταῦτα δέν μεταφράζωνται εἰς ζωήν διά τόν ἄνθρωπον καί τόν κόσμον τοῦ σήμερον καί τοῦ αὔριον; " Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας" (Ἑβρ. ιγ΄ 8-9). Καί ἡ Ἐκκλησία Του καλεῖται νά ἔχῃ τό βλέμμα της ἐστραμμένον ὄχι τόσον εἰς τό χθές ὅσον εἰς τό σήμερον καί εἰς τό αὔριον. Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει διά τόν κόσμον καί τόν ἄνθρωπον, καί ὄχι διά τόν ἑαυτόν της.

Τό βλέμμα ἡμῶν στρέφοντες πρός τό σήμερον δέν δυνάμεθα νά ἀποφύγωμεν τήν ἀγωνίαν ἡμῶν καί διά τό αὔριον. "Ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι" (Β΄ Κορ. ζ΄ 6) – ἡ διαπίστωσις αὕτη τοῦ Ἀποστόλου διά τήν ἐποχήν του, ἰσχύει εἰς τό ἀκέραιον σήμερον καί δι' ἡμᾶς. Διότι, καθ' ὃν χρόνον ἡμεῖς ἀσχολούμεθα περί τάς ἡμετέρας ἀντιλογίας, ὁ κόσμος βιώνει τόν φόβον τῆς ἐπιβιώσεως, τήν ἀγωνίαν τοῦ αὔριον. Πῶς θά ἐπιβιώσῃ αὔριον μία ἀνθρωπότης σπαρασσομένη σήμερον ἀπό ποικίλας διαιρέσεις, συγκρούσεις καί ἐχθρότητας, πολλάκις μάλιστα καί ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ; Πῶς θά κατανεμηθῇ ὁ πλοῦτος τῆς γῆς δικαιότερον, ὥστε νά μή βιώσῃ αὔριον ἡ ἀνθρωπότης τήν πλέον στυγεράν δουλείαν, τήν ὁποίαν ἐγνώρισέ ποτε; Ποῖον πλανήτην θά εὕρουν αἱ ἐπόμεναι γενεαί, διά νά κατοικήσουν, ὅταν ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀπληστίᾳ του τόν καταστρέφῃ ἀνηλεῶς καί ἀνεπανορθώτως;

Πολλοί ἐναποθέτουν σήμερον τάς ἐλπίδας των εἰς τήν ἐπιστήμην· ἄλλοι εἰς τήν πολιτικήν· ἕτεροι εἰς τήν τεχνολογίαν. Ἀλλ' οὐδέν ἐξ αὐτῶν δύναται νά ἐγγυηθῇ τό μέλλον, ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν ἐνστερνισθῇ τό κήρυγμα τῆς καταλλαγῆς, τῆς ἀγάπης καί τῆς δικαιοσύνης, τό κήρυγμα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἄλλου, τοῦ

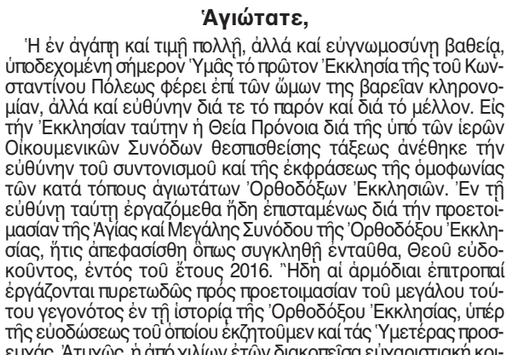

διαφορετικοῦ, ἀκόμη καί τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τοῦ πρώτου διδάξαντος καί βιώσαντος τό κήρυγμα τοῦτο, ὀφείλει πρῶτον νά τό ἐφαρμόσῃ εἰς ἑαυτήν "ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ" (Ἰω. ιζ΄ 21). Ἰδού διατί ἐπείγει ὅσον ποτέ ἄλλοτε ἡ πορεία πρός τήν ἑνότητα ὅσων ἐπικαλοῦνται τό ὄνομα τοῦ μεγάλου Εἰρηνοποιοῦ. Ἰδού διατί ἡ εὐθύνη ἡμῶν τῶν χριστιανῶν εἶναι μεγίστη ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς Ἱστορίας.

Ἀγιώτατε,

Ἡ βραχεῖα εἰσέτι διαδρομή σας εἰς τήν ἡγεσίαν τῆς Ὑμετέρας Ἐκκλησίας Σᾶς ἔχει ἤδη ἀναδείξει εἰς τήν συνείδησιν τῶν συγχρόνων μας κήρυκα τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς καταλλαγῆς. Κηρύττετε διά τῶν λόγων Σας, ἀλλά πρό πάντων καί κυρίως διά τῆς ἁπλότητος, τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς ἀγάπης πρός πάντας, διά τῶν ὁποίων ἀσκεῖτε τό ὑψηλόν Σας λειτούργημα. Ἐμπνέετε ἐμπιστοσύνην εἰς τούς δυσπίστους, ἐλπίδα εἰς τούς ἀπεγνωσμένους, προσδοκίας εἰς ὅσους ἀναμένουν μίαν Ἐκκλησίαν στοργικήν πρός πάντας. Σύν τοῖς ἄλλοις, προσφέρετε εἰς τούς Ὀρθοδόξους ἀδελφούς Σας τήν ἐλπίδα ὅτι ἐπί τῶν ἡμερῶν Σας ἡ προσέγγισις τῶν δύο μεγάλων ἀρχαίων Ἐκκλησιῶν ἡμῶν θά συνεχισθῇ οἰκοδομουμένη ἐπί τῶν στερεῶν θεμελίων τῆς κοινῆς ἡμῶν παραδόσεως, ἥτις ἀνέκαθεν ἐτήρει καί ἀνεγνώριζεν ἐν τῇ δομῇ τῆς Ἐκκλησίας πρωτεῖον ἀγάπης, τιμῆς καί διακονίας ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς συνοδικότητος, ὥστε "ἐν ἑνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ" νά ὁμολογῆται ὁ ἐν Τριάδι Θεός καί νά διαχέηται ἡ ἀγάπη Αὐτοῦ πρός τόν κόσμον.

Ἀγιώτατε,

Ἡ ἐν ἀγάπῃ καί τιμῇ πολλῇ, ἀλλά καί εὐγνωμοσύνῃ βαθείᾳ, ὑποδεχομένη σήμερον Ὑμᾶς τό πρῶτον Ἐκκλησία τῆς τοῦ Κωνσταντίνου Πόλεως φέρει ἐπί τῶν ὤμων της βαρεῖαν κληρονομίαν, ἀλλά καί εὐθύνην διά τε τό παρόν καί διά τό μέλλον. Εἰς τήν Ἐκκλησίαν ταύτην ἡ Θεία Πρόνοια διά τῆς ὑπό τῶν ἱερῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεσπισθείσης τάξεως ἀνέθηκε τήν εὐθύνην τοῦ συντονισμοῦ καί τῆς ἐκφράσεως τῆς ὁμοφωνίας τῶν κατά τόπους ἁγιωτάτων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐν τῇ εὐθύνῃ ταύτῃ ἐργαζόμεθα ἤδη ἐπισταμένως διά τήν προετοιμασίαν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις ἀπεφασίσθη ὅπως συγκληθῇ ἐνταῦθα, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, ἐντός τοῦ ἔτους 2016. Ἤδη αἱ ἁρμόδιαι ἐπιτροπαί ἐργάζονται πυρετωδῶς πρός προετοιμασίαν τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπέρ τῆς εὐοδώσεως τοῦ ὁποίου ἐκζητοῦμεν καί τάς Ὑμετέρας προσευχάς. Ἀτυχῶς, ἡ ἀπό χιλίων ἐτῶν διακοπεῖσα εὐχαριστιακή κοινωνία μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν δέν ἐπιτρέπει εἰσέτι τήν συγκρότησιν κοινῆς Μεγάλης καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἄς εὐχηθῶμεν ὅπως, ἀποκαθισταμένης τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξύ αὐτῶν, μή βραδύνῃ νά ἀνατείλῃ καί ἡ μεγάλη αὕτη ἡμέρα καί ἐπιφανής. Ἄχρι τῆς εὐλογημένης ἐκείνης ἡμέρας ἡ συμμετοχή ἑκατέρας τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν εἰς τήν συνοδικήν ζωήν τῆς ἄλλης θά ἐκφράζεται διά τῆς ἀποστολῆς παρατηρητῶν, ὡς ἤδη συμβαίνει, τῇ εὐγενεῖ Ὑμῶν προσκλήσει, κατά τάς Συνόδους τῆς Ὑμετέρας Ἐκκλησίας, καί ὡς, ἐλπίζομεν, θέλει συμβῇ καί κατά τήν, σύν Θεῷ, πραγμάτωσιν καί τῆς ἡμετέρας Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου.

Ἀγιώτατε,

Τά προβλήματα, τά ὁποῖα ἡ ἱστορική συγκυρία ὀρθώνει σήμερον πρό τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν ἐπιτάσσουν εἰς ἡμᾶς τήν ὑπέρβασιν τῆς ἐνδοστρεφείας καί τήν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν δι' ὅσον τό δυνατόν στενωτέρας συνεργασίας. Δέν ἔχομεν πλέον τήν πολυτέλειαν τῆς μεμονωμένης δράσεως. Οἱ σύγχρονοι διώκται τῶν Χριστιανῶν δέν ἐρωτοῦν εἰς ποίαν τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνήκουν τά θύματά των. Ἡ ἑνότης, περί τῆς ὁποίας ἡμεῖς πολυπραγμονοῦμεν, πραγματοποιεῖται ἤδη εἰς τινας περιοχάς, ἀτυχῶς, διά τοῦ μαρτυρίου. Ἄς τείνωμεν ἀπό κοινοῦ τήν χεῖρα εἰς τόν σύγχρονον ἄνθρωπον, τήν χεῖρα τοῦ μόνου δυναμένου νά τόν σώσῃ διά τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Διά τῶν σκέψεων καί αἰσθημάτων τούτων ἐκφράζομεν καί αὖθις τήν χαράν τῆς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν παρουσίας τῆς Ὑμετέρας Ἁγιότητος, εὐχαριστοῦντες Αὐτήν καί δεόμενοι τοῦ Κυρίου ὅπως, πρεσβείαις τοῦ ἑορταζομένου σήμερον Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου καί τοῦ αὐταδέλφου αὐτοῦ Πρωτοκορυφαίου Πέτρου, σκέπῃ τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ καί ὁδηγῇ αὐτήν εἰς τήν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἁγίου θελήματός Του.

Ὡς εὖ παρέστητε ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, πεφιλημένε ἀδελφέ!».

Ἡ ὁμιλία τοῦ Πάπα κατὰ τὸ Συλλείτουργον

Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ Πάπας κ. Φραγκίσκος εἰπὼν τὰ ἀκόλουθα:

«Πολλὲς φορές, ὡς ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μπουένος Ἄϊρες, συμμετεῖχα στὴ θεία Λειτουργία τῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων ἐκείνης τῆς πόλης, ἀλλὰ εὑρισκόμενος σήμερα σὲ αὐτὴν τὴν Πατριαρχικὴ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ ἀδελφοῦ τοῦ ἁγίου Πέτρου, προστάτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἶναι πράγματι μιὰ ἰδιαίτερη χάρη, ποὺ ὁ Κύριος μὲ ἀξίωσε.

Τὸ νὰ συναντηθοῦμε, καὶ νὰ κοιτάξει ὁ ἕνας τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου, τὸ νὰ ἀνταλλάξουμε τὸν ἀσπασμὸ τῆς εἰρήνης, τὸ νὰ προσευχηθοῦμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, ἀποτελοῦν οὐσιαστικὲς διαστάσεις τῆς πορείας ἐκείνης πρὸς τὴν ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας, προὸς τὴν ὁποίαν τείνουμε. Ὅλα αὐτὰ προηγοῦνται καὶ συνοδεύουν σταθερὰ ἐκείνη τὴν ἄλλη οὐσιαστικὴ διάσταση αὐτῆς τῆς πορείας, ποὺ εἶναι ὁ θεολογικὸς διάλογος. Ἕνας αὐθεντικὸς διάλογος εἶναι πάντα μεταξὺ προσώπων μὲ ἕνα ὄνομα, μὲ μία ὄψη, μὲ μιὰ ἱστορία, καὶ ὄχι μόνο ἀνταλλαγὴ ἰδεῶν.

Αὐτὸ ἰσχύει πρὸ πάντων γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανούς, γιατί γιὰ μᾶς ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ ἕνα ἄλλο μαθητὴ δέχθηκε τὴν πρόσκληση τοῦ Θείου διδασκάλου: "ἔρχεσθε καὶ ὄψεσθε" καὶ " ἔμειναν παρ' αὐτῷ τὴν ἡμέραν ἐκείνην" (Ἰω, 1, 39), μᾶς δεικνύει μὲ σαφήνεια ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωή εἶναι μιὰ προσωπικὴ ἐμπειρία, μιὰ μεταβάλλουσα συνάντηση μὲ Ἐκεῖνον, ποὺ μᾶς ἀγαπᾶ καὶ θέλει νὰ μᾶς σώσει. Ἀκόμα καὶ τὸ χριστιανικὸ κήρυγμα μεταδίδεται χάρη σὲ πρόσωπα ποὺ ἀγαποῦν τὸ Χριστό, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ μὴ μεταδώσουν τὴν χαρὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς σωτηρίας. Ἀκόμα μία φορὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέα εἶναι διαφωτιστικό. Ἀφοῦ ἀκολούθησε τὸ Χριστὸ ἐκεῖ ποὺ κατοικοῦσε καὶ συνομίλησε μαζί του "εὑρίσκει οὗτος πρῶτον τὸν ἀδελφὸν τὸν ἴδιον Σίμωνα καὶ λέγει αὐτῷ: εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, - ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον Χριστόν - ἤγαγεν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν "(Ἰω 1, 40-42). Εἶναι πάντως φανερὸν ὅτι οὔτε ὁ διάλογος μεταξὺ τῶν χριστιανῶν μπορεῖ νὰ ξεφύγει ἀπὸ αὐτὴ τὴ λογικὴ τῆς προσωπικῆς συνάντησης.

Τοὺς ἑνώνει τὸ «1965»

Δὲν εἶναι τυχαῖο λοιπὸν ὅτι ἡ πορεία συμφιλίωσης καὶ εἰρήνης μεταξὺ καθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων ἐγκαινιάσθηκε, κατὰ κάποιο τρόπο ἀπὸ μία συνάντηση, ἀπὸ ἕνα ἀσπασμὸ μεταξὺ τῶν σεβασμίων προκατόχων μας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα καὶ Πάπα Παύλου τοῦ ἕκτου πρὸ πενῆντα ἐτῶν στὰ Ἱεροσόλυμα, γεγονὸς ποὺ ἡ Παναγιότητά Σας καὶ ἐγὼ θελήσαμε πρόσφατα νὰ μνημονεύσουμε μὲ τὴ νέα συνάντησή μας στὴν πόλη, ὅπου ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη.

Γιὰ μιὰ εὐτυχῆ σύμπτωση, αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψή μου γίνεται ἀρκετὲς μέρες μετὰ ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸ τῆς 50 ἐπετείου τῆς ἔκδοσης τοῦ Διατάγματος τῆς δεύτερης συνόδου τοῦ Βατικανοῦ Unitatis redintegratio γιὰ τὴν ἀναζήτηση τῆς ἑνότητος μεταξὺ ὅλων τῶν χριστιανῶν. Πρόκειται γιὰ ἕνα θεμελιῶδες κείμενο, μὲ τὸ ὁποῖο ἀνήχθηκε ἕνας νέος δρόμος γιὰ τὴν συνάντηση μεταξὺ τῶν καθολικῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐκκλησιακῶν κοινοτήτων.

Ἰδιαίτερα μὲ αὐτὸ τὸ διάταγμα ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες "ἔχουν ἀληθινὰ μυστήρια καὶ κυρίως, δυνάμει τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τὴν Ἱερωσύνη καὶ τὴν Εὐχαριστία, διά μέσου τῶν ὁποίων παραμένουν ἀκόμα ἐνωμένες μαζί μας μὲ στενώτατους δεσμούς" (n.15). Ἐν συνεχείᾳ, ἀναφέρεται ὅτι γιὰ νὰ διαφυλάξουν πιστὰ τὴν πληρότητα τῆς χριστιανικῆς παράδοσης, καὶ γιὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὴν συμφιλίωση τῶν χριστιανῶν ἀνατολῆς καὶ δύσεως εἶναι ὕψιστης σημασίας νὰ διατηρηθεῖ καὶ νὰ ὑποστηριχθεῖ ἡ πλουσιώτατη παρακαταθήκη τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς ἀνατολῆς, ὄχι μόνο σὲ ὅτι ἀφορᾶ τὶς λειτουργικὲς καὶ πνευματικὲς παραδόσεις, ἀλλὰ ἐπίσης τὴν κανονικὴ τάξη ποὺ θέσπισαν οἱ ἅγιοι Πατέρες καὶ οἱ Σύνοδοι, ἡ ὁποία τάξη ρυθμίζει τὸν βίο αὐτῶν τῶν Ἐκκλησιῶν (βλ. n. 15 -16).

Οὔτε ἀφομοίωσιν οὔτε ὑποταγήν

Φρονῶ σημαντικὸ νὰ ἐπισημάνω τὸν σεβασμὸ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ὡς οὐσιαστικῆς καὶ ἀμιβαίας προϋπόθεσης γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας, ποὺ δὲν σημαίνει ὑποταγὴ τοῦ ἑνὸς στὸν ἄλλο, οὔτε ἀφομοίωση, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδοχὴ ὅλων τῶν δωρεῶν ποὺ ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸν καθένα, γιὰ νὰ φανερώσει σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο τὸ μέγα μυστήριο τῆς σωτηρίας πραγματοποιηθὲν ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν διά μέσου τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Θέλω νὰ διαβεβαιώσω τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς ὅτι, γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν ἀναζητούμενο σκοπὸ τῆς πλήρους κοινωνίας, ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν προτίθεται νὰ ἐπιβάλλει καμμία ἀπαίτηση, παρὰ μόνον ἐκείνη τῆς ὁμολογίας τῆς κοινῆς πίστεως, καὶ ὅτι εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ἀναζητήσουμε ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἐμπειρίας τῆς πρώτης χιλιετίας, τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ ἀναγκαία ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας στὶς σημερινὲς συνθῆκες: τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ καὶ ἐγὼ ἀναζητῶ ὡς Ἐπίσκοπος Ρώμης "τῆς Ἐκκλησίας τῆς προκαθημένης τῆς ἀγάπης", εἶναι ἡ κοινωνία μὲ τὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Μία τέτοια κοινωνία θὰ εἶναι πάντα καρπὸς τῆς ἀγάπης "ποὺ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διά πνεύματος ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν" (Ρωμ 5,5), ἀγάπης ἀδελφικῆς ποὺ δείνει ἔκφραση στὸ πνευματικὸ καὶ ὑπερβατικὸ δεσμό, ποὺ μᾶς ἑνώνει ὡς μαθητὲς τοῦ Κυρίου.

Διὰ τοὺς πτωχούς

Μέσα στὸ σημερινὸ κόσμο ὑψώνονται ἔντονες φωνὲς ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ μὴ ἀκούσομε καὶ ποὺ ζητοῦν ἀπὸ τὶς Ἐκκλησίες μας νὰ βιώσουμε μέχρι τὸ βάθος τὸ ὅτι εἴμαστε μαθητὲς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς τὶς φωνὲς εἶναι ἐκείνη τῶν πτωχῶν. Μέσα στὸν κόσμο ὑπάρχουν παρὰ πολλὲς γυναῖκες καὶ ἄνδρες ποὺ ὑποφέρουν λόγω σοβαρῆς κακῆς διατροφῆς, λόγω αὐξημένης ἀνεργίας, λόγω ὑψηλοῦ ποσοστοῦ νέων χωρὶς ἐργασία, καὶ λόγω αὐξησις κοινονικοῦ ἀποκλεισμοῦ, ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει σὲ ἐγκληματικὲς πράξεις μέχρι τὴν ἐπιστράτευση τρομοκρατῶν. Δὲν μποροῦμε νὰ παραμείνουμε ἀδιάφοροι μπροστὰ στὶς φωνὲς αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Αὐτοὶ μᾶς ζητοῦν ὄχι μόνο νὰ τοὺς δώσουμε ὑλικὴ βοήθεια, ἀναγκαία σὲ τέτοιες καταστάσεις, ἀλλὰ κυρίως νὰ τοὺς βοηθήσουμε νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ἀξιοπρέπειά τους ὡς ἀνθρώπινα πρόσωπα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ ξαναβροῦν τὶς πνευματικὲς ἐνέργειες, γιὰ νὰ ἀνανήψουν καὶ νὰ καταστοῦν πρωταγωνιστὲς τῆς ἱστορίας τους. Ἐπὶ πλέον μᾶς ζητοῦν νὰ ἀγωνιστοῦμε ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου ἐνάντια στὰ θεσμικὰ αἴτια τῆς φτώχειας: τῆς ἀνισότητας, τῆς ἔλλειψης μίας ἀξιοπρεποῦς ἐργασίας, τῆς ἔλλειψης γῆς καὶ κατοικίας, τῆς ἄρνησης τῶν κοινωνικῶν καὶ ἐργασιακῶν δικαιωμάτων. Ὡς χριστιανοὶ καλούμαστε νὰ κατατροπώσουμε ἀπὸ κοινοῦ τὴν παγκοσμιοποίηση ἐκείνης τῆς ἀδιαφορίας, ποὺ σήμερα φαίνεται νὰ ἔχει τὴν ὑπεροχὴν καὶ νὰ οἰκοδομήσουμε ἕνα νέο πολιτισμὸ ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης.

Μία δεύτερη δυνατὴ φωνή, ποὺ ἀκούγεται δυνατὰ εἶναι ἐκείνη τῶν θυμάτων τῶν συγκρούσεων σὲ τόσα μέρη τοῦ κόσμου. Τὴ φωνὴ αὐτὴ ἀκοῦμε νὰ ἀντηχεῖ πολὺ καλὰ ἀπ

ΑΝΑΓΚΗ ΣΤΗΡΙΞΕΩΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ, ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΤΗΤΟΣ, ΤΗΣ ΤΕΚΝΟΠΟΙΪΑΣ

Ὁ Σεβ. Πατρῶν διὰ τὸ δημογραφικὸν πρόβλημα καὶ τὰ αἴτια τῆς ὑπογεννητικότητος

Η ΑΜΒΛΩΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΦΟΝΟΣ - ΟΙ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Χρυσόστομος ὁμιλῶν διὰ τοὺς Πολυτέκνους, μετὰ τὸν Ἀρχιερατικὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Πατρῶν εἰς τὰ πλαίσια τῶν Πρωτοκλητείων 2014, ἀνεφέρθη εἰς τὸ δημογραφικὸν πρόβλημα. Συμφώνως πρὸς ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 25ην Νοεμβρίου:

«Στὴν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ἀνεφέρθηκε στὴν εὐλογία τῆς τεκνογονίας, στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ἡ ὁποία πλουσίως δίδεται στοὺς γονεῖς, στὴν ὡραιότητα τοῦ ἀγῶνος νὰ μεγαλώνη κάποιος παιδιὰ καὶ στὴ χαρὰ νὰ τὰ ἀπολαμβάνη ἀποκατεστημένα καὶ εὐλογημένα ἀπὸ τὸν Θεὸ στὴν κοινωνία.

Ἐπίσης ἀναφέρθηκε στὶς δυσκολίες καὶ εἰδικὰ στὴν σημερινὴ ἐποχή, ὅμως ἐτόνισε ἰδιαιτέρως τὴν θαυμαστὴ προστασία καὶ τὴν εὐλογία ποὺ δίδει ὁ Θεὸς σ' αὐτούς, ποὺ σηκώνουν τὸ δικό τους σταυρὸ καὶ ἀνεβαίνουν τὸν δικό τους ἀνηφορικὸ δρόμο.

Ἰδιαιτέρως ὁ Σεβασμιώτατος ἔκανε ἀναφορὰ στὸ δημογραφικὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδας σήμερα καὶ μίλησε γιὰ τὰ αἴτια τῆς ὑπογεννητικότητος, ὅπως εἶναι: ἡ εὐμάρεια, οἱ ξένες ἐπιδράσεις, ἡ μείωση τῶν γάμων, ἡ ἀστικοποίηση τῆς ζωῆς, τὸ κόστος τῆς ζωῆς σήμερα, οἱ ἐκτρώσεις, ἡ αὔξηση τῶν διαζυγίων, ἡ ἀδιαφορία τῆς πολιτείας, ἡ ἀστυφιλία, ἡ ἄρνηση τῆς ἀσκητικῆς πορείας τῆς ζωῆς κ.λπ.

"Εἴμαστε μαζί σας στοὺς ἀγῶνες σας", εἶπε ἀπευθυνόμενος στὸν Πρόεδρο τῶν Πολυτέκνων καὶ σὲ ὅλους τοὺς Πολυτέκνους, ὁ Σεβασμιώτατος καὶ συνέχισε:

"Ὑψώνομε τὴν φωνή μας καὶ τὴν ἑνώνομε μαζὶ μὲ τὴν δική σας γιὰ στήριξη ἀπὸ τὴν Πολιτεία τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας, γιὰ στήριξη τῆς μητρότητας καὶ ὑποστήριξη τῆς ἐργαζόμενης μητέρας, γιὰ αὔξηση τῶν βρεφονηπιακῶν σταθμῶν, γιὰ αὔξηση ἐπιδομάτων, γιὰ φορολογικὲς ἐλαφρύνσεις, γιὰ οὐσιαστικὴ βοήθεια στὶς πολύτεκνες οἰκογένειες".

Ἐπίσης ἐπισημαίνομε ὅτι, ἡ ἄμβλωση εἶναι φόνος καὶ καταδικάζομε τὴν κατάσταση αὐτή, ἡ ὁποία εἶναι φοβερὴ μάστιγα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ οἱ ἐκτρώσεις πλησιάζουν περίπου τὶς 400.000 χιλιάδες, κατ' ἔτος.

Ἀκόμη ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέφερε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπιδοτεῖ τὸ τρίτο παιδὶ τῶν χριστιανικῶν οἰκογενειῶν τῆς Θράκης, κάτι ποὺ ξεκίνησε μὲ εἰσηγήση τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καὶ συνεχίζεται ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμο καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο.

"Νὰ ἕνα μέτρο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἀξιοποιήση ἡ Πολιτεία καὶ μέσα ἀπὸ δικές της ἀνάλογες πρακτικὲς νὰ βοηθήση στὸ τόσο λεπτὸ αὐτὸ θέμα, ποὺ εἶναι ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὴν Ἑλλάδα", εἶπε χαρακτηριστικά.

Στὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του ἐπέδωσε τιμητικὴ πλακέτα στὸν Πρόεδρο τῶν Πολυτέκνων κ. Γεώργιο Παναγιωτόπουλο μὲ τὴν ὁλόθυμη εὐχὴ γιὰ εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸ στὴ ζωή τους καὶ θερμὲς εὐχαριστίες γιὰ τὴν προσφορά τους στὴν κοινωνία καὶ στὴν Πατρίδα μας.

"Οἱ Πολύτεκνοι εἶστε εὐεργέτες τοῦ Ἔθνους", εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος στὸν κ. Πρόεδρο, ὁ ὁποῖος ἀντιφώνησε εὐχαριστώντας μὲ λόγια θερμά.

Ἐπίσης ὁ Σεβασμιώτατος ἐτίμησε συμβολικὰ τὸν πολύτεκνο Ἱερέα π. Γρηγόριο Κόρδα, Ἐφημέριο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Βαρβάρας Ἀκταίου, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ περισσότερα ἀνήλικα τέκνα (ὀκτώ).

Σὲ ὅλους τοὺς πολυτέκνους ἔδωσε ὡς εὐλογία ἀπὸ μία εἰκόνα τῶν Ἁγίων Τερεντίου καὶ Νεονίλλης, προστατῶν τῶν Πολυτέκνων».

Ἡ Ἱ. Μ. Δημητριάδος διαψεύδει ὅτι ἐλέγχεται ὑπὸ τοῦ ΣΔΟΕ

• ΔΙΑ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ΥΨΟΥΣ ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΕΥΡΩ

Ἡ νεοεκδοθεῖσα πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἐφημερὶς «ΑΓΟΡΑ» τῆς 22ας Νοεμβρίου ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ Σῶμα Διώξεως Οἰκονομικοῦ Ἐγκλήματος (ΣΔΟΕ) διενεργεῖ ἔλεγχους εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Δημητριάδος μὲ τὸ «ἐπιχείρημα» ὅτι κατεχράσθη κληρονομία συνολικοῦ ὕψους τριῶν ἑκατομμυρίων εὐρώ. Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριάδος διέψευσε τὸ δημοσίευμα. Εἰς ἀνακοίνωσιν, τὴν ὁποίαν ἐξέδωσε τὴν Τρίτην 25ην Νοεμβρίου, ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Δημητριάδος ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ διαψεύδει δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδας "ΑΓΟΡΑ", τῆς 22/11/2014, ὑπὸ τὸν τίτλο «ΤΟ ΣΔΟΕ ἀνοίγει τά … Παγκάρια», στὸ ὁποῖο, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀναφέρεται «ὅτι βρίσκεται σὲ ἐξέλιξη διαχειριστικὸς ἔλεγχος ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Εἰδικῶν Ἐλέγχων τοῦ ΣΔΟΕ στὴ Μητρόπολη Δημητριάδος γιὰ ὑπεξαίρεση κληρονομιᾶς ὕψους 3 ἑκατομμυρίων εὐρώ».

Τὸ περιεχόμενο τοῦ συγκεκριμένου δημοσιεύματος δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα, καθὼς οὐδέποτε περιῆλθε στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Δημητριάδος κληρονομιὰ ὕψους τριῶν ἑκατομμυρίων εὐρώ, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ γίνει λόγος γιὰ ὑπεξαίρεσή της καὶ οὐδέποτε, μέχρι σήμερα, διενεργήθηκε ἔλεγχος ἀπὸ τὸ ΣΔΟΕ σὲ βάρος τῆς Μητροπόλεως ἢ ζητήθηκαν ἀπὸ τὴ Μητρόπολη στοιχεῖα στὰ πλαίσια ἐλέγχου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος ἀπέστειλε σχετικὴ ἐπιστολὴ στὸν Ἐκδότη τῆς ὡς ἄνω ἐφημερίδας κ. Νίκο Χατζηνικολάου, ζητώντας τὴν ἄμεση δημοσίευσή της, ἐνῶ ἀπέστειλε καὶ ἔγγραφο πρὸς τὸν Προϊστάμενο τῆς Ὑπηρεσίας Εἰδικῶν Ἐλέγχων Μαγνησίας, στὴν ὁποία παρακαλεῖ «νὰ μᾶς ἐνημερώσετε ἂν διενεργεῖται ἔλεγχος σὲ βάρος τῆς Μητροπόλεως γιὰ ὑπόθεση ὑπεξαίρεσης κληρονομιᾶς ὕψους τριῶν ἑκατομμυρίων εὐρώ, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀσφαλῶς ψευδές, διότι οὐδέποτε στὴ Μητρόπολη περιῆλθε κληρονομιὰ τέτοιου ὕψους. Ἡ ἄμεση ἀπάντησή Σας ἐπιβάλλεται, γιὰ νὰ σταματήσει νὰ διασύρεται ἡ Μητρόπολις μὲ μὴ ἀνταποκρινόμενα στὴν ἀλήθεια δημοσιεύματα σὲ ἐφημερίδες καὶ διαδίκτυο».

Ἡ μεγάλη πτῶσις τῆς Εὐρώπης

Ἡ πνευματικὴ πτῶσις τῆς Εὐρώπης δὲν ἔχει προηγούμενον. Αἱ ἀξίαι, αἱ ὁποῖαι διέκρινον τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ὕπειρον δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἀξίαν. Δὲν εἶναι μόνον αἱ ἐκτρώσεις, ἤτοι αἱ δολοφονίαι ἀγεννήτων τέκνων. Εἶναι ἡ μεθοδικὴ προώθησις τοῦ πανσεξουαλισμοῦ καὶ τοῦ πανηδονισμοῦ, διὰ τῶν ὁποίων προωθεῖται ἡ κοινωνία τῶν Σοδόμων. Προσφάτως εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν διαγωνισμὸν τραγουδιοῦ ἀνεδείχθη νικητὴς ἡ «Conchita» ἤτοι ἕνας ἄνδρας, ὁ ὁποῖος συμπεριφέρεται - ἐνδύεται ὡς γυναῖκα. Ἡ νίκη τῆς «Conchita» ἐχαιρετίσθη ἀπὸ τὰ περισσοτέρας πολιτικὰς ἡγεσίας τῆς Εὐρώπης, διότι διὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ πλήττεται ἡ παράδοσις καὶ προβάλλεται τὸ νέο πρότυπο τοῦ ἄρρενος. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀναγνωρίζεται ἡ ὁμοφυλοφιλία ὡς φυσιολογικὸς τρόπος ζωῆς καὶ θὰ ἀπαγορεύεται ἡ προσφώνησις «μπαμπά», διότι προφανῶς ὅλοι θὰ εἶναι «μαμάδες» μὲ υἱοθετημένα τέκνα. Εἰς τὴν Γερμανίαν εὑρίσκονται ἐν λειτουργίᾳ περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸν πεντήκοντα οἶκοι ἀνοχῆς, εἰς τοὺς ὁποίους συνευρίσκονται ἄνθρωποι (ἀρσενικοὶ) μετὰ κυνῶν (κτηνοβασίαι ἢ «γουρονοποίησις» τοῦ πολιτισμοῦ). Εἰς τὴν Δανίαν ὁ παραλογισμός, ἡ κτηνοβασία ἔλαβε καὶ νομικὴν ὑπόστασιν, ἀφοῦ τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τῆς Κοπεγχάγης ἀνεγνώρισε τὸ δικαίωμα μίας ἀκτιβίστριας 28 ἐτῶν νὰ νυμφευθῇ τὸ ἄλογό της. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἀνοίγει τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἐπισημοποίησιν τῆς κτηνοβασίας εἰς τὴν Δανίαν διὰ λόγους «κοινωνικοὺς» καὶ τουριστικούς. Εἶναι πλέον φανερὸν ἡ Εὐρώπη, ἡ ὁποία ἐγαλουχήθη μὲ τὰς χριστιανικὰς ἀξίας εὑρίσκεται εἰς προχωρημένην πνευματικήν - πολιτιστικὴν πτῶσιν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ κατοικία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μὲ τὸν πολιτισμὸν τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Κτηνοβατῶν συνεχίζει νὰ κατοικῇ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου; Μᾶλλον ὄχι ὡς καταδεικνύουν αἱ οἰκονομικαί, πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ ἐξελίξεις εἰς τὴν Εὐρώπην. Μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν αἱ κοινωνίαι ὁδηγοῦνται πρὸς τὴν καταστροφήν, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης πνευματικῆς πτώσεως. Παρόμοιος πτῶσις περιγράφεται εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην μὲ ὀδυνηρὰς ἐπιπτώσεις διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Γ.Ζ.

Πρότασις διὰ νὰ ὁμιλήση ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς τὸ Εὐρωκοινοβούλιον

Συμφώνως πρὸς ἀνταπόκρισιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου:

«Τὴ διοργάνωση εἰδικῆς συνεδρίασης στὴν Ὁλομέλεια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, μὲ ἐπίσημο ὁμιλητὴ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, ζητᾶ ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν εὐρωβουλευτῶν τῆς Νέας Δημοκρατίας, καὶ πρώην ὑπουργὸς Ναυτιλίας Μανώλης Κεφαλογιάννης: "Σὲ μία περίοδο ἔντονου θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, ποὺ ὁδηγεῖ σὲ φαινόμενα ὠμῆς βίας, εἶναι πάντα χρήσιμος ὁ ἥπιος καὶ συνετὸς λόγος τοῦ Προκαθημένου τῆς Ὀρθοδοξίας, ποὺ παράλληλα ἡγεῖται μεγάλης προσπάθειας ἀνὰ τὸν κόσμο γιὰ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος", τονίζει στὴν πρόταση ποὺ κατέθεσε στὸ προεδρεῖο τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου, ὁ κ. Κεφαλογιάννης».

Κυβέρνησις - Συμβούλιον Ἐπικρατείας - Τέμενος

Τοῦ κ. Ἰωάννου Θ. Χαΐνη, Ὁμ. Καθ. Ἐ.Μ.Πολυτεχνείου

Διάβασα στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή», σχετικὰ μὲ τὸ Μουσουλμανικὸ Τέμενος στὸ Βοτανικό, ὅτι «Οἱ ἀρμόδιοι Κυβερνητικοὶ παράγοντες δὲν ἀπαντοῦν γιὰ τοὺς λόγους καθυστέρησης τῆς ὑπογραφῆς τῆς σύμβασης μὲ τὶς ἑταιρεῖες, ποὺ θὰ φτιάξουν τὸ Τέμενος».

Ἐπειδὴ εἶμαι γνώστης τοῦ θέματος, ἤθελα νὰ ἐπισημάνω στὴν Κυβέρνηση καὶ τὸ ΣτΕ ὁρισμένα θέματα, τὰ ὁποῖα δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ παραβλέψουν.

1ον Δὲ συμφέρει στὴν Κυβέρνηση ἡ ἀνέγερση Τεμένους στὸ Βοτανικό, πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ὅποτε γίνουν αὐτές. Θὰ ἔχει πολιτικὸ κόστος. Θὰ γίνονται διεργασίες εἰς βάρος τῆς Κυβέρνησης, ἂν γίνει αὐτό —ἡ ἀνέγερση τοῦ Τεμένους— σὲ μεγάλο βαθμό!

2ον Ἂν, ἄρχιζε ἡ ἀνέγερση, ποιὸς μᾶς διασφαλίζει, γιὰ νὰ πλήξουν τὴν Κυβέρνηση, δὲν ἐδημιουργοῦσαν δυσάρεστα ποικιλόμορφα γεγονότα ὄχι τόσο, γιὰ νὰ ματαιώσουν τὴν ἀνέγερση, ἀλλὰ γιὰ νὰ πλήξουν τὴν Κυβέρνηση; Ποιὸς ἀποκλείει μιὰ «προβοκάτσια», γιὰ νὰ πλήξουν τὴν Κυβέρνηση;

3ον Ἔχει προβληματισθεῖ ἡ Κυβέρνηση, γιὰ ἕνα ἔργο ὄχι τόσης μεγάλης οἰκονομικῆς ἀξίας, λιγότερο ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο εὐρώ, παρουσιάσθηκαν νὰ τὸ φτιάξουν ἀπὸ κοινοῦ τρεῖς Κατασκευαστικὲς Ἑταιρεῖες; Χάρις καὶ γίνεται τὸ ἔργο τοῦ αἰώνα στὴν Ἑλλάδα! Ἡ Κυβέρνηση ἂς διερευνήσει τὸ θέμα, γιατὶ τόση σπουδὴ ἀπὸ τὶς Ἑταιρεῖες καὶ χωρὶς ἀξιόλογο οἰκονομικὸ ὄφελος γι' αὐτές, δὲ δικαιολογεῖται. Ἄσχετο ἂν αὐτὸ θὰ στοιχίζει στὸ Κράτος 300.000 εὐρώ, τὸ ὀλιγότερο ἐτησίως, σὲ περίοδο δεινῆς οἰκονομικῆς κρίσης.

4ον Τὸ ΣτΕ τὴν προσφυγὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς Κυρίου Σεραφεὶμ ἐξήτασε, δυστυχῶς, σὲ περιορισμένο Νομικὸ καὶ Συνταγματικὸ φάσμα, ἐκδίδοντας μιὰ ἀπόφαση θετικὴ γιὰ τὴν ἀνέγερσή του! Τὸ ΣτΕ δὲν προβληματίστηκε γιὰ πιθανὰ δυσμενῆ ἐνδεχόμενα, ἀπὸ τὴν ἀνέγερσή του, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ προκαλέσουν μὴ ἀναστρέψιμες ἀρνητικὲς καταστάσεις, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία τοῦ Χάους. Ἀποφάσισε τὸ ΣτΕ πρὸς χάριν τοῦ Δημοσίου Συμφέροντος; Πῶς τὸ ἐννοεῖ ὁ Καθηγητὴς Δαγτόγλου στὸ βιβλίο του τὸ Δημόσιο συμφέρον;

5ον Εἶχε προβληματιστεῖ τὸ ΣτΕ, πρὶν ἐκδώσει τὴν ἀπόφαση ὅτι μεταξὺ τῶν Μουσουλμάνων ὑπάρχουν θρησκευτικὲς ἀντιθέσεις μέχρι θανάτου; Εἶχε προβληματισθεῖ τὸ ΣτΕ ὅτι κατὰ τὴν περίοδο τοῦ ραμαζανίου θὰ κατεβαίνουν στὸ Βοτανικὸ δεκάδες χιλιάδες Μουσουλμάνοι καὶ ἂν παρεισφρήσουν καὶ τζιχαντιστὲς καὶ δημιουργήσουν ἀνεπιθύμητες τραγικὲς καταστάσεις; Καὶ ὅλα αὐτά, γιὰ νὰ πλήξουν τὴν Ἑλλάδα!

6ον Ἂν, ὅ μὴ γένοιτο, συμβοῦν ἀνεπιθύμητα γεγονότα ποιὸς θὰ φέρει τὴν εὐθύνη ἡ Κυβέρνηση τοῦ Κυρίου Ἀντ. Σαμαρᾶ ἢ τὸ ΣτΕ; Τὸ Μεγάλο ἐρώτημα.

7ον Τέλος, ὅταν ἐπὶ Κυβερνήσεως Ν.Δ. ἐφτιαξαν τὸ Ν. 3512, ΦΕΚ. Α΄, 264/5-12-2006 γιὰ τὸ Τέμενος, οἱ καταστάσεις, σὲ Παγκόσμια κλίμακα, ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὲς ἀπὸ ὅτι εἶναι σήμερα. Ὑπὸ τὶς παροῦσες Διεθνεῖς συνθῆκες, τέτοια τολμήματα εἶναι ἄκρως ἐπικίνδυνα.

Η ΕΚΔΙΩΞΙΣ ΜΕ «ΠΡΟΣΧΗΜΑ» ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΕΡΓΩΝ ΜΕ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΗΣ ΔΥΣΕΩΣ

Δικαστικὸς ἐπιμελητὴς ἠξίωσε τὴν ἐκδίωξιν τῶν μοναχῶν τῆς παλαιᾶς Ἀδελφότητος τῆς Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένου ἀπὸ τὸ κονάκι τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Ὀλίγα εἰκοσιτετράωρα πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Πάπα εἰς τὸ Φανάριον ἐσημειώθη μία πολὺ ἀρνητικὴ ἐξέλιξις περὶ τὴν ὑπόδεσιν τῆς παλαιᾶς καὶ νομίμου Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Δικαστικὸς ἐπιμελητὴς ἐκτελῶν ἀπόφασιν δικαστηρίου τῆς Θεσσαλονίκης ἐπέδωσεν ἔγγραφον εἰς τὸν Καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτην κ. Μεθόδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐζητεῖτο ἡ ἔξωσις τῶν μοναχῶν ἀπὸ τὸ κονάκι εἰς τὰς Καρυὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι πρέπει νὰ γίνουν ἔργα (ἀπὸ τὴν «στημένην» νέαν ἀδελφότητα) μὲ χρήματα ἀπὸ τὸ ΕΣΠΑ συνολικοῦ ὕψους 1.450.000 εὐρώ, τὰ ὁποῖα, ἐὰν δὲν χρησιμοποιηθοῦν ἐγκαίρως θὰ ἀπολεσθοῦν. Ἡ ἐξέλιξις εἶναι πολὺ ἀρνητική, διότι μία καθαρῶς ἰδεολογική διαφορὰ τῆς παλαιᾶς καὶ νομίμου Ἀδελφότητος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπιχειρεῖται νὰ ἐπιλυθῇ εἴτε μὲ πολιτικὰ μέσα εἴτε μὲ δικαστικὰς ἀποφάσεις. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ παλαιὰ Ἀδελφότης, συνεχίζουσα τὴν παράδοσιν, ἔχει διακόψει τὸ μνημόσυνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐξ αἰτίας τῆς Οἰκουμενιστικῆς καὶ «ἐκτὸς ὁρίων» φιλανθρωπικῆς του γραμμῆς, ἐνῶ ἀρνεῖται νὰ λάβῃ τὰς ἐπιχορηγήσεις τῆς Προτεσταντικῆς Δύσεως διὰ τὴν συντήρησιν κτιρίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Τὰ χρήματα ἐζήτησε μὲ αἴτησίν της ἡ «στημένη» ὑπὸ τοῦ Φαναρίου νέα ἀδελφότης. Ἡ ὑπόδεσις ἔλαβε μεγάλην δημοσιότητα εἰς τὸ διαδίκτυον καὶ εἰς ἡμερησίας ἐφημερίδας. Ἐνῶ διαδέτομεν ὅλας τὰς ἀνακοινώσεις καὶ τὰς δηλώσεις, ἀναδημοσιεύομεν τὸ περιεκτικὸν ρεπορτὰζ τῆς ἐφημερίδος «δημοκρατία» τῆς Παρασκευῆς 28ης Νοεμβρίου. Αὐτὸ ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Πολεμικὸ εἶναι τὸ κλῖμα στὸ Ἅγιον Ὄρος μετὰ τὶς νέες διώξεις κατὰ τῶν ζηλωτῶν μοναχῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου.

Δὲν πέρασε ἕνας μήνας ἀπὸ τὴν ἐκκένωση τοῦ ἀντιπροσωπίου τοῦ μοναστηριοῦ στὸ κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ τὴν Τρίτη δικαστικὸς ἐπιμελητὴς ἐπισκέφθηκε τὴν Ἱ. Μονὴ συνοδεία δύο ἀστυνομικῶν. Αὐτὴν τὴ φορὰ ἐπέδωσε στὸν ἡγούμενο, ἀρχιμανδρίτη Μεθόδιο, ἀπόφαση τοῦ Μονομελοῦς Πρωτοδικείου Χαλκιδικῆς, μὲ βάση τὴν ὁποία διατάσσονται οἱ ζηλωτὲς μοναχοὶ νὰ ἐκκενώσουν τὸ κονάκι στὶς Καρυές.

Στὸ ἔγγραφο ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ παράδοση τοῦ κτιρίου πρέπει νὰ γίνει ἄμεσα, καθὼς ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὴ ἐκταμιευτεῖ κονδύλι ὕψους 1.450.000 εὐρὼ τοῦ ΕΣΠΑ, ποὺ αἰτήθηκε ἡ νέα ἀδελφότητα.

"Μολὼν λαβὲ" εἶναι τὸ μήνυμα ποὺ στέλνει μέσῳ τῆς "δημοκρατίας" ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου. "Θὰ ὑπερασπιστοῦμε μέχρι θανάτου τὸ κονάκι μας στὶς Καρυές. Θὰ πατήσουν ἐπὶ πτωμάτων γιὰ νὰ τὸ πάρουν, εἴμαστε ἀποφασισμένοι γιὰ ὅλα καὶ θὰ ἀντισταθοῦμε", λέει μὲ νόημα ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μεθόδιος.

Ὁ γέροντας σημειώνει ὅτι μέχρι καὶ σήμερα οἱ 120 μοναχοὶ τῆς Ἐσφιγμένου ἔκαναν πολλὲς ὑποχωρήσεις καὶ ἀνέχτηκαν δεκάδες διώξεις, ξεκαθαρίζοντας ὅτι δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν τὰ χρήματα ἀλλὰ μόνο τὰ πνευματικὰ καθήκοντά τους. "Διαρκῶς δεχόμαστε ἐπιθέσεις, ἐπειδὴ καταγγέλλουμε τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη. Θέλουν μὲ ὀδηγίες του νὰ μᾶς ἐξοντώσουν. Ἐνοχλεῖται ἐπειδὴ διαμαρτυρόμαστε γιὰ τὸν ἀπαράδεκτο διάλογο ποὺ ἄνοιξε μὲ τὸν Πάπα. Γιὰ ἐμᾶς, γιὰ ὅλους τοὺς Ὀρθόδοξους, ὁ Βαρθολομαῖος εἶναι προδότης", τονίζει.

"Ἀντιστεκόμαστε": "Δὲν πρόκειται νὰ δώσουμε στοὺς "μοναχούς τοῦ εὐρώ", στοὺς ψευτοεσφιγμενίτες, τὸ κονάκι καὶ κανένα ἄλλο περιουσιακὸ στοιχεῖο τοῦ μοναστηριοῦ. Ἂς τὸ πάρουν ἀπόφαση. Ἀντιστεκόμαστε καὶ εὐχαριστοῦμε τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ποὺ μᾶς στηρίζουν", προσθέτει ὁ κ. Μεθόδιος.

"Ὅσον ἀφορᾶ τὰ χρήματα τοῦ ΕΣΠΑ, ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χαθοῦν, λέει: "Μὲ 1.450.000 εὐρὼ θὰ κάναμε χίλια δύο ἔργα. Καὶ αὐτοὶ θέλουν νὰ τὰ δαπανήσουν μόνο γιὰ ἕνα κτίριο περίπου 300 τ.μ., τὸ ὁποῖο, μάλιστα, συντηροῦμε ὅσο καλύτερα μποροῦμε! Καὶ δὲν λησμονοῦμε ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἄρπαξαν κουφώματα, πόρτες καὶ παράθυρα, ποὺ θέλαμε νὰ ἀλλάξουμε".

Μὲ τὴ δικαστικὴ ἀπόφαση διατάσσεται ἡ ἄμεση διάλυση τῆς ἀδελφότητας τῶν ζηλωτῶν μοναχῶν καὶ ἡ ἀπέλασή τους ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Τονίζεται ὅτι ὁ ἡγούμενος καὶ οἱ μοναχοὶ κρατοῦν ὑπὸ κατάληψη καὶ κατέχουν παράνομα δύο κτίσματα τοῦ ἀντιπροσωπίου στὶς Καρυὲς καὶ ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ νέα ἀδελφότητα σχεδιάζει νὰ ἐπισκευάσει τὸ κονάκι μὲ κονδύλι ὕψους 1.450.000 εὐρὼ τοῦ ΕΣΠΑ, ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὴ ἐκταμιευτεῖ ἂν δὲν ἐκκενωθεῖ τὸ κτίριο».

Πατριάρχης Μόσχας: Ἡ ταυτότης τοῦ Ρώσου πολίτου, συνδυάζεται μὲ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸν Ὀρθόδοξον Πολιτισμόν

Κατὰ τὰς παλαιοτέρας ἐποχὰς (δεκαετίας) ἡ Ἑλλὰς καὶ οἱ Ἕλληνες ἔδιδον σημασίαν εἰς τὴν ἐθνικὴν των ταυτότητα, τὴν ὁποίαν ἐταύτιζον μὲ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸν Ὀρθόδοξον Πολιτισμόν. Πολιτικαί, αἱρετικαί, ἀποκρυφιστικαὶ δυνάμεις καὶ Μὴ Κυβερνητικαὶ Ὀργανώσεις κατέβαλον μεγάλην προσπάθειαν, διά νὰ ἀποσυνδεθῇ ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ἐν πολλοῖς τὸ ἐπέτυχον. Τοὺς δεσμοὺς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐξασθενήσει εἰς τὴν Ἑλλάδα, προσπαθεῖ νὰ ἀναδείξῃ ἡ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διά τοὺς Ρώσους πολίτας καὶ τὸ Ρωσικὸν Ἔθνος. Συμφώνως πρὸς ὅσα μετέδωσε, τὴν 19ην Νοεμβρίου, ὁ διαδικτυακὸς ἱστότοπος «echedoros-a.gr»:

«Ρῶσος εἶναι αὐτὸς ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ὅτι εἶναι Ρῶσος, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλες ἐθνικὲς προτιμήσεις, ποὺ σκέφτεται καὶ μιλάει ρωσικὰ καὶ ἀναγνωρίζει τὴν Ὀρθοδοξία ὡς βάση τοῦ ἐθνικοῦ καὶ πνευματικοῦ μας πολιτισμοῦ, ποὺ εἶναι κοινὸς μὲ τὴ μοῖρα τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ», ἔτσι καθόρισε τὸν Ρῶσο, ὁ Πατριάρχης Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, Κύριλλος σὲ φεστιβὰλ τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας στὴ Μόσχα, ποὺ πραγματοποιήθηκε στὶς 11 Νοεμβρίου. Στὴ γιορτὴ συμμετεῖχαν πάνω ἀπὸ 400 ἐκπρόσωποι τοῦ κοινοβουλίου καὶ πολιτικῶν ὀργανώσεων τῆς κοινωνίας ἀπὸ 40 ρωσικὲς περιφέρειες. Ὁμόφωνα ἐγκρίθηκε κατὰ τὴ συνέλευση ἡ «Δήλωση τῆς ρωσικῆς ταυτότητας», ὅπου τονίσθηκε ὅτι:

«Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὅλοι οἱ Ρῶσοι πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανοσύνη, βάσει τοῦ ἐθνικοῦ τους πολιτισμοῦ, εἶναι δικαιολογημένη καὶ δίκαιη. Ἡ ἄρνηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, καὶ ἀκόμη περισσότερο, ἡ ἀναζήτηση σὲ ἄλλες θρησκευτικὲς βάσεις